

การศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปริญญานิพนธ์
ของ
อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2545
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

48.011

058811

3

การศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

ของ

อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์

16 03 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2545

๒ ๑๖/๕๕

อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์. (2545). การศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียน
วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินูณานิพนธ์
กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร.สมสุข ชีระพีจิตร รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร
สุขเกษม.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการความ
ช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้าน
หลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทาง
เทคโนโลยีการศึกษา จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ คณะที่ศึกษา และเหตุผลในการเรียน
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2544 จำนวน
348 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ
และคำถามปลายเปิด วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนในระดับปานกลางทุกด้าน
ตามลำดับคือ ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการสอน
เอกสาร และตำรา และด้านการเรียนการสอน
2. นักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนใน
ระดับมากทุกด้าน ลำดับแรกคือ ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา และด้านการเรียน
การสอน และในลำดับรองลงมาคือ ด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา
3. นักศึกษาต้องการให้มีห้องปฏิบัติการทางการเขียน และต้องการให้ผู้สอนสอบถามถึง
ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษา รวมทั้งต้องการให้เพิ่มการ
ให้บริการทางด้านเทคโนโลยีการศึกษาต่าง ๆ ที่เอื้อประโยชน์ในการเรียน เช่น โทรศัพท์วงจรเปิด
และปิด การถ่ายทอดการสอนผ่านทางสถานีโทรทัศน์หรือทางสถานีวิทยุ เป็นต้น

A STUDY OF PROBLEMS AND NEED IN STUDYING "WRITING SKILL DEVELOPMENT
(TH 244)" OF STUDENTS STUDYING IN THE DEPARTMENT OF THAI AND
ORIENTAL LANGUAGES, FACULTY OF HUMANITIES
RAMKHAMHAENG UNIVERSITY

AN ABSTRACT
BY
UNCHALEE WATTANASAKUANSAK

Presented in partial fulfillment of the requirements
For the Master of Education degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University
May 2002

Unchalee Wattanasakuansak. (2002). *A Study of Problems and Needs in Studying "Writing Skill Development (TH 244)" of Students Studying in the Department of Thai and Oriental Languages Faculty of Humanities Ramkhamhaeng University.* Master of Education, M.Ed. (Higher Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor : Dr. Somsuke Terapigitttra and Assoc. Prof. Dr. Amporn Sukasame.

The objectives of this research were to study and analyze problems and needs in studying Writing Skill Development (TH 244) of Ramkhamhaeng University student in four aspects : curriculum, pedagogical activities, teaching materials, and technology services. The variables of the study were genders, ages, faculties and the reasons for studying this specific course. Samples of the study were 348 undergraduate students who took the course entitled "Writing Skill Development (TH 244)" at Ramkhamhaeng University in the second semester of the academic year 2001, and they were randomly selected. The research instrument was 1 – 5 point rating scale questionnaires and open-ended questions. Data was statistically analyzed through the use of means and standard deviation.

The results of this research were as follows :

1. The problems in studying Writing Skill Development course were all moderate level ranking from technology services, curriculum, teaching materials, and pedagogical activities respectively.
2. Need in technology services and pedagogical activities were raised the highest whereas teaching materials was respectively lower.
3. The students needed a writing laboratory, attention regarding their problems and needs, and an increase in the number of multi – media, such as closed – circuit televisions and long – distance teaching via television or radio.

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากพระพรหมคุณาภรณ์

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ของ
นางสาวอัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ .. 10. เดือน พ.ศ.2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.สมสุข ชีระพิจิตร)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร สุขเกษม)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อจันรา วัฒนางรงค์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้โดยความกรุณาอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.สมสุข ชีระพิจิตร ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร สุขเกษม กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์ ที่ร่วมเป็นคณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ รวมทั้งคณาจารย์แผนกการอุดมศึกษาทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำแนวคิด ตลอดจนให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์สมพันธ์ เลชะพันธุ์ ที่เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ในการเริ่มต้นทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง อาจารย์ ดร.ราชันย์ บุญธิมา รองศาสตราจารย์ อัครา บุญทิพย์ ที่ได้กรุณาให้ความเมตตาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือให้คำแนะนำแก้ไขเพื่อให้งานวิจัยสมบูรณ์ขึ้น ขอขอบพระคุณ คุณลัดดาภรณ์ พิพัฒน์เขมากร ที่กรุณาช่วยพิมพ์งานให้ด้วยความตั้งใจเป็นอย่างดียิ่ง และคุณนวลจันทร์ มาตยภูธร คุณทัศนีย์ คำเสมอ ที่ช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ช่วยในการตอบแบบสอบถาม

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณ รองศาสตราจารย์ พ.ญ.รัชนี เชนศิริวัฒนา และ คุณสุวิทย์ – คุณอำนวยการ วัฒนาสงวนศักดิ์ ที่ให้การอุปการะคุณ อบรมสั่งสอน และถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ในการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา และขอขอบคุณ พี่น้อง ญาติมิตร และเพื่อน ๆ ทุกคน ที่ผู้วิจัยไม่อาจระบุนามได้ทั้งหมดที่ช่วยเป็นกำลังใจ และช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ในการทำวิจัยครั้งนี้

อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษา	6
ความสำคัญของการศึกษา	7
ขอบเขตของการศึกษา	6
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	7
ตัวแปรที่ศึกษา	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
ความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาการเขียน	10
ปัญหาในการเขียน	11
การฝึกทักษะการเขียน	12
ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถทางการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ	
การเขียน	19
ปัญหาด้านหลักสูตร	23
ปัญหาด้านการเรียนการสอน	27
ปัญหาด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา	35
ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน	46
3 วิธีดำเนินการศึกษา	51
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	51
ลักษณะของแบบสอบถาม	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล	53
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	55
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	55
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	90
ความมุ่งหมายของการวิจัย	90
วิธีดำเนินการวิจัย	90
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	91
สรุปผลการวิจัย	91
อภิปรายผล	93
ข้อเสนอแนะ	106
บรรณานุกรม	108
ภาคผนวก	121
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย	122
ข หนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม	124
ประวัติของผู้วิจัย	134

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะที่ศึกษา	51
2 จำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียน (TH 244) จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา	56
3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนา ทักษะการเขียนแต่ละด้านและโดยรวม	58
4 ศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง ด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ	59
5 การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง ด้านการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ	60
6 การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา เป็นรายชื่อ	62
7 การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา เป็นรายชื่อ	63
8 วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จำแนกตามเพศ	64
9 วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง จำแนกตามอายุ	66
10 วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง จำแนกตามคณะที่ศึกษา	68
11 การวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเหตุผลในการเรียน	72
12 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการความช่วยเหลือ ในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา	74
13 การศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ	75
14 ศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา เป็นรายชื่อ ..	76
15 การศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา เป็นรายชื่อ	77

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
16	วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ	78
17	วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามอายุ	80
18	วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามคณะที่ศึกษา	82
19	วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเหตุผลในการเรียน	85
20	ค่าความถี่ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษา จากแบบสอบถาม ปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นรายด้าน	87

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การวิเคราะห์หลักสูตรและการจำแนกส่วนประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร	26
2 ตัวอย่างของเกณฑ์การประเมินทักษะการเขียนในภาพรวม	33
3 เปรียบเทียบรูปแบบบทเรียนโปรแกรมแบบเส้นตรงกับบทเรียนโปรแกรม แบบสาขา	41
4 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จำแนกตามเพศ .	65
5 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาที่มี อายุแตกต่างกัน	67
6 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา คณะต่างๆ	71
7 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จำแนกตาม เหตุผลในการเรียน	73
8 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียนของนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง	79
9 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียนของนักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน	81
10 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียนของนักศึกษาที่ศึกษาในคณะต่างกัน	84
11 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียน จำแนกตามเหตุผลในการเรียน	86

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การสื่อสารระหว่างมนุษย์เกิดมาพร้อมกับการกำเนิดของมนุษย์ การสื่อสารเริ่มต้นด้วยการใช้ท่าทาง การใช้มือ การใช้เสียง แล้วพัฒนาเป็นภาษาพูดที่รับรู้จากการฟังและพัฒนาภาษาพูดเป็นภาษาตัวอักษร การสื่อสารทางการเขียนมีความสำคัญมาก เนื่องจากการสื่อสารที่ชัดเจนสามารถทบทวนความเข้าใจได้ การเขียนเป็นกระบวนการแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นสัญลักษณ์ตัวอักษร เพื่อให้ผู้อื่นอ่านและเข้าใจความคิดของผู้เขียน ผู้เขียนจะสื่อสารความคิดออกมาได้ดีหรือไม่ เพียงใด ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้ภาษา (อัครา บุญทิพย์, 2535 : 3)

สมพันธ์ เลขาพันธ์ (2542 : 14) กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นภาษาที่ละเอียดอ่อน สื่อความหมายทั้งทางตรงทางอ้อม ถ่ายทอดอารมณ์ต่างๆ ได้ชัดเจน เช่น พอใจ ขบขัน เสียใจ ดีใจ คึกคัก ชลย และยังสามารถใช้ถ้อยคำ สร้างภาษาในใจ บอกเล่าให้เห็นบรรยากาศต่าง ๆ เช่น สนุกสนาน เจ็บเหงา วังเวง ชลย ให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึก เกิดอารมณ์ เห็นภาพและบรรยากาศตามที่ผู้ส่งสารต้องการ

การเขียนที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ การเขียนเรียงความ ซึ่งอิงอร อมาตยกุล (2535 : 75 - 78) กล่าวว่า การเขียนเรียงความที่บกพร่องนั้น เกิดจากการเสนอเนื้อหาสาระไม่แปลกใหม่ ขาดเหตุผลสนับสนุน ไม่เน้นข้อคิดสำคัญ และการเขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ปัญหาดังกล่าวมาจากผู้เรียนขาดความรู้ ขาดประสบการณ์ที่จะเสนอออกมาในงานเขียน ประกอบกับขาดทักษะในความคิด ทำให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่น่ามาเขียนนั้นไม่แจ่มแจ้งและไม่ต่อเนื่อง ซึ่งความสามารถทางการเขียนขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความตั้งใจ

สาเหตุที่ทำให้การเขียนขาดประสิทธิภาพ คือ การใช้คำไม่ตรงความหมาย และการใช้คำกำกวม รวมถึงการใช้ย่อหน้าไม่ได้สัดส่วน และไม่เหมาะสม ไม่มีการสรุป การเขียนที่ไม่มีคำแนะนำเป็นต้น เหล่านี้มีสาเหตุมาจากการใช้แนวเทียบผิด นำคำที่เขียน หรือออกเสียงคล้ายกันมาใช้แทนปัญหาต่าง ๆ ที่พบในการเขียนเรียงความของผู้เรียนสามารถบ่งบอกได้ถึง การเขียนทั่วๆ ไปว่าจะต้องบกพร่องเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะการเขียนอื่น ๆ ต้องอาศัยหลักการเขียนเหมือนเรียงความ ผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนมีโอกาสดีกเขียน ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้สอนการเขียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรเร่งแก้ไข และฝึกฝนความชำนาญให้แก่ผู้เรียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการฝึกทักษะการเขียนไว้ดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2536 : 22) ได้เสนอความเห็นว่าการทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดเพื่อสื่อสารเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากายได้ง่าย โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียน

เกิดความคิดรวบยอดในการเรียนภาษา เข้าใจความหมายโดยรวมของเนื้อเรื่องที่นำมาสอน และนำ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามาใช้ เน้นการสอนจากบทเรียน หรือกิจกรรมที่จัดตามบริบท ภาษาในชีวิตประจำวัน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับเรื่องราวในบริบทนั้น ๆ และ ใช้ความคิดที่ตนได้เรียนรู้ ถ่ายทอดหรือสื่อสารเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษาไทยได้

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2524 : 6) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับการเขียนว่าปัญหาการเขียน อาจแก้ไขได้ด้วยการปฏิบัติเป็นขั้นตอน และหากได้มีการฝึกฝนก็อาจไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป และ อัมพร สุขเกษม (2533 : 1) ให้ความเห็นว่า ผู้เขียนยังต้องฝึกหัดเขียนอย่างถูกวิธี ฝึกเขียน อย่างสม่ำเสมอ และนานมากพอที่จะทำให้เกิดความชำนาญ นอกจากนั้น ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช (2538 : 2) ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่า การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกไปยังผู้อ่าน โดยผ่านสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ทักษะการเขียน เป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนกว่าทักษะการใช้ ภาษาทักษะอื่นๆ เพราะการจะเขียนให้ดีขึ้น ต้องมีความรู้ทางหลักภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญ เพื่อช่วยให้สามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้อย่างเหมาะสม และเรียบเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย การที่ผู้เขียนจะเขียนเรื่องราวใด ๆ ก็ตาม ผู้เขียนจะต้องมีความรู้สึกนึกคิดเป็นประการแรก ความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดไม่ว่าในการเขียนประเภทใด ก่อนที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนสิ่งใดให้ใครอ่านได้ ต้องคิดให้แจ่มแจ้งเสียก่อน เมื่อคิดได้แจ่มแจ้งแล้วจึงเลือกถ้อยคำมาใช้ให้ได้ความหมายที่ต้องการ การเขียนเชิงสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นได้จะต้องอาศัยการมีจินตนาการ การกระทำ คือเน้นการปฏิบัติ จริง และการระดมสมองเพื่อส่งเสริมให้บุคคลมีความคิดหลายทิศทาง คิดได้มาก เป็นอิสระทาง ความคิดซึ่งส่งเสริมปริมาณความคิด และการเป็นผู้ที่มีความคิดแบบอนอกนัย คือความคิดกระจาย ซึ่งผู้ที่คิดได้มาก แปลก มีเหตุมีผลเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์

การสอนทักษะการเขียน เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่น ๆ จึงจะเกิดผลทั้งการ คัดลายมือ การคัดลอกข้อความ การเขียนแสดงความคิดเห็น ความรู้ และข้อเท็จจริง ตลอดจน จินตนาการ เพราะการเขียนเป็นศิลปะในการสื่อสารความคิด ความรู้ ความเห็นไปยังผู้อ่าน ซึ่ง ต้องอาศัยความสามารถเป็นอย่างยิ่งจึงจะสามารถสื่อสารไปถึงผู้รับได้ (สมพร มั่นตะสูตร. 2526 : 150) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. ให้สามารถเขียนได้ถูกต้องตามหลักอักขรวิธี และตามสมัยนิยม
2. ให้เห็นความสำคัญของภาษาเขียนที่มีต่อการสื่อความหมายและให้ผู้เรียนมีความ สนใจที่จะฝึกฝนการเขียนให้ดียิ่งขึ้น
3. ให้สามารถเขียนได้รวดเร็ว อ่านง่าย และสะอาดเรียบร้อย
4. ให้สามารถถ่ายทอดความคิดออกเป็นภาษาเขียนได้อย่างแจ่มแจ้งและรู้จักลำดับ ความคิดให้เป็นระเบียบ
5. ให้มีความเจริญงอกงามตามจินตนาการ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และแสดงออก ได้ด้วยภาษาเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง

6. ให้รู้จักสังเกต รู้จักจดจำด้วยสำนวนดี ๆ รู้จักเลือกคำมาใช้สื่อความหมายได้ตรงตามความประสงค์

7. ให้มีศิลปะในการเขียน กล่าวคือ ใช้ภาษาเขียนได้กะทัดรัด สละสลวย เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล และสื่อความหมายได้ผลตามต้องการ

การฝึกฝนการเขียนจำเป็นอย่างยิ่งต้องอาศัยการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนรู้คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเป็นผลเนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์หรือการฝึกฝน และพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงควรเป็นลักษณะที่ค่อนข้างถาวร การเรียนรู้ประกอบด้วยองค์ประกอบใหญ่ ๆ 3 องค์ประกอบ (ลักขณา ศิริวิวัฒน์. 2530 : 104 – 105) ได้แก่

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม พฤติกรรมนั้นอาจเป็นการแสดงของมนุษย์ทางด้านการเขียน การพูด หรือการแสดงท่าทางก็ได้ อย่างไรก็ตามถ้ามนุษย์เราไม่แสดงออกก็ไม่ได้หมายความว่า ไม่เกิดการเรียนรู้ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าบางครั้งพฤติกรรมที่เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นภายใน

2. พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากได้รับประสบการณ์หรือการฝึกฝน การเจริญเติบโต การมีวุฒิภาวะสูงขึ้น

3. พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่ค่อนข้างถาวร แสดงว่า พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจะต้องคงอยู่กับบุคคลนั้นเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ภายหลังจากที่บุคคลนั้นได้เรียนรู้แล้ว การที่เด็กได้เรียนสิ่งใดสิ่งหนึ่งในโรงเรียน เช่น ภาษาต่างประเทศ และเมื่อโตขึ้นพบว่า จำสิ่งที่เรียนในสมัยเด็กไม่ได้เลย แต่เมื่อเรียนซ้ำอีกครั้ง พบว่า เขาจะสามารถเรียนได้เร็วกว่าเด็กที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนในสมัยที่เป็นเด็กมาก่อน

องค์ประกอบในการเรียนรู้ข้างต้น สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการเขียนของนักเรียนนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้นสถาบันการศึกษาต้องดำเนินการอย่างจริงจัง โดยการจัดหลักสูตรวิชาการเขียน และหาวิธีสอนที่ทันสมัย ต้องเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญแก่ผู้เรียน เช่น ความรู้เรื่องโครงสร้างทางภาษา รูปแบบการเขียน วิธีเขียน กลวิธี กลศิลป์ ให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการเขียน จนทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสื่อสารได้ตามความต้องการ ซึ่งอาจเริ่มต้นโดยการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาของไทยเป็นอันดับแรก และควรมีการปฏิรูปวิธีการเรียนการสอนโดยเน้นให้นักเรียนนักศึกษาใช้ทักษะในการคิดวิเคราะห์และได้รับความรู้อย่างครบถ้วน สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและชีวิตการทำงาน ซึ่งนำไปสู่การสร้างกระแสความรู้ และความเจริญแบบใหม่ต่อไป

มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เป็นนิติบุคคลมีฐานะเป็นกรม ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ.2514 (ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 88 ตอนที่ 24 วันที่ 2 มีนาคม 2514) สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ดำเนินการจัดการเรียนการสอนแบบ

ตลาดวิชา ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องเข้าชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัยจัดไว้ให้ก็ได้ มหาวิทยาลัยมีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัยส่งเสริม วิชาการ วิชาชีพชั้นสูง และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การเป็นมหาวิทยาลัยแบบตลาดวิชา ทำให้นักศึกษาที่เรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัดของตนเอง เพื่อเพิ่มเติมพื้นฐานความรู้เดิมได้อีกวิธีหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยแบบตลาดวิชาทักษะ การเขียน เป็นปัญหาหนึ่งในการเรียนแบบพึ่งพาตนเอง เนื่องจาก ทักษะการเขียนเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากกว่าทักษะอื่นๆ เพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่มีขั้นตอนหลายอย่าง และการเปิดสอนวิชาทักษะการเขียนควรมีเวลาเรียนที่มากพอสำหรับฝึกทักษะการเขียน นอกจากนั้นชั่วโมงในการเรียนการสอนไม่พอเพียงสำหรับฝึกทักษะ ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัย รามคำแหงไม่ใคร่ประสบความสำเร็จด้านการฝึกทักษะการเขียนหรือทักษะอื่นๆ และนักศึกษา ขาดทักษะในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน นักศึกษาที่มาจาก ต่างจังหวัด โดยเฉพาะจังหวัดที่ไม่ได้อยู่ในภาคกลาง จะมีความยากลำบากในการเรียนภาษา ทำให้ ติดตามบทเรียนได้ช้าหรือไม่ทันเพื่อน (ขจรศรี ชาดิกานนท์. 2540 : 11) จากการสัมภาษณ์ นักศึกษา อิงอร สมบัติวรรณ ให้ข้อมูลว่า (สัมภาษณ์. 2543) การเรียนการสอนวิชาทักษะของ มหาวิทยาลัยรามคำแหงยังไม่มีความพร้อมทั้งในด้านสื่อการสอน ตำรา และการให้บริการทาง เทคโนโลยีการศึกษาเท่าที่ควร การเรียนการสอนเน้นการบรรยายในชั้นเรียนเป็นหลักซึ่งนักศึกษา ส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียนทำให้ไม่สามารถฝึกทักษะการเขียนได้ และปฏิญาณ ชูพะกา (สัมภาษณ์. 2543) ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า การจดบันทึกคำบรรยายไม่ได้รายละเอียดที่แตกต่าง จากการเรียนวิชาการเขียนเบื้องต้น เนื้อหาในการเรียนแต่ละชั่วโมงไม่ต่อเนื่องกัน สิ่งที่นักศึกษา ต้องการให้อาจารย์ช่วยเหลือคือ ให้ผู้สอนใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจและมีเนื้อหาวิชาการเขียนเพิ่มเติมมากขึ้น

ปัญหาด้านหลักสูตรเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เนื่องจากระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีลักษณะพิเศษกว่ามหาวิทยาลัยอื่น นักศึกษาที่เรียน จึงต้องพึ่งพาตนเองสูงและการปรับหลักสูตรแต่ละครั้งของมหาวิทยาลัยรามคำแหงส่งผลกระทบต่อ นักศึกษา (ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์. 2538 : 222) เนื่องจากมีนักศึกษาจำนวนมากต้องการฝึกฝน ทักษะการเขียนเพื่อเพิ่มทักษะให้กับตนเองแต่หลักสูตรไม่ได้กำหนดวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ให้เป็นวิชาบังคับที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียน ดังนั้น นักศึกษาในบางคณะที่เรียนวิชาทักษะ การเขียนเป็นวิชาเลือกหรือวิชาเลือกเสรี และลงทะเบียนเรียนวิชาทักษะการเขียนโดยไม่ทราบ จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนที่ชัดเจนของวิชานี้ ทำให้มีปัญหาในการเตรียม ข้อสอบ (ธีระดา มุรศรี. สัมภาษณ์ : 2543)

ปัญหาด้านการเรียนการสอนเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อการเรียนวิชาการพัฒนา ทักษะการเขียน เนื่องจากเป็นวิชาที่ต้องฝึกทักษะ แต่การเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย

รวมคำแห่งไม่บังคับเข้าชั้นเรียนในกระบวนวิชานี้ และในบางครั้งมีอาจารย์ผู้สอนหลายคนซึ่งอาจจะ มีประสบการณ์แตกต่างกัน จึงทำให้เกิดปัญหาในการทำงานร่วมกัน (อุทัย ภิรมย์ริน. 2542 : 10) นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน เช่น มีความรู้พื้นฐานไม่ดีในบางวิชา มี ปัญหาในการจับประเด็นที่อาจารย์สอนไม่ได้ ไม่มีสมาธิในการเรียนและมีความลำบากในการพูด หน้าชั้น (วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์. 2531 : 153 - 154) และเนื่องจากนักศึกษามหาวิทยาลัย รวมคำแห่งยังขาดทักษะในการจดบันทึกคำบรรยาย เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ยึดตำราเป็นหลัก ในการศึกษา นอกจากนั้นจากการที่พรรคนักศึกษา ชมรมนักศึกษาหรือหน่วยงานเอกชนได้มีการ ทำสรุปย่อในแต่ละรายวิชาจำหน่าย เป็นผลให้นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของการจดบันทึกด้วย ตนเองอีกด้วย ดังนั้นเมื่อมีความจำเป็นต้องจดบันทึก จึงไม่สามารถจดบันทึกได้ดี สุภาณี ชินวงศ์ (2543 : 19 – 20) ศึกษาพบว่านักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ มีความสามารถในการเขียนบรรยาย กราฟอยู่ในระดับสูง และการเขียนอภิปรายอยู่ในระดับต่ำสุด สาเหตุดังกล่าวมีผลมาจาก การเขียน บรรยายกราฟเป็นงานเขียนที่ไม่ต้องใช้กระบวนการคิดที่ซับซ้อน ใช้เพียงกระบวนการ Knowledge Telling” คือ ถ่ายทอดประสบการณ์หรือความรู้ที่มีอยู่เท่านั้น เนื่องจากการเขียนบรรยายกราฟนั้น มีการรอบในด้านเนื้อหาและด้านภาษาที่ชัดเจนอยู่แล้ว จึงทำให้การเขียนประเภทบรรยายกราฟง่าย กว่า การเขียนความเรียงหรือการเขียนแสดงความคิดเห็นโต้แย้งและนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ สามารถถ่ายโอนภาษาอังกฤษใช้ในการเขียนได้ แต่การเขียนอภิปรายแสดงความคิดเห็น ในหัวข้อ เชิงวิชาการต้องใช้กระบวนการคิดที่ซับซ้อน นักศึกษาที่ขาดการฝึกฝนการเขียนเพื่อการสื่อสาร ทำให้ขาดความระมัดระวัง ขาดความรอบคอบในการเขียนและคำในภาษาไทยมีลักษณะประสม คำหลายรูปแบบทำให้จดจำยาก นักศึกษาจึงไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำนั้น ๆ หากขาด การสังเกตพินิจพิเคราะห์ถ้อยคำ (ทศพร เกตุถนอม. 2543 : 22)

ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนอีกประเด็นหนึ่งคือ ผู้สอนไม่ทราบ ปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของนักศึกษา ผู้สอนไม่ได้ฝึกนักศึกษาเป็นรายบุคคล เนื่องจากระบบ การเรียนเป็นแบบตลาดวิชา และสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม นอกจากนี้ นักศึกษาบางคนใช้ภาษาเขียนไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำผิดความหมาย ใช้ตัวสะกดผิด ฯลฯ จึงเป็น เหตุให้นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้เรียนได้ไม่ดี เป็นต้น

ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาทักษะ การเขียนยังมีจำนวนน้อย การใช้โทรทัศน์ทั้งวงจรเปิดและวงจรปิดไม่สามารถสนองตอบความ ต้องการได้ทั้งผู้สอนและผู้เรียน เนื่องจากการสื่อสารทางเดียวทำให้ผู้เรียนไม่สามารถถาม ข้อสงสัยได้ในทันที (บุญเกื้อ คอรวาเวช. 2543 : 15) ในส่วนการให้บริการด้านเทคโนโลยีกับ นักศึกษา นักศึกษาไม่มีโอกาสใช้บริการเพราะมีความล่าช้า เนื่องจากผู้ให้บริการมีจำนวนน้อย และมีเงื่อนไขในการขอยืมมาก (อิงอร สมบัติสุวรรณ. สัมภาษณ์ : 2543)

ปัญหาด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา เป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้การฝึกทักษะการเขียน ไม่บรรลุผลเท่าที่ควร เนื่องจากมหาวิทยาลัยเปิดไม่สามารถควบคุมนักศึกษาได้เช่นเดียวกับ

มหาวิทยาลัยปิดโดยทั่วไป สื่อการสอนที่นำมาใช้จึงยังมีปัญหาอยู่มาก ได้แก่ การขาดงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุในการผลิตสื่อ (สุริน จันทรลา. 2532 : 40 – 41) และปัญหาด้านโทรทัศน์ การศึกษาที่เกี่ยวกับกระบวนวิชาที่นำเสนอไม่ตรงกับวิชาที่นักศึกษาเรียน (ศักดิ์ชัย สุภาคง. 2533 : 252) การบรรยายใช้ขนาดตัวอักษรเล็กเกินไป จัดวางข้อความแน่นเกินไปทำให้อ่านได้ไม่ชัดเจน (รัชณี จันทรอุไร. 2542 : 108) การผลิตตำราไม่เป็นไปตามเวลาที่กำหนด และไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน เนื้อหาในตำราเรียนเน้นความจำมากกว่าการส่งเสริมให้คิดวิเคราะห์ (พิชรา สังข์ศรี. 2540 : 161, 170) เหล่านี้เป็นปัญหาที่ทำให้นักศึกษามีความอ่อนด้อยในการเขียนและการคิดวิเคราะห์

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ ทั้งในด้านรูปแบบการจัดการศึกษาและวิธีการจัดการเรียนการสอน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนและผู้บริหาร เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา

ความมุ่งหมายของการศึกษา

1. ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ คณะ เหตุผลในการเรียน
2. ศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ คณะ เหตุผลในการเรียน

ความสำคัญของการศึกษา

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการเป็นข้อมูลนำเสนอต่อผู้สอน และผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อพิจารณาปรับปรุงปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสาร และตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ให้สอดคล้องเป็นประโยชน์และเหมาะสมกับความต้องการของนักศึกษา

ขอบเขตของการศึกษา

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในด้านหลักสูตรด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนในปีการศึกษา 2544 จำนวน 348 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

1 ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น

(3.1) เพศ แบ่งเป็น

เพศชาย

เพศหญิง

(3.2) อายุ แบ่งเป็น

ต่ำกว่า 25 ปี

25 – 30 ปี

31 ปีขึ้นไป

(3.3) คณะที่ศึกษา แบ่งเป็น

คณะมนุษยศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

คณะนิติศาสตร์

คณะบริหารธุรกิจ

คณะรัฐศาสตร์

คณะเศรษฐศาสตร์

คณะวิทยาศาสตร์

(3.4) เหตุผลในการเรียน

เป็นวิชาบังคับ

เป็นวิชาเลือก

เป็นวิชาเลือกเสรี

2. ตัวแปรตาม ด้านปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน แบ่งเป็น

ปัญหาด้านหลักสูตร

ปัญหาด้านการเรียนการสอน

ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา

ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

ด้านความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

แบ่งเป็น

ความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอน

ความต้องการความช่วยเหลือด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา

ความต้องการความช่วยเหลือด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การศึกษาปัญหา

หมายถึง การศึกษา อุปสรรคต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนแบ่งเป็น

1.1 ปัญหาด้านหลักสูตร

หมายถึง โครงสร้างของหลักสูตรกำหนดระยะเวลาในการฝึกฝนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนน้อยเกินไป ซึ่งไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนที่กำหนดให้เป็นวิชาที่ต้องฝึกฝนความชำนาญในการเขียน

1.2 ปัญหาด้านการเรียนการสอน

หมายถึง สภาพการณ์และอุปสรรคหรือข้อขัดข้องต่าง ๆ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนดำเนินไปไม่สะดวก หรือล่าช้ากว่าที่ควรจะเป็น

1.3 ปัญหาด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา

หมายถึง สภาพการณ์และอุปสรรคหรือข้อขัดข้องที่มีผลต่อตัวกลางที่ใช้ถ่ายทอดความรู้ เจตคติ ต่อผู้เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ได้แก่ สภาพห้องเรียนไม่มีความเหมาะสมในการใช้สื่อการสอน ไม่มีสื่อการสอนอื่น ๆ นอกจากตำราเรียน เนื้อหาวิชาในตำรามีน้อยเกินไป

1.4 ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

หมายถึง การไม่ได้รับความสะดวกในการใช้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงจัดให้กับนักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนหรือทักษะอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีเทปสรุปคำบรรยาย ไม่มีการเรียนการสอนโดยผ่านทางโทรทัศน์วงจรปิด

2. ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียน

หมายถึง ความต้องการของนักศึกษาที่จะได้รับความช่วยเหลือจากมหาวิทยาลัยในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน แบ่งเป็น

2.1 ความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอน

หมายถึง ความต้องการที่จะได้รับเนื้อหาความรู้เพิ่มเติมของนักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน เพื่อปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ได้แก่ ให้เพิ่มเวลาในการเรียน

การสอนให้มากขึ้น ให้นักศึกษามีโอกาสพบผู้สอนนอกเวลาเรียนเพื่อปรึกษาปัญหาในวิชาเรียน ให้ผู้สอนสอบถามปัญหาและความต้องการในการเรียนกับนักศึกษา

2.2 ความต้องการความช่วยเหลือด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา

หมายถึง ความต้องการที่นักศึกษาอยากให้การเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนได้พัฒนาขึ้นนอกเหนือจากการสอนโดยวิธีบรรยายเพียงอย่างเดียว ได้แก่ ให้มีสื่อการสอน เอกสาร และตำราในรูปของสิ่งพิมพ์ เช่น บทความต่าง ๆ หนังสือที่อาจารย์แนะนำให้กับนักศึกษา

2.3 ความต้องการความช่วยเหลือด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

หมายถึง ความต้องการที่นักศึกษาวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนได้รับการฝึกฝนทักษะเพิ่มเติมนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำเป็นต้องจัดให้กับนักศึกษา ได้แก่ สไลด์ เทปสรุปคำบรรยาย วิดีโอเทปการสอน

3. วิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244)

หมายถึง วิชาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นวิชาที่ต้องฝึกฝนความชำนาญในการเขียน ไม่เน้นหลักเกณฑ์และทฤษฎีทางการเขียน มุ่งฝึกเขียนข้อความ 1 ตอนสั้นๆ มากกว่าการเขียนบทความ หากนักศึกษาสามารถเขียนข้อความที่ดี 1 ตอนได้ ย่อมจะเขียนข้อความหลาย ๆ ตอนรวมเป็น 1 บท หรือ 1 เรื่องได้

4. นักศึกษา

ในวิจัยนี้หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244) ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในปีการศึกษา 2544

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษา สภาพการศึกษา ปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้วิจัยได้ลำดับเนื้อหาเกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามสาระดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

ความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาการเขียน

ปัญหาในการเขียน

การฝึกทักษะการเขียน

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถทางการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

ปัญหาด้านหลักสูตร

ปัญหาด้านการเรียนการสอน

ปัญหาด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา

ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

ความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาการเขียน

ทักษะการเขียน จำเป็นต้องหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ ครูผู้สอนด้านทักษะการเขียน ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกตนเองตลอดเวลา ในการสอนเขียนนั้น ส่วนมากนักศึกษาจะถูกกำหนดให้เขียนและทราบชัดเจนว่ามีผู้สอนเป็นผู้อ่าน เป้าหมายคือ ผู้อ่าน ผู้ตรวจ และผู้ให้คะแนน คือผู้สอน ฉะนั้นนักศึกษาจึงพยายามเขียนให้ถูกใจผู้สอนเท่านั้น ๆ นักวิชาการและนักวิจัยการสอนเขียนหลายท่านจึงมีข้อเสนอแนะว่า ควรให้นักศึกษาเขียนถึงผู้อ่าน ซึ่งเป็นบุคคลต่าง ๆ นอกจากอาจารย์ผู้สอน จากการศึกษาของ เตือนใจ ปิ่นเกิด (2541 : 43) พบว่า ลักษณะการเสนอเนื้อหาของ การเขียน ความคล่องในการเขียนและการเปลี่ยนแปลง แกไขการเขียน มีลักษณะแตกต่างไปตามกลุ่มเป้าหมายหรือผู้รับสาร สนม ครุฑเมือง (2528 : 241) เสนอความเห็นว่าการที่จะเป็นผู้เขียนที่ดี มิใช่แต่จะเพียงสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจงานเขียนของตนเท่านั้น แต่ควรจะใช้ศิลปะทางภาษาเรียบเรียงถ้อยคำได้อย่างไพเราะ ได้ใจความลึกซึ้งกินใจ ผู้อ่าน ผู้เขียนจะใช้สื่อคือ อักษรในการสร้างมโนภาพต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ อยากติดตามเรื่องราวนั้น การที่จะมีคุณลักษณะที่ดีในการเขียน มิใช่จะเกิดจากพรสวรรค์ หรือความสามารถเฉพาะตัวแต่เพียงอย่างเดียว ยังจะต้องอาศัยส่วนประกอบอื่นๆ ด้วย

จำนงค์ ทองประเสริฐ (2541 : 30 - 31) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้ได้รับการศึกษามาถึงขั้นอ่านออกเขียนได้แล้ว ส่วนจะเขียนได้ดีแค่ไหนเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถและประสบการณ์ของผู้เขียนเป็นส่วนใหญ่ บางคนเพียงเขียนได้แต่เขียนไม่เป็น เช่นเดียวกับที่บางคนพูดได้แต่พูดไม่เป็น พูดเป็นคือ พูดให้เข้าใจ เขียนได้ก็เช่นกัน เมื่อเรียนหนังสือยอมเขียนได้ ส่วนเขียนเป็นคือ เขียนได้ดี ถูกต้อง สละสลวย อ่านแล้วมีความซาบซึ้ง ทำให้ติดตามอ่านไปเรื่อย ๆ ทำให้ผู้เขียนประสบความสำเร็จตามต้องการ ผู้ที่จะเป็นนักเขียนที่ดีจำเป็นต้องมีการฝึกฝน และมีผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือตรวจแก้ไขขัดเกลาสำนวนให้บ้าง เช่น บางครั้งมีคำว่า "การ" มากเกินไป เช่น ดำรงจทำการจับ ผู้ร้ายก็ทำการหนี เป็นต้น

ดังนั้น การใช้ภาษาทั้งการพูด การอ่าน และเขียนให้ถูกต้องและเหมาะสม จัดว่าเป็นการรักษาวินัยของชาติได้ประการหนึ่ง ภาษาสื่อสารสมัยใหม่ควรเป็นภาษาประยุกต์ที่เหมาะสมแก่เวลาและโอกาส จะทำให้ภาษาไทยมีชีวิตชีวามากขึ้น ความแตกต่างด้านภาษาที่ทำให้เห็นเด่นชัดมากที่สุดในสังคมไทย คือ ภาษาเขียน จะเห็นได้จากเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างคนชนบทและคนเมือง สิ่งที่ทำให้มีความแตกต่างกันมากเนื่องมาจากการใช้ชีวิตประจำวัน คนในสังคมชนบทมีโอกาสอ่านเขียนน้อยมาก แต่คนในสังคมเมืองผู้คนจำนวนมากกลับมีอาชีพอยู่กับการอ่านเขียน อย่างน้อยที่สุด ได้แก่ อ่านหนังสือพิมพ์ ภาษาเขียนโดยธรรมชาติมีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาพูด เพราะมีบริบทของการใช้ที่แตกต่างกัน และภาษาเขียนต้องมีการกลั่นกรองมากกว่าภาษาพูด

ปัญหาในการเขียน

การเขียนเป็นปัญหาสำคัญในทุกระดับชั้นของการศึกษาโดยเฉพาะระดับอุดมศึกษา เนื่องจากการศึกษาในระดับนี้เป็นการสร้างทรัพยากรมนุษย์ เพื่อไปพัฒนาประเทศ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งต้องทราบปัญหา เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2540 : 32 - 33) ได้เสนอทัศนะเกี่ยวกับปัญหาการเขียนไว้ว่า ปัญหาในการเขียน เกิดจากการที่การศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นต้องพึ่งพาตำราภาษาต่างประเทศ หรือภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่และภาษาที่ใช้อ่านเขียนในวงการอุดมศึกษานั้น มีลักษณะภาษาใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายทั้งด้านการใช้ถ้อยคำสำนวน การจัดเรียงรูปประโยค และการเรียบเรียงข้อความ หรือลำดับความคิด ภาษาเขียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา มีปัญหามาโดยตลอด อาจารย์ที่อ่านรายงาน หรืองานเขียนของนักศึกษาทั้งอาจารย์ที่สอนภาษาไทย และอาจารย์ที่สอนวิชาด้านอื่น ๆ ล้วนมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า การเขียนของนักศึกษายังไม่เป็นที่น่าพอใจ นักศึกษายังไม่สามารถเรียบเรียงประโยคและข้อความได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ทำให้อาจารย์ผู้อ่านข้อเขียนของนักศึกษาไม่สามารถเข้าใจ หรือติดตามความคิดของนักศึกษาได้

ตลอด ในทำนองเดียวกันนักศึกษา也不能อ่านตำรา หรือข้อเขียนของอาจารย์ได้ชัดเจน และทั้งสองฝ่ายต้องทำสิ่งที่เรียกว่า แปลไทยเป็นไทย ดังนั้นผู้สอนควรให้นักศึกษารู้จักภาษาใหม่ ๆ ในข้อเขียนแปลต่าง ๆ ด้วย

สมพร จารุณัฐ (2540 : 14 – 15) ได้ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่า ปัญหาด้านการเขียนที่เกิดกับนิสิตนักศึกษาที่มีความคล้อยคลึงกับปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ปัญหาในการใช้ภาษาของครูผู้สอนและของนักศึกษาไม่ตรงกัน โดยผู้สอนได้รับอิทธิพลการใช้ภาษาในการเสนอความคิด และการเรียบเรียงเนื้อหาจากต่างประเทศ คาดหวังให้นักศึกษาใช้ภาษาไทยในลักษณะหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่นักศึกษาใช้ภาษาแบบไทยและมีความคาดหวังตามแบบของตน เมื่อความคาดหวังเกี่ยวกับการใช้ภาษาของทั้งสองฝ่ายไม่ตรงกัน จึงเกิดเป็นปัญหาขึ้น กล่าวคือ ผู้สอนไม่พึงพอใจ การใช้ภาษาของนักศึกษาทั้งในด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้เกิดช่องว่างทางภาษา หลักสูตร ตำรา และอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัย ล้วนได้รับอิทธิพลจากตะวันตก ดังนั้นภาษาอ่านและภาษาเขียนในระดับอุดมศึกษา จึงมีอิทธิพลของภาษาต่างประเทศอยู่มาก ลักษณะดังกล่าว เป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้นิสิตนักศึกษาที่เพิ่งเข้ามาวิทยาลัย ไม่สามารถเข้าใจภาษาในตำรา หรือภาษาของอาจารย์ได้ดี

ในปี พ.ศ.2543 ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์ (2543 : 12 – 14) ให้ความเห็นว่า ปัญหาภาษาไทยด้านการเขียนที่พบส่วนใหญ่ ได้แก่ การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำหรือวลีที่สร้างขึ้นใหม่ แทนคำที่มีใช้อยู่แล้ว การใช้คำผิดความหมายที่มีอยู่เดิม เช่น รโหฐาน ถูกนำมาใช้ในความหมายว่า “มโหฬาร หรือหาใหญ่โต” แทนความหมายเดิม ปัญหาการย่อคำ หรือออกเสียงให้น้อยพยางค์ และปัญหาการถอดคำภาษาไทยเป็นภาษาโรมัน เช่น เมื่อเขียนคำว่า พระลอ เขียนว่า Phra Lo ชาวต่างชาติอ่าน พระ-โล เพราะชินกับเสียง Ph ในภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาปัญหาด้านการเขียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ปัญหาที่สำคัญในการเขียนที่พบคือ การพึ่งพาตำราเรียนภาษาต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ของสถาบันอุดมศึกษาทำให้การถ่ายทอดทางการส่งสารและรับสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนไม่เป็นไปตามความคาดหวังของทั้งสองฝ่าย นอกจากนั้นการใช้คำเลียนแบบกันแบบผิดๆ ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งของปัญหาการเขียน

การฝึกทักษะการเขียน

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญและต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่น การเขียน เป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ซึ่งนั่นทภา ทาวุฒิ (2543 : 12, 15) ให้ความเห็นว่า การฝึกทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยทักษะการเรียนรู้ (Study Skills) เนื่องจากทักษะการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่เรียน

ได้ต้องแท้มั่นยำ วิเคราะห์ข้อมูลได้ ก่อให้เกิดความรู้ใหม่ที่ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสม ทักษะการเรียนรู้ เป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนวิชาต่าง ๆ ให้ได้ผลดี ในระบบการศึกษาอเมริกัน ทักษะการเรียนรู้เป็นรายวิชาที่สำคัญวิชาหนึ่งในหลักสูตรการเรียนโดยทั่วไป นอกจากนั้นยังเป็นเสมือนเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ทักษะการเรียนรู้เฉพาะอย่างคือความชำนาญในการเรียนอย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ และทักษะการเรียนรู้จะเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนทุกสาขาวิชา หรือส่งผลต่อการเรียนในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง เช่น วิชาการฝึกทักษะทางการเขียน เป็นต้น

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล (2538 : 12) เสนอความเห็นว่าการสร้างถ้อยคำสำนวนควรหลีกเลี่ยงคำซ้ำ และควรมีคลังของคำต่าง ๆ ที่มีความหมายเดียวกันแต่เป็นคนละคำ เก็บไว้ให้มากที่สุด การสื่อความหมายในการเขียนที่ดีจำเป็นต้องมีเอกภาพ คือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นิตยา กาญจนะวรรณ (2535 : 41) ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า ภาษาเขียนจำกัดอยู่ในวงของผู้ได้รับการศึกษาเท่านั้น ภาษาเขียนเปลี่ยนแปลงได้ตามเวลาและที่สำคัญไม่มีผู้ใดทำหน้าที่ตัดสินว่าคำใดเขียนอย่างไร ส่วนผะอบ โปษะกฤษณะ (2532 : 28) มีความเห็นว่า หากผู้เขียนไม่สามารถเลือกคำให้เหมาะสม ไม่รู้จักเรียบเรียงถ้อยคำให้ดี ข้อความนั้นก็จะไม่ได้ความหมายตามต้องการ การเขียนนอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถ ความชำนาญของผู้เขียนแล้ว ผู้เขียนควรมีการเตรียมตัวเขียนที่ดีด้วย

สุทัศน์ วงศ์กระบวนกร (2540 : 22) ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเตรียมตัวเขียนไว้ดังนี้

1. การเลือกเรื่องที่จะเขียน การเลือกเรื่องที่จะเขียนเป็นสิ่งสำคัญ นับเป็นบันไดขั้นแรกของการเริ่มต้นเขียน วิธีการเลือกเรื่องที่จะเขียนมีแนวทางต่าง ๆ ดังนี้

1.1 เลือกหัวข้อที่ไม่กว้างหรือแคบจนเกินไป ควรเลือกหัวข้อให้พอเหมาะกับขนาดความยาวของงานที่จะเขียน

1.2 เลือกเรื่องที่น่าสนใจ แปลกใหม่ การเลือกเรื่องที่แปลกใหม่อาจทำให้ได้เปรียบกว่าเลือกเขียนเรื่องที่คนรู้จักอยู่แล้ว เรื่องที่น่าสนใจ แปลกใหม่ จะทำให้อยากเขียน และจะเขียนได้ดี มีผลทำให้งานเขียนมีคุณภาพ

1.3 เลือกเรื่องที่สามารถค้นคว้าข้อมูลได้ การเลือกเรื่องที่จะเขียนได้เหมาะสมกับความสนใจ มีความแปลกใหม่ ไม่กว้างหรือแคบจนเกินไป และมีข้อมูลประกอบการเขียนมาก จะช่วยให้งานเขียนน่าสนใจ และมีคุณภาพมากขึ้น

2. เลือกรูปแบบงานเขียนให้เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้อ่าน รูปแบบงานเขียนมีมากมาย ก่อนจะเริ่มเขียนควรพิจารณารูปแบบที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่จะเขียน การเลือกรูปแบบงานเขียนได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง จะช่วยให้เขียนได้ง่ายและเป็นประโยชน์ต่อการเลือกใช้สำนวนภาษาให้เหมาะสมกับรูปแบบ และเนื้อความที่จะเขียนด้วย

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (2538 : 15 - 16) ได้เสนอหลักสำคัญบางประการในการสอนทักษะการเขียนไว้ว่า

1. ก่อนที่จะลงมือสอน ครูควรจะได้ทดสอบความสามารถในการเขียน ในกรณีไม่มีข้อทดสอบมาตรฐาน ครูควรสร้างข้อทดสอบขึ้นใช้เอง อย่างน้อยก็เป็นการวัดความสามารถในการใช้คำ การผูกประโยค และการเรียบเรียงข้อความเข้าด้วยกัน
2. ครูควรจะได้ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการมีความสามารถในการเขียน การส่งสารโดยการเขียน และพยายามชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนก็อาจยึดการเขียนเป็นอาชีพ ซึ่งนอกจากจะมีรายได้ดียังมีเกียรติในสังคมอีกด้วย
3. ในการสอนการเขียนแต่ละครั้ง ครูควรให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ในการเขียนแต่ละครั้งอย่างชัดเจน พร้อมทั้งทราบประโยชน์ของการฝึกฝนทักษะนั้น ๆ และถ้าเป็นไปได้ ครูควรจะให้นักเรียนร่วมตั้งวัตถุประสงค์ในการเขียนด้วย
4. ในการสอนทักษะการเขียนนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเกี่ยวกับเรื่องใดก็ตาม ไม่ควรกำหนดหัวเรื่องตายตัว นักเรียนควรจะได้มีส่วนร่วมในการเสนอหัวเรื่อง หรือมีโอกาสเลือกเรื่องที่จะเขียนพอสมควร
5. การสอนทักษะการเขียน ไม่ควรแยกออกมาจากทักษะอื่นๆ ควรสอนให้สัมพันธ์กันไปและถ้าหากมีโอกาส ก็ควรสอนทักษะการเขียนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ ด้วย
6. เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจ เกิดความท้อแท้และรู้สึกว่าจะไม่ใคร่จะประสบความสำเร็จในการเรียน ครูจึงควรพยายามใช้กลวิธี การจูงใจและการเสริมกำลังใจหลาย ๆ รูปแบบและทำเป็นระยะตลอดเวลาที่ทำการสอน
7. ความแตกต่างระหว่างบุคคลนั้นควรคำนึงให้มาก การจัดกิจกรรมและการมอบหมายงาน ก็ควรคำนึงถึงความสามารถของแต่ละคนด้วย
8. เนื่องจากทักษะการเขียนนี้เป็นทักษะค่อนข้างยาก นักเรียนไม่ใคร่ประสบความสำเร็จ ทำให้เกิดการท้อแท้ เบื่อหน่ายเนื้อหากิจกรรมต่าง ๆ และงานที่ครูมอบหมายให้กิจกรรมการฝึกทักษะการเขียน จึงควรมีระดับความยากง่าย ความสั้นยาวและความสลับซับซ้อนแตกต่างกันไปในแต่ละครั้ง ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จในการเขียน
9. ในการสอนทักษะการเขียนครูควรจะมีคลังเพลงใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบ เพื่อให้บรรยากาศในการเรียนน่าสนใจ
10. ครูควรจะได้จัดกิจกรรมการสอนหลาย ๆ ประเภท และนักเรียนควรมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย

11. ในการสอนทักษะการเขียนที่จะให้ได้ผลนั้น ครูควรใช้สื่อการสอนประกอบด้วย
12. ในการสอนทักษะการเขียน ครูควรวางแผนการสอนแต่ละครั้งแต่ละเรื่องอย่างละเอียดว่า ควรจะมีวัตถุประสงค์อะไรบ้าง และควรจะเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถเน้นพฤติกรรมเขียนของนักเรียนได้อย่างเด่นชัด
13. การสอนทักษะการเขียนนั้น ควรจะให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์การเขียนประเภทต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนโดยมีหลักเกณฑ์ นอกจากนั้นยังเป็นการช่วยให้ประเมินผลง่ายขึ้น นักเรียนเองก็สามารถปรับปรุงทักษะการเขียนของตนให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
14. ในกรณีที่นักเรียนประสบปัญหาในการเขียน เช่น ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ครูอาจจะช่วยได้โดยการสร้างสถานการณ์และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียน
15. เมื่อนักเรียนเขียนตามที่ครูมอบหมายแล้ว ครูควรรีบตรวจให้เสร็จ แล้วคืนให้นักเรียนพร้อมทั้งเขียนติชมให้ชัดเจน เพื่อนักเรียนจะได้ทราบว่าตนมีข้อดีข้อด้อยอย่างไร ทั้งนี้จะเป็นการช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจในการเขียนต่อไป
16. นักเรียนควรจะได้มีส่วนร่วมในการวัดผล และการสร้างเกณฑ์ในการประเมินผล การเขียนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ทราบว่าแนวทางในการวัดผลว่าควรจะเป็นอย่างไร นอกจากนั้น ยังเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้เหตุผล และวิจารณ์งานไปในตัว
17. นอกจากการสอนเขียนในชั้นเรียนตามปกติแล้ว ครูควรจะได้จัดกิจกรรมหรือมอบหมายให้นักเรียนไปทำนอกชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนได้อย่างสม่ำเสมอ

ประการสำคัญ ในการพัฒนาทักษะการเขียนจำเป็นอย่างยิ่งต้องมีความคิดเชิงสร้างสรรค์ด้วยการใช้ภาษาที่สละสลวย ถูกต้องตามประเภทของเนื้อหาที่แสดงออกดังที่ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2539 : 153 – 154) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ คือ ความคิดที่พัฒนาขึ้นจากความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับมา แล้วก่อให้เกิดสิ่งแปลกใหม่อันมีคุณค่าต่อบุคคลและสังคม ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ จะมีวิธีเขียนความเรียงด้วยท่วงทำนองเขียนที่น่าสนใจ แสดงความคิดที่อาจไม่มีใครเคยคิดมาก่อน หรือเขียนบรรยายกรอบที่มีแนวคิดลึกซึ้ง สุขุม และได้เสนอแนวปฏิบัติในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์โดยแบ่งเป็น 2 ข้อ คือ คิดเขียนเพียรฝึก และบันทึกเรียบเรียง

1) คิดเขียนเพียรฝึก มีข้อกำหนดดังนี้

ก. ควรมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าจะแสดงข้อคิดเรื่องอะไร เมื่อตั้งจุดมุ่งหมายได้แล้ว ต่อไปก็ประมวลข้อคิดย่อยที่สัมพันธ์กับข้อคิดสำคัญนั้น

ข. ควรเขียนให้มีเอกภาพ (Unity) ซึ่งหมายถึง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของเรื่อง แม้จะจำแนกข้อคิดออกไปได้หลายประเด็น แต่ข้อคิดนั้น ๆ จะต้องสัมพันธ์กัน

ค. ควรเขียนให้มีสัดส่วนที่เหมาะสม กล่าวคือ ข้อความที่เปิดเรื่องไม่ยาวเกินไปจนเยิ่นเย้อ ส่วนข้อความที่เป็นการดำเนินเรื่องต้องมีรายละเอียดตามสมควร กะทัดรัดและกระชับ ตอนปิดเรื่องควรมีขนาดพอดี ที่จะทำให้อ่านคิด หรือได้รับความประทับใจตามควรแก่กรณี

ง. ควรจัดเนื้อความในเรื่องให้มีระเบียบ และเป็นไปตามลำดับที่เหมาะสมไม่วกวนและสับสน

จ. ควรมีการย่อหน้า เมื่อขึ้นแนวคิดใหม่ หากเป็นแนวคิดด้านนามธรรม ควรมีอุทาหรณ์เพื่อให้ความกระจ่าง

ฉ. ควรใช้ภาษาอย่างมีศิลปะ สื่อความหมายได้แจ่มแจ้ง ก่อให้เกิดจินตนาการ และความสะท้อนอารมณ์

2) บันทึกรวบรวมเรียง

การบันทึกเป็นการจดสิ่งต่าง ๆ ที่เราได้พบเห็นหรือได้สัมผัสไว้อย่างมีระเบียบ เพื่อจะได้นำมาเรียบเรียง หรือสังเคราะห์ขึ้นเป็นความเรียงเชิงสร้างสรรค์

บรรเทา กิตติศักดิ์ (2539 : 164 – 165) ได้เสนอทัศนะเกี่ยวกับการสอนทักษะทางด้านภาษาไว้ว่า การสอนภาษาแบบองค์รวม เป็นการสอนภาษาที่มีลักษณะเป็นไปตามธรรมชาติของสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยเน้นการพัฒนาภาษาด้วยการบูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเข้าด้วยกันเป็นกระบวนการ และได้เสนอแนวทางในการสอนวิชาทักษะทางด้านภาษาแบบองค์รวม มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

1. ภาษาและการเรียนภาษาเป็นกิจกรรมทางสังคม ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้ดีที่สุดจากสถานการณ์ เช่น การอภิปราย หรือการแลกเปลี่ยนความรู้ หรือความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
2. ครูจะต้องใช้ยุทธศาสตร์การสอนใหม่ ๆ เช่น การสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นพื้นฐานการอ่าน (Literature – Based) การสอนโดยใช้ประสบการณ์ภาษา (Language Experience-Based) และการอ่านอิสระ (Independence – Based)
3. การเรียนอ่านและการเรียนเขียน เกิดจากสถานการณ์ที่ครูจัดขึ้น โดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง
4. การเรียนเกี่ยวกับการอ่านออกเขียนได้ (Literacy Learning) จะเน้นวิธีการเรียนของผู้เรียนเป็นหลัก การเรียนภาษาแบบองค์รวมจึงเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ตามแนวคิดของ John Dewey
5. ครูจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาทุกด้านทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนประกอบกัน

6. ครูจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกหนังสืออ่านและเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง

7. บทบาทของครูจะอยู่เบื้องหลังการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูจะเป็นผู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และให้เรียนตัวอย่างทางภาษา ซึ่งเป็นการเรียนภาษาที่ดีที่สุด

ดังนั้น การสอนภาษาแบบองค์รวม จึงต้องบูรณาการภาษากับเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

เดอโนใจ ปิ่นเกิด (2541 : 41 – 42) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนการเขียนที่จัดได้ในชั้นเรียนดังนี้

1. การจัดห้องปฏิบัติการเขียน (Writing Lab) นักวิชาการและนักวิจัยสาขาการสอนเขียน เช่น คอลคินส์ (Calkins. 1983) และเกรฟส์ (Graves. 1983) ได้เสนอความเห็นให้ผู้สอนเขียนจัดชั้นเรียนวิชาเขียนเป็นห้องปฏิบัติการเขียน กิจกรรมนี้ช่วยเสริมการเรียนรู้กระบวนการเขียนได้ดี ในห้องปฏิบัติการเขียนนี้ควรจัดให้มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการปฏิบัติการเขียนได้จริง ให้ผู้เขียนรู้สึกสบายใจ มีที่นั่งเขียนที่เหมาะสม มีอุปกรณ์ช่วยในการเขียน มีแหล่งเสริมความรู้ทางภาษา เช่น หนังสืออ่านประกอบ พจนานุกรม อุปกรณ์วาดภาพระบายสี บอร์ดแสดงผลงานเขียนของนักศึกษา เป็นต้น การเลือกหนังสืออ่านเสริม ควรให้สอดคล้องกับหลักการเพื่อมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ห้องปฏิบัติการเขียนนี้ส่งเสริมให้นักศึกษาคิดและลงมือเขียนจริงอาจารย์ผู้สอนให้คำปรึกษาและบางครั้งก็มีบทบาทเหมือนเป็นผู้เขียนร่วมกับนักศึกษาในชั้นเรียน ห้องปฏิบัติการดังกล่าว อาจไม่เป็นระเบียบเหมือนชั้นเรียนอื่นๆ ที่นักศึกษาล้วนนั่งเป็นระเบียบแต่จะเห็นภาพของการปฏิบัติการเขียน ซึ่งนั่นคือกระบวนการเขียน บางคนอาจกำลังนั่งเขียน กำลังค้นคว้า กำลังปรึกษากัน กำลังทำโครงร่าง กำลังวาดภาพ กำลังอ่าน กำลังปรึกษาผู้สอน เป็นต้น อาจารย์ผู้สอนสามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักศึกษาในห้องปฏิบัติการนี้เมื่อสอนหลาย ๆ สัปดาห์ ก็จะสามารถเห็นพัฒนาการของกระบวนการต่าง ๆ ห้องปฏิบัติการเขียนเกิดขึ้นได้จากผู้สอนทุกคน อาจเริ่มจากส่วนเล็ก ๆ เช่น การจัดมุมการเขียนภายในชั้นเรียน เป็นต้น

2. การฝึกเขียนเร็ว (Speed Writing) กิจกรรมนี้ใช้กระบวนการฝึกทักษะการเขียนและความสามารถในการเขียนทั้งหมดในระยะเวลาจำกัด ซึ่งผู้เขียนต้องคิดวางแผนเรียบเรียงเขียนให้เร็วที่สุด และให้ได้ปริมาณมากที่สุดในเวลาที่กำหนด จุดประสงค์ส่วนหนึ่งก็เพื่อศึกษาความสามารถทั้งหมดของการเขียน กิจกรรมนี้อาจเริ่มโดยผู้สอนชี้แจงกติกาแก่นักศึกษา เช่น นักศึกษาต้องเขียนเร็วในเวลาที่กำหนด 5 นาที หัวข้อที่จะเขียนนั้นอาจให้นักศึกษาทั้งชั้นช่วยกันเลือกเอง หรือผู้สอนเสนอหัวข้อหลาย ๆ หัวข้อ แล้วนักศึกษาทั้งชั้นช่วยกันเลือกเพียงหนึ่งหัวข้อ จากนั้นผู้สอนชี้แจงว่านักศึกษาต้องวางแผนการเขียน แล้วเขียนให้เร็วที่สุด ให้ได้

เนื้อหามากที่สุด ให้ทุกคนตั้งใจเขียน ไม่เงยหน้า ไม่ยกมือค้างไว้ เมื่อคิดไม่ออกก็ให้เขียนคำนั้นซ้ำจนกว่าจะคิดออกแล้วเขียนข้อความต่อไป ให้อยากคิดและเขียนอย่างต่อเนื่องกัน ในขณะที่นักศึกษาเขียน ผู้สอนควรเขียนไปพร้อมนักศึกษาด้วย โดยการเขียนบนกระดานดำ ผู้สอนแสดงการคิดวางแผนก่อนแล้วจึงเขียน ซึ่งถือเป็นการสาธิตกระบวนการเขียนและผลผลิตการเขียนไปด้วย เมื่อเสร็จแล้วนักศึกษาทั้งชั้นอ่านผลงานเขียนของผู้สอน และอาจให้นักศึกษาอาสาสมัครอ่านงานเขียนของตนเองให้เพื่อนฟัง

3. การจัดความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน (Reading – Writing Connections) กิจกรรมนี้เสริมการเรียนรู้ภาษาโดยจัดให้นักศึกษาอ่านงานเขียนหลากหลายประเภท ประสพการณ์จากการอ่านเสริม จะทำให้นักศึกษาสะสมความรู้ความคิด และการใช้ภาษานำมาใช้หรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในการเขียนของตนเองโดยมีหลักการอยู่ 2 ประการ

ประการแรก คือการกำหนดให้นักศึกษาอ่านเนื้อเรื่องหรือสาระจากแหล่งอ่าน เช่น จากหนังสือ หนังสือพิมพ์ วารสาร เป็นต้น โดยอาจจะอ่านในห้องสมุด หรือห้องปฏิบัติการ เขียนที่มีการจัดหนังสือหรือเอกสารไว้ให้ กิจกรรมเช่นนี้จะพบเห็นอยู่ทั่วไปในการเรียนภาษา ผู้สอนควรคัดเลือกสิ่งที่จะให้นักศึกษาอ่านเพื่อเสริมการเรียนรู้ภาษาและสาระของเนื้อหาในเวลาเดียวกัน และเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระต่อเรื่องที่อ่าน ซึ่งในประเด็นนี้นักวิชาการทางภาษาทั่วโลกเรียกร้องให้ผู้สอนเปิดใจกว้างต่อความคิดเห็นของนักศึกษาที่เขียน แสดงความคิดเห็น ให้คำนึงถึงความแตกต่างด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นและภูมิหลัง ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการตีความ และการแสดงความคิดเห็น นอกจากนั้นในการเขียนควรจะต้องแสดงจุดยืนทั้งที่เป็นสาระจากที่ได้อ่าน ความคิดและความสุนทรีย์ด้วย

ประการที่สอง ของการจัดความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน คือ ให้นักศึกษาที่เขียนเสร็จแล้วได้มีโอกาสอ่านงานเขียนของเพื่อนในชั้น แลกเปลี่ยนกันอ่านงานเขียนในกลุ่มย่อยแล้วอภิปรายถึงงานเขียนแต่ละชิ้นในกลุ่ม เพื่อให้เป็นแนวทางแก่ผู้อ่าน และผู้อภิปรายได้ข้อมูลไปแก้ไขงานเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ได้แนวคิดที่กว้างขวางขึ้น

4. การเปลี่ยนแปลงแก้ไขการเขียน (Revision) การจัดความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนดังที่เสนอแล้วนั้น เป็นการอ่านงานเขียนของผู้เขียนเอง แล้วปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและแก้ไขให้ดีขึ้น เป็นธรรมชาติของกระบวนการเขียน เนื่องจากกิจกรรมนี้เป็นที่ยอมรับทั่วโลกว่าเป็นการสะท้อนกระบวนการคิดการเรียบเรียงได้ดี การที่ผู้เขียนเปลี่ยนแปลงแก้ไขการเขียนบ่งบอกชัดว่าผู้เขียนเข้ามาควบคุมกระบวนการเขียนของตนเอง ทำให้เกิดการพัฒนาในด้าน เนื้อหา น้ำเสียง ความรู้ และเป้าหมายของการเรียน เพื่อทำให้การเขียนขั้นสุดทำได้ดีที่สุด

ในการจัดกิจกรรมให้นักศึกษาแก้ไขงานเขียนนั้น ผู้สอนส่วนมากกำหนดให้เขียน 3 ครั้ง ทั้งนี้อาจมีข้อจำกัดด้านเวลาและปริมาณผู้เรียน ผู้เรียนเขียนแล้วส่งครั้งที่ 1 นำกลับไปแก้ไขแล้วส่งครั้งที่ 2 นำกลับไปแก้ไขอีกแล้วส่งเป็นครั้งที่ 3 ก่อนที่นักศึกษาแก้ไขการเขียนนั้น ผู้สอนอาจแนะนำ เช่น อาจจะไปพบผู้เขียนแต่ละคนเพื่ออภิปรายถึงงานเขียนและให้คำแนะนำ เพื่อพัฒนางานเขียน แต่ผู้สอนไม่ควรบอกทั้งหมดเพราะนั่นคือความคิดของผู้สอน ควรส่งเสริมให้นักศึกษาคิดเอง เช่น คิดพิจารณาถึงส่วนนำการอภิปรายเนื้อหา และการสรุปความ การสื่อความหมายให้ชัดเจน การใช้ภาษาให้ถูกต้อง ผลงานจากที่ผู้เขียนเปลี่ยนแปลงการเขียน สะท้อนให้เห็นความคิดภายในของผู้เขียนในด้านการบวนการเรียบเรียงการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษางานเขียนของนักวิชาการทางภาษาหลายท่านในด้านการฝึกทักษะการเขียน สรุปได้ว่าการฝึกทักษะเป็นการสร้างพื้นฐานในการเรียนวิชาทักษะได้เป็นอย่างดี การเรียนการสอนวิชาทักษะการเขียน ควรนำรูปแบบวิธีการสอนแบบบูรณาการวิชาต่าง ๆ มาใช้ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้จากวิชานั้น ๆ มาใช้กับการฝึกทักษะด้านการเขียนทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางการเขียนมากขึ้น

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถทางการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

นิสิตนักศึกษาที่เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีความแตกต่างกันทั้งด้านคุณลักษณะ และภูมิหลังทางชีวสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมในการเขียน ปัจจัยที่พบว่ามีผลต่อการเขียน ได้แก่ ปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

เพศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความแตกต่างในการเขียน ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้ศึกษาไว้หลายท่าน ดังนี้

สุมาลี สังข์ศรี (2543 : 120) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการอ่านออกเขียนได้และแนวทางการสอนอ่าน – เขียนแก่สตรี โดยวิธีการศึกษาทางไกล ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาอุปสรรคที่ทำให้สตรีไม่มีโอกาสฝึกการอ่าน เนื่องจากไม่มีเวลาอ่าน ไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับหนังสือ ไม่ชอบการอ่าน อ่านไม่คล่อง การดำเนินชีวิตประจำวันไม่เกี่ยวข้องกับหนังสือ ส่วนปัญหาอุปสรรคที่ทำให้สตรีไม่มีโอกาสฝึกเขียน เนื่องจากไม่มีเวลา ไม่ทราบว่าจะเขียนอะไร การประกอบอาชีพไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาเขียน และไม่มีพื้นฐานด้านการเขียน เป็นต้น

ในปี พ.ศ.2533 สุนันท์ นิลบุตร (2533 : 23) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ผลการศึกษาพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการเรียนรู้เท่าเทียมกัน มีความตั้งใจศึกษาให้สำเร็จในสาขาวิชาที่สมัครเรียน แต่มีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน

ส่วนการศึกษาของ อุไรรัตน์ ศรีสว (2527 : 65) “เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นปี และวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหญิงมีลักษณะของการพึ่งพามากกว่านักศึกษาชาย ที่เป็นเช่นนี้เพราะ เพศชายนั้นมีลักษณะที่แข็งแรง ช่วยเหลือตนเองได้ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ในสังคมไทยนิยมยกย่องให้ผู้ชายเป็นผู้นำ ในขณะที่ตัวนักหญิงถูกอบรมเลี้ยงดูให้ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบประเพณี มีความเชื่อและปฏิบัติตามต้องการความช่วยเหลือสูง ทำให้นักศึกษาหญิงมีลักษณะพึ่งพามากกว่านักศึกษาชาย

สอดคล้องกับ อรณพ นวกิจบำรุง (2529 : 109) ที่กล่าวว่า นักศึกษาหญิงต้องการความช่วยเหลือและมีความเชื่อพึ่งพามากกว่านักศึกษาชายและนักศึกษาชายชอบเรียนตามแนวความคิดของตนเองมากกว่าที่จะทำตามเพื่อน หรือตามคำแนะนำของอาจารย์ และมีความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นที่สนใจของใครหรือไม่ ด้านการเขียนพบว่าผู้หญิงเขียนเรียงความได้ดีกว่าผู้ชาย (กิ่งกมล ทวีชาติวิทยากุล. 2532 : 36)

อายุ เป็นองค์ประกอบหนึ่งทางด้านจิตวิทยาในการเรียนของนักศึกษาในปี พ.ศ.2543 ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และคมเพชร จัตรศุภกุล (2543 : บทคัดย่อ) ได้สรุปผลการศึกษาเรื่องยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่นว่า อายุเป็นตัวแปรที่ส่งผลทางบวกต่อยุทธวิธีการเรียน เมื่อผู้เรียนอายุมากขึ้น จะตั้งใจเรียนมากขึ้น ผู้เรียนจะมีสมาธิในการเรียนและรู้จักควบคุมตนเองด้านการเรียนได้ดียิ่งขึ้น

จากการศึกษาของ สุนันท์ นิลบุตร (2533 : 222) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ผลการศึกษารูปได้ว่า นักศึกษาที่มีอายุ 17 – 25 ปี 26 – 40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป ให้ความสำคัญกับการศึกษาทุกกลุ่มอายุ นักศึกษาอายุ 41 ปีขึ้นไป จะมีความรับผิดชอบสูงในการเรียนโดยจัดเอกสารการเรียนไว้เป็นหมวดหมู่ แต่นักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า ความสามารถในการเรียนจะลดลง การจดจำไม่ดีเท่ากับนักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า แต่จะมีประสบการณ์ในการใช้เหตุผลและควบคุมอารมณ์ดีกว่านักศึกษาอายุน้อยกว่าโดยที่ความสามารถในการเรียนจะถึงขีดสุดเมื่ออายุ 20 – 25 ปี และอายุ 35 ปีขึ้นไป ความสามารถจะลดลง

สุรีย์ นาคนิยม (2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน เขตการศึกษา 2 พบว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน ประสบปัญหาด้านส่วนตัว ด้านการเรียนการสอนความต้องการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านบริการที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนแตกต่างกัน

ส่วนปัทมวรรณ อ่วมศรี (2541 : 64) ศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษพบว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันคือ ต่ำกว่า 20 ปี อายุ 20 – 30 ปี อายุ 31 - 40 ปี และอายุ 41 ปีขึ้นไป มีคุณลักษณะด้านการแสวงหาความรู้ไม่แตกต่างกัน

โดยนักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันจะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนนักศึกษาโดยไม่แบ่งแยกว่าเรียนอยู่ชั้นปีใด

เฉลิมศักดิ์ มังกรานนท์ชัย (2534 : 44) กล่าวว่า อายุที่มีผลต่อการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการประกอบอาชีพของแต่ละบุคคล ซึ่งจะส่งผลต่อความเข้าใจในสาขาวิชาที่เรียนมากขึ้น

คณะวิชาและสาขาวิชาที่เรียน เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความสามารถในการฝึกทักษะการเขียนดังที่ สุภาณี ชินวงศ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนงานเชิงวิชาการของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการเขียนบรรยายกราฟสูงสุด และมีความสามารถในการเขียนอภิปรายต่ำสุด เนื่องจากการเขียนบรรยายกราฟไม่ต้องใช้กระบวนการคิดที่ซับซ้อนเพราะการเขียนลักษณะนี้มีกรอบทั้งด้านเนื้อหาและด้านภาษาให้อยู่แล้ว โดยนักศึกษาสามารถถ่ายโอนภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยได้ สำหรับการเขียนอภิปรายนั้นต้องใช้กระบวนการคิดที่ซับซ้อนมากกว่า ในปีเดียวกัน อาริรักษ์ มีแจ้ง (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และกลวิธีในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ผลการศึกษารูปได้ว่า การใช้ภาษาเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนจะเริ่มต้นโดยคิดประโยคเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งวิธีการดังกล่าวอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาได้

ทัศพร เกตุถนอม (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการทดสอบการเขียนความเรียงของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษา 4 คณะ ได้แก่ คณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสาธารณสุขศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คณะบริหารธุรกิจ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาแต่ละคณะมีข้อผิดพลาดในการเขียนไม่แตกต่างกัน ได้แก่ งานเขียนของนักศึกษาขาดการเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ นักศึกษาใช้ภาษาโดยไม่เน้นข้อคิดที่สำคัญและขาดเหตุผลสนับสนุนความคิดของตนเอง วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง แบ่งวรรคตอนไม่เหมาะสมและการใช้คำไม่ตรงความหมายหรือใช้คำกำกวม

นอกจากนี้ วิชชุดา สุธีสร (2533 : 58, 59) ได้ศึกษางานเขียนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ตรวจทานงานเขียนที่ส่งอาจารย์ นักศึกษาไม่มีความรู้ในการเขียน แต่เมื่อผู้สอนแนะนำจุดที่ผิดให้ผู้เรียนจึงแก้ไขได้อย่างถูกต้อง

สุชาดา มัสโอติ (2528 : 91) ศึกษาการสำรวจและการรับรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มีบทบาททางด้านวิชาการและความเป็นศึกษิตสูง และมีพฤติกรรมด้านการเรียนสูงกว่าคณะอื่น

การเลือกสาขาวิชาเรียน มีผลต่อความสนใจในการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกัน ดังที่ หทัยรัตน์ ทับพร (2534 : 136) ได้สำรวจสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรนาฏศิลป์ขั้นต้น วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร พบว่า การกำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับหรือวิชาเลือกให้กับผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยและความพร้อมของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาวิชาภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

เจียรนัย ศิริสวัสดิ์ (2526 : 164) ศึกษาเรื่อง การประเมินหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกบังคับหรือวิชาเอกเลือก จะให้เหตุผลในการเลือกกว่า เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพโดยตรงเช่นเดียวกับสุกัลยา อำพิน (2533 : 98) ที่จะให้เหตุผลในการเลือกกว่า การเรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับหรือวิชาเลือกเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพนั้น หากผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเรียนแล้ว ผู้เรียนจะตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยมากขึ้น

ส่วน อุไรรัตน์ ศรีสว (2527 : 65) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปี และวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาสรุปว่า นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยมีลักษณะการเรียนแบบหลีกเลี่ยงน้อยกว่าวิชาเอกอื่น เนื่องจากวิชาที่สอนในวิชาเอกภาษาไทยให้โอกาสแก่นักศึกษาในการแสดงออกทางการพูดและการจัดกิจกรรมสูง ทำให้นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มีเอกลักษณ์ของตนเองในด้านความกล้าที่จะพูดและทำกิจกรรม

ในปี พ.ศ.2532 รัชศิริ สิทธิโชค (2532 : 100) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามีความเห็นว่ วิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ มีผลต่อคะแนนเฉลี่ย ดังนั้นนักศึกษาจึงตั้งใจเรียน เพื่อทำข้อสอบวิชาภาษาไทยให้ได้คะแนนดี

จากการศึกษาตัวแปรภูมิหลังด้าน เพศ อายุ คณะวิชา และเหตุผลในการเรียนที่มีผลต่อการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านหลักสูตร ปัญหาด้านการเรียนการสอน ปัญหาด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ปัญหาด้านหลักสูตร

การปรับหลักสูตรแต่ละครั้งของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่งผลกระทบกับนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่เป็นอย่างมาก เพราะมีนักศึกษาจำนวนมากไม่สำเร็จการศึกษาได้ตามเวลาที่กำหนด เนื่องจากการเรียนการสอนเป็นแบบพึ่งพาตนเอง ดังนั้นการจัดหลักสูตรใหม่ควรจัดให้มีความคล่องตัวและจัดให้มีหลักสูตรต่อเนื่องมากขึ้น และเนื่องจากสังคมปัจจุบันเป็นสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร การจัดการศึกษาจึงต้องปรับปรุงการเรียนการสอนให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง แต่ยังคงปรัชญาในการจัดการเรียนการสอนแบบตลาดวิชาต่อไป ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ (2538 : 322) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาอนาคตของมหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยวิธีการสืบค้นเชิงธรรมชาติ พบว่า ปัญหาด้านหลักสูตรของมหาวิทยาลัยรามคำแหง คือขาดการประเมินหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง ขาดอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย นอกจากนั้นการเรียนการสอนส่วนใหญ่เน้นการสอนที่มหาวิทยาลัยเป็นหลักซึ่งขัดกับปรัชญาของมหาวิทยาลัยเปิดแบบตลาดวิชา ระยะเวลาสอบยาวนานเกินไป การวัดผลใช้ข้อสอบแบบปรนัยเป็นส่วนใหญ่ ทำให้นักศึกษาอ่อนด้อยในด้านการวิเคราะห์และสังเคราะห์ปัญหา ตำราพิมพ์ไม่ทัน ขาดการประเมินคุณภาพตำรา การเรียนวิทยาศาสตร์บางสาขาวิชาจะต้องเรียนเหมือนมหาวิทยาลัยปิดรวมถึงการเรียนวิชาทักษะต่างๆ จึงมีปัญหาในการเรียนด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

เฉลิมเผ่า อจละนันท์ (2539 : 19) มีข้อเสนอแนะในเรื่องนี้ว่า มหาวิทยาลัย - รามคำแหงควรปรับปรุงหลักสูตรเก่าให้มีความยืดหยุ่น มีความหลากหลายและทันสมัย สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ สังคม และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี รวมทั้งให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ปัญหาที่สำคัญของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้แก่ มหาวิทยาลัยไม่มีการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร และไม่มีการเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตร อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ.2542 อรทัย บุญช่วย (2542 : 106) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีข้อเสนอแนะด้านหลักสูตรว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงควรปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และได้สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร พบว่า มหาวิทยาลัยควรปรับปรุงหลักสูตรที่ใช้มานานเกิน 5 ปี และควรผลักดันให้มีการปรับปรุงหลักสูตรในระยะเวลาที่กำหนด

จากการศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยรามคำแหง (มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2543 : 60 – 63) พบว่า โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ.2540 – 2544 ประกอบด้วย

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	45 หน่วยกิต (เรียนรวมกันทุกสาขาวิชา)
หมวดวิชาเอก	57 หน่วยกิต แบ่งเป็น
วิชาเอกบังคับ	30 หน่วยกิต
วิชาเอกเลือก	27 หน่วยกิต
หมวดวิชาโท	30 หน่วยกิต (เลือกเรียนตามความสนใจ ของนักศึกษา)
หมวดวิชาเลือกเสรี	12 หน่วยกิต (เลือกเรียนตามความสนใจ ของนักศึกษา)
รวม	144 หน่วยกิต

หมวดวิชาเอกภาษาไทย

1. วิชาเอกบังคับ 30 หน่วยกิต ประกอบด้วยวิชาต่อไปนี้คือ

TH 243	ความรู้ทั่วไปในการเขียน	3	หน่วยกิต
TH 244	การพัฒนาทักษะการเขียน	3	หน่วยกิต
TH 247	ความรู้ทั่วไปในการอ่าน	3	หน่วยกิต
TH 256	ร้อยกรอง	3	หน่วยกิต
TH 323	ภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย	3	หน่วยกิต
TH 347	การอ่านเพื่อการวิเคราะห์	3	หน่วยกิต
TH 357	วรรณคดีวิจารณ์	3	หน่วยกิต
TH 431	วรรณกรรมปัจจุบัน	3	หน่วยกิต
MC 130	หลักการพูดเบื้องต้น	3	หน่วยกิต
LI 332	การวิเคราะห์โครงสร้าง	3	หน่วยกิต
รวม		30	หน่วยกิต

2. วิชาเอกเลือก 27 หน่วยกิต

ให้เลือกเรียนกระบวนวิชาในหมวดวิชาภาษาไทยที่รหัส TH เพียงหมวดเดียว (ยกเว้น TH 104) หรือเลือกเรียนรวมกับกระบวนวิชาในหมวดอื่น ๆ ที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้

หมวดวิชาคตินิเทศ (FL)

หมวดวิชาภาษาศาสตร์ (LI) เฉพาะกระบวนวิชาที่มีเลขตัวกลางเป็นเลข 3

หมวดวิชาภาษาบาลีสันสกฤต (PL และ SK)

จากโครงสร้างหลักสูตรดังกล่าว พบว่า การเรียนวิชาเอกภาษาไทยมีเนื้อหาค่อนข้างมาก และนักศึกษาจำเป็นต้องเข้าชั้นเรียน การเรียนการสอนเน้นทักษะเป็นส่วนใหญ่ ทั้งทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างไรก็ตาม นักศึกษาจำนวนมากไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียน จึงทำให้เกิดปัญหาเมื่อถึงเวลาสอบ ในบางกรณีนักศึกษาเข้าสอบเพียงเพื่อ

ต้องการทราบตัวอย่างข้อสอบและนำไปวิเคราะห์เพื่อเตรียมตัวสอบครั้งต่อไป (ธีระดา มุระศรี. สัมภาษณ์ : 2543)

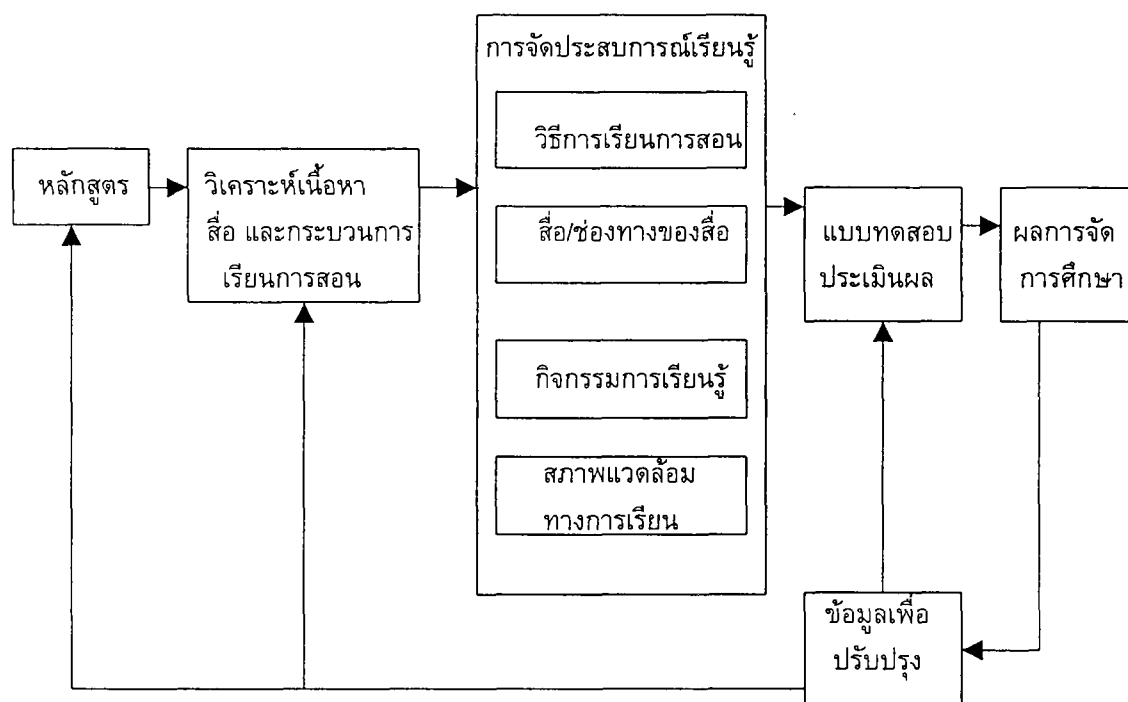
ดังนั้น การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งเป็นการจัดการศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ เป็นการสร้างผู้ที่มีคุณวุฒิเพื่อเป็นผู้ใหญ่ในสังคม การเรียนการสอนจึงมีลักษณะให้ความเป็นอิสระสำหรับนักศึกษาค่อนข้างสูง ดังที่ สมโภชน์ อเนกสุข. (2526 : 55 – 56) กล่าวไว้ในวารสารรามคำแหงฉบับศึกษาศาสตร์ เรื่อง หลักสูตรแนวความคิดและการพัฒนาในระดับอุดมศึกษาว่า การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาควรมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง 3 ประการคือ คน ความรู้ และสิ่งแวดล้อม องค์ประกอบดังกล่าวมีความสัมพันธ์ส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างแยกไม่ออก เป็นแนวคิดพื้นฐานทางการอุดมศึกษาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และได้เสนอทัศนะเกี่ยวกับการจัดการศึกษาโดยยึดถือเนื้อหาด้านวิชาชีพและวิชาพื้นฐานทั่วไป เป็นหลักเกณฑ์ในการจัดหลักสูตร สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบคือ

1. แบบแยกส่วน กำหนดวิชาที่จะต้องเรียนในหลักสูตรระดับอุดมศึกษาระยะเวลาการศึกษา 4 ปี การศึกษาตามปกติ โดยให้นักศึกษาได้ศึกษาวิชาพื้นฐานในปีที่ 1 และ 2 ให้หมดก่อน แล้วจึงศึกษาด้านวิชาชีพในปีที่ 3 และ 4

2. แบบคู่ขนาน เป็นการจัดหลักสูตรโดยให้ศึกษาวิชาชีพไม่มากนักในปีที่ 1 และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึงปีที่ 4 ส่วนวิชาพื้นฐานทั่วไปจะให้ศึกษามากในปีที่ 1 และค่อย ๆ ลดลงเมื่อถึงปีที่ 4

3. แบบผสม เป็นการจัดผสมกันทั้งแบบแยกส่วนและแบบคู่ขนาน โดยให้เรียนวิชาพื้นฐานทั่วไปกับวิชาชีพคู่กันไปแบบคู่ขนานในปีที่ 1 และปีที่ 2 แล้วเริ่มให้เรียนวิชาเลือกคู่กับวิชาชีพในปีที่ 3 และปีที่ 4 ซึ่งหลักสูตรระดับอุดมศึกษานิยมจัดในรูปแบบผสมเป็นส่วนใหญ่

นอกจากนี้ ปรีชา ชัดตติยาพงษ์ (2541 : 109) เสนอความเห็นเพิ่มเติมว่าการจัดหลักสูตร ควรจัดให้มีการวิเคราะห์และพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนในทุกเนื้อหาวิชา เพื่อจำแนกรายละเอียดในส่วนที่จำเป็นสำหรับการสอนของครูในชั้นเรียน ทั้งด้านสื่อการสอนและการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้ เพื่อบูรณาการเป็นกระบวนการเรียนการสอนทั้งหมด ให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และได้เสนอแนวคิดการวิเคราะห์หลักสูตรและการจำแนกส่วนประกอบดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 การวิเคราะห์หลักสูตรและการจำแนกส่วนประกอบต่างๆ ของหลักสูตร

ที่มา : ปรีชา ชัดตยาพงษ์ วารสารเทคโนโลยีการศึกษา ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 พ.ศ.2541

ภาพประกอบ 1 แสดงให้เห็นส่วนประกอบย่อยต่าง ๆ ของหลักสูตรแต่ละสาขาวิชาในแต่ละระดับการศึกษา ซึ่งสามารถนำไปวิเคราะห์รายละเอียดย่อยในแต่ละรายวิชา เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนการสอนต่อไป อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรตระหนักอยู่เสมอว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนนั้น นอกจากจะเป็นการสอนตามเนื้อหาแล้ว ควรฝึกฝนให้ผู้เรียนได้รู้จักวิธีการที่จะหาความรู้ด้วยตนเองด้วย

ส่วนปัญหาด้านหลักสูตรในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ถึงแม้ว่าจะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร แต่ไม่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพได้ ดังที่ ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์ (2540 : 64) กล่าวว่า โครงสร้างหลักสูตรภาษาไทยไม่มีสัมพันธ์ภาพกับรูปแบบวิถีชีวิต การเรียนการสอนเป็นแบบโดดเดี่ยว ซึ่งเป็นการตัดขาดจากความเป็นจริงของชีวิตในปัจจุบัน ขณะที่สังคมเปลี่ยนแปลงและก้าวสู่ยุคไร้พรมแดน หลักสูตรภาษาไทยกลับมีโครงสร้างที่ยึดติดอยู่กับการไม่เปลี่ยนแปลง เน้นในเรื่องกฎเกณฑ์และระเบียบ

ในเรื่องไวยากรณ์ สภาพการเรียนการสอนดังกล่าวทำให้เกิดช่องว่างคือ ไม่สามารถเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบันได้อย่างผสมกลมกลืน ส่วนสิทธา พินิจภูวดล (2522 : 148 –149) มีความเห็นว่าการที่หลักสูตรภาษาไทยเน้นหนักในด้านภาษาและวรรณคดี เนื่องมาจากเพื่อเป็นการตอบสนองวัตถุประสงค์ที่จะธำรงรักษาและถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ในขณะเดียวกัน เพื่อคั่นคว้าศึกษาต่อยอดแตกแขนงในสาขาภาษาระดับสูง และเพื่อเป็นการยอมรับทฤษฎีวรรณกรรมและแนวคิดปรัชญาตะวันตก ซึ่งเน้นทักษะการใช้ภาษาโดยตรงทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทย จึงควรมีการสำรวจความคิดของนักภาษาศาสตร์ นักสังคมวิทยา ภาษาศาสตร์ นักจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ เนื่องจากหลักสูตรของมหาวิทยาลัยเปิดมีวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะด้านต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงควรมีผู้เชี่ยวชาญ เช่น นักพัฒนาหลักสูตร นักเทคโนโลยีการศึกษา และนักวัดผลเข้ามามีส่วนร่วมในการร่างหลักสูตรด้วย

นอกจากนี้ หทัยรัตน์ ทับพร (2534 : 136) ให้ความเห็นว่าการกำหนดวิชาภาษาไทยให้เป็นวิชาบังคับและเป็นวิชาเลือก เพื่อให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และความพร้อมของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาวิชาภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับความเห็นของสุกัลยา อำพิน (2533 : 98) ที่กล่าวว่า การนำวิชาภาษาไทยมาเป็นวิชาพื้นฐานบังคับทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และประกอบอาชีพได้

ส่วน รัชศิริ สิทธิโชค (2532 : 100) ให้ความเห็นว่าการเรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานบังคับมีผลต่อคะแนนเฉลี่ย ดังนั้นนักศึกษาจึงตั้งใจเรียนเพื่อทำข้อสอบวิชาภาษาไทยให้ได้คะแนนดี ซึ่งขัดแย้งกับ สมพันธ์ุ เลขะพันธ์ุ (สมภาษณ์. 2543) ที่กล่าวว่า เหตุที่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเลือกเรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก เนื่องจากไม่รู้ว่าอะไรดี และคิดว่ามีโอกาสเรียนจบง่ายกว่าการเรียนภาษาอื่น

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยด้านหลักสูตรทั้งของมหาวิทยาลัยทั่วไปและมหาวิทยาลัยเปิด พบปัญหาที่คล้ายคลึงกัน คือ การไม่ยึดปรัชญาของสถาบันเป็นหลักในการสร้างหลักสูตร และเนื้อหาวิชาไม่สัมพันธ์กับการดำเนินชีวิต หลักสูตรไม่ตอบสนองความต้องการ โดยเฉพาะการสอนวิชาทักษะในมหาวิทยาลัยเปิด ไม่มีหลักสูตรเฉพาะที่จัดดำเนินการสอนให้มีประสิทธิภาพ ทำให้นักศึกษาไม่สามารถฝึกฝนวิชาทักษะได้อย่างเต็มที่

ปัญหาการเรียนการสอน

การเรียนและการสอนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ปัญหาการเรียนการสอน เป็นปัญหาสำคัญในการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่ซึ่งแต่เดิมนั้นการสอนดำเนินไปค่อนข้างจะเป็นเอกเทศ ปัจจุบันสังคมการเรียนรู้กว้างขวางมากขึ้น การสอนจึงมีผลอย่างมากต่อการเรียนรู้และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับวิธีสอนเช่นกัน

ส่วนการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีการเรียนชนิดหนึ่งที่มีโครงสร้างมีระบบที่สามารถสนองความต้องการของผู้เรียนได้ตามความพอใจของตนเอง พัทธี ผลาวงศ์ (2526 : 84) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองไม่ได้หมายถึงการเรียนรู้โดยลำพังแต่ หมายถึงผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามความพอใจของตนเอง ผู้เรียนมีอิสระที่จะเลือกเรียนตามเวลา และสถานที่ที่เหมาะสม ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนมากกว่าการเรียนในชั้นเรียน แต่ความหมายและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ด้วยตนเองมีเหตุผลที่สำคัญดังนี้

1. การเรียนรู้ด้วยตนเองจะต้องดูแรงกระตุ้นของผู้เรียนเป็นสำคัญ (Student's Motivation) เพราะถ้าผู้เรียนมีแรงบันดาลใจในการเรียนก็จะเกิดผลสัมฤทธิ์ขึ้น
 2. ผู้เรียนจะต้องเรียนตามแบบของตนเองจริงๆ เพราะคนๆ หนึ่งย่อมจะมีวิธีการเรียน การศึกษา ไม่เหมือนกัน แต่แต่ละคนมีความสามารถ ความสนใจ ตลอดจนพื้นฐานการศึกษาต่างกัน ความแตกต่างกันนี้จะต้องนำมาพิจารณาในการสร้างบทเรียนให้ใช้ได้กับผู้เรียนทุกประเภท
 3. สถาบันที่มีนักศึกษาเรียนเป็นจำนวนมาก จะเกิดปัญหาในการเรียนการสอนหลายอย่าง เช่น ความไม่สมดุลและไม่มีประสิทธิภาพในการสอน ในชั้นเรียนที่มีผู้สอนคนเดียวและมีผู้เรียนเป็นจำนวนร้อยหรือจำนวนพัน นอกจากนั้น ปัญหาการจัดตารางเรียนตลอดจนถึงวิธีการวัดผล การสร้างสื่อการสอนชนิดที่ให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพก็เป็นเหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่ง
 4. ผู้สอนควรจะตระหนักว่าการศึกษามีความเจริญก้าวหน้าตลอดเวลา ผู้สอนควรนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ช่วยในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เช่น การใช้สไลด์ทัศนูปกรณ์ การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียนการสอน ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเหล่านี้ผู้สอนควรจะนำมาพิจารณาในการสร้างสื่อการสอน เพื่อประสิทธิภาพในการเรียนของนักศึกษาด้วย
- ถึงแม้ว่าวิธีการสอนแบบบรรยาย จะเป็นเรื่องการสอนที่มีมาตั้งแต่โบราณกาลและยังยึดถือเป็นหลักในการเรียนการสอนปัจจุบัน แต่ขณะนี้ในวงการศึกษาต่างก็ยอมรับกันแล้วว่า การผลิตสื่อการสอนชนิดให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ จะมีประโยชน์มากกว่าการบรรยาย เพราะผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามความพอใจของตนเอง อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยมุ่งฝึกฝนคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ คือมีความรู้ มีคุณธรรม และประการสำคัญคือ คิดเป็น ดังนั้นระบบการเรียนการสอนจึงพยายามที่จะให้นักศึกษาได้มีโอกาสค้นคว้าและคิดด้วยตนเองตามสภาพความเป็นจริงการสอนในมหาวิทยาลัยไทย ยังใช้การสอนแบบบรรยายเป็นหลัก ซึ่งการสอนแบบบรรยายเป็นวิธีสอนที่ผู้สอนใช้วิธีบอกเล่าอธิบายเนื้อหาจากสิ่งที่ผู้สอนได้ค้นคว้าเตรียมการสอนมาแล้ว ครูจะเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมทั้งหมดผู้เรียนมีหน้าที่เพียงฟังและจดการบรรยายเป็นวิธีสอนที่สะดวกและประหยัด

ที่สุด สามารถจะใช้สอนกับผู้เรียนได้เป็นจำนวนมาก และเหมาะสำหรับประเทศหรือสถาบันการศึกษาที่ขาดแคลนหนังสือ ตำราเรียน การใช้การบรรยายสามารถจะป้อนเนื้อหาให้แก่ผู้เรียนได้มากที่สุดและใช้เวลาน้อยที่สุด เหตุผลหลักในการใช้การสอนแบบบรรยาย คือ มุ่งถ่ายทอดความรู้เป็นสำคัญ เหตุผลอื่น ๆ ได้แก่

1. ในวิชาที่มีเนื้อหายากและซับซ้อน การอธิบายทำให้เข้าใจเร็วขึ้นกว่าให้ผู้เรียนค้นคว้าเอง
2. มีตำราหลายเล่ม หลายแนวคิดจึงต้องย่อมาไว้ในบรรยาย
3. ผู้เรียนได้มีโอกาสฟังความคิดเห็น ทำให้เกิดสิ่งเร้าในการเรียน
4. ทำให้ผู้เรียนได้กำหนดหน้าท้นวิชาการ เพราะในตำราอาจล้าสมัย
5. ทำให้ประหยัดเวลาของผู้สอน

การบรรยายจะให้ผลดีคือ ผู้เรียนรู้และเข้าใจอย่างแจ่มชัด ถ้าครูเตรียมการสอนมาอย่างดี คิดและเตรียมมามล่วงหน้าถึงขั้นตอนการให้เนื้อหา การใช้คำถาม การใช้อุปกรณ์ช่วยสอนและการสรุปท้ายชั่วโมง ทำให้การบรรยายน่าสนใจยิ่งขึ้น (ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. 2526 : 32)

วัชร บุรณสิงห์ (2526 : 64) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบรรยายในชั้นเรียนขนาดใหญ่ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่า การบรรยายจะต้องอาศัยการทำงานของกลุ่มบุคคลหลาย ๆ ฝ่าย เช่น ผู้จัดเตรียมห้องบรรยาย เจ้าหน้าที่ควบคุมแสงเสียง และเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมดูแลโดยทั่วไป ผู้บรรยายที่จะประสบความสำเร็จนั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถเฉพาะทาง สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงอาการตอบรับได้เป็นอย่างดี การตอบรับของผู้เรียนอาจจะเป็นอารมณ์ขันหรือแรงบันดาลใจที่ผู้ฟังได้จากการบรรยาย ผู้บรรยายควรแจกเอกสาร ซึ่งมีบทสรุปเนื้อหาของบรรยาย พร้อมกับให้บัญชีหนังสือประกอบการค้นคว้าด้วย นอกจากนั้นการอภิปรายหรือสัมมนากลุ่มย่อยภายหลังการบรรยาย จะช่วยให้ผู้บรรยายสามารถควบคุมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างใกล้ชิด ความสำเร็จของการบรรยายสำหรับชั้นเรียนขนาดใหญ่ขึ้นอยู่กับบรรยากาศหรือสภาพแวดล้อม อาทิ ขนาดของห้องบรรยาย การหยุดพักคุยเมื่อเริ่มมีการบรรยาย เป็นต้น

อุทัย ภิรมย์รัตน์ (2542 : 15) ได้เสนอความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับชั้นเรียนขนาดใหญ่โดยกล่าวว่า, ชั้นเรียนใหญ่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนาดของห้องเรียนหรือจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียน หากแต่ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของผู้สอนว่าขนาดของห้องเรียนหรือจำนวนผู้เรียนจะเป็นอุปสรรคต่อวิธีการสอน หรือการทำงานที่ตนเองถนัดหรือไม่ ซึ่งการเรียนการสอนชั้นเรียนขนาดใหญ่ทำให้เกิดอุปสรรคบางประการในการสอน เช่น อาจารย์ผู้สอนดูแลผู้เรียนไม่ทั่วถึง ต้องใช้อาจารย์ร่วมสอนกันหลายคนซึ่งอาจจะมีประสบการณ์แตกต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในการทำงานร่วมกัน รวมถึงการจัดตารางสอน ผู้สอนต้องรับภาระหนักในการตรวจการบ้านและให้คะแนนผู้เรียนจำนวนมาก ๆ และผู้เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ขาดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอน ไม่สามารถให้ความ

ร่วมมือในการเรียนได้อย่างเต็มที่ เป็นต้น ปัญหาด้านการปรับตัวในการเรียนเป็นอีกปัญหาหนึ่งของการเรียนการสอน ดังที่ วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 :153 – 154) ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน เช่น ขาดความสามารถในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ มีความรู้พื้นฐานไม่ดีในบางวิชา มีปัญหาในการจับประเด็นที่อาจารย์สอน ไม่มีสมาธิในการเรียน และมีความลำบากในการพูดหน้าชั้น การที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียนนั้น เป็นเพราะการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย อาจารย์ส่วนมากใช้รูปแบบการสอนแบบบรรยาย โดยไม่มีการสอนหรือบอกกับนักศึกษาให้รู้ว่าควรจะทำอย่างไร ประกอบกับเอกสารและตำราเรียนส่วนมากเป็นภาษาอังกฤษ แต่นักศึกษาส่วนมากขาดความสามารถในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ จึงต้องอาศัยการบรรยายเป็นหลัก ดังนั้นการสอนจึงเน้นที่ผู้สอนมากกว่าผู้เรียน ทำให้นักศึกษาไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และเมื่อมีโอกาสพูดจึงเกิดความยุ่งยากขึ้น รวมถึงหลักสูตรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับชีวิตจริง นักศึกษาจึงไม่สามารถนำวิชาความรู้มาใช้ได้อย่างเต็มที่

เตือนใจ เกตุษา (2527 : 60 – 61) ได้ศึกษาประสิทธิภาพการสอนตามความเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ปัญหาในด้านการสอนของอาจารย์ได้แก่

1. อาจารย์บอกรายละเอียดล่วงหน้าเกี่ยวกับแนวการออกข้อสอบน้อยเกินไป
2. อาจารย์บอกรายละเอียดล่วงหน้าเกี่ยวกับเกณฑ์การตัดเกรดให้นักศึกษาทราบล่วงหน้าน้อยเกินไป

3. อาจารย์ตั้งปัญหาให้นักศึกษาคิดน้อยมาก
4. อาจารย์ใช้อุปกรณ์การสอนน้อย
5. อาจารย์ไม่ค่อยสอนชัดเจนในกรณีหึงดสอน
6. อาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พบนอกเวลาเรียน เพื่อซักถามปัญหาน้อยมาก

นอกจากนั้นยังพบอีกด้วยว่า อาจารย์ที่สอนวิชาปีที่ 1 ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไปมีประสิทธิภาพการสอนไม่แตกต่างจากอาจารย์ที่สอนวิชาปีที่ 2 ถึงปีที่ 4 แสดงว่าอาจารย์ที่สอนวิชาพื้นฐาน ซึ่งใช้ห้องเรียนขนาดใหญ่ มีนักศึกษาเรียนเป็นจำนวนมากกับอาจารย์ที่สอนวิชาที่มีนักศึกษาเรียนเป็นจำนวนน้อยกว่า มีประสิทธิภาพการสอนอยู่ในเกณฑ์ดีเท่ากันและนักศึกษาปีที่ 1 ประเมินประสิทธิภาพในการสอนของอาจารย์สูงกว่านักศึกษาที่เรียนมาแล้วตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไป แสดงว่า นักศึกษาที่เพิ่งเข้าเรียนยังมีความคิดเห็นต่อการสอนของอาจารย์ในทิศทางบวกมากกว่านักศึกษาที่เรียนไม่สำเร็จภายในระยะเวลา 4 ปี ส่วนนักศึกษาที่คาดหวังว่าจะได้เกรดดี ประเมินประสิทธิภาพในการสอนของอาจารย์สูงกว่านักศึกษาที่คาดหวังว่าจะได้เกรด P หรือ F ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่คาดหวังว่าจะได้เกรดดี เป็นนักศึกษาที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ดี จึงสามารถเข้าใจสิ่งที่อาจารย์สอนอยู่ในชั้นเรียน

อัจฉราวรรณ นารถพจนานนท์ (2537 : 82) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า เหตุผลที่นักศึกษาจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่ขึ้นอยู่กับนิสัยในการเรียน อาจารย์ผู้สอนควรมีความกระตือรือร้น มีความสนใจที่จะสอนและเป็นกันเองกับนักศึกษา มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี รวมทั้งแนะนำหนังสือต่างๆ คุณลักษณะและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในลักษณะดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งนักศึกษาต้องพึ่งตนเองและควบคุมตนเองสูงมาก โดยเฉพาะเมื่อนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ต้องมาเรียนในห้องเรียนที่มีขนาดใหญ่ แต่ละห้องจุนักศึกษาได้ถึง 2,000 คน และสอนโดยใช้โทรทัศน์วงจรปิดจึงอาจมีปัญหา เช่น เจ้าหน้าที่ควบคุมโทรทัศน์วงจรปิดกับอาจารย์ผู้สอนทำงานไม่สอดคล้องกัน จับใจความจากการบรรยายไม่ทันทำให้ขาดความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของมุสตี ถาวรกุล (2532 : 209) ซึ่งศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่า อาจารย์ให้ความสนใจ นักศึกษาทั่วถึงทุกคน ใช้จิตวิทยาในการสอน เช่น ชมเชยให้กำลังใจ เป็นต้น

ปัญหาอีกประการหนึ่งของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีสาเหตุมาจากการลงทะเบียนเรียนมากเกินไป ดังที่ นิรมล ศตวุฒิ (2536 : 13) กล่าวว่า การลงทะเบียน 7 – 8 กระบวนวิชา ทำให้นักศึกษาไม่สามารถอ่านบทเรียนมาล่วงหน้าได้ และไม่มีเวลาทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว นอกจากนั้นการสอนชั้นเรียนขนาดใหญ่ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้นักศึกษาไม่มีโอกาสซักถามปัญหา เพราะชั้นเรียนใหญ่เกินไป ทำให้นักศึกษาเกิดความกลัวในการถามปัญหา อาจารย์จึงต้องพยายามใช้เทคนิควิธีการเสนอประเด็นปัญหาและตอบปัญหาดังกล่าวอย่างชัดเจน บางครั้งผู้สอนจึงต้องพยายามเป็นทั้งผู้สอนและผู้เรียนในคน ๆ เดียวกัน นอกจากนั้นการสอนในมหาวิทยาลัยเปิด เช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะเห็นว่าผู้เรียนมีระดับสติปัญญาหลายระดับ ดังนั้นผู้สอนจึงควรอธิบายให้นักศึกษาทำความเข้าใจบทเรียนมากกว่าที่จะมอบหมายให้นักศึกษาไปอ่านเอง หรือไปศึกษาทำความเข้าใจด้วยตนเอง เนื่องจากมหาวิทยาลัยไม่มีเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการสอนที่จะช่วยให้นักศึกษาเรียนได้ผลดีเหมือนมหาวิทยาลัยปิด สอดคล้องกับผลการศึกษาของทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2533 : 873 – 879) ที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยส่วนรวม มีปัญหาคือไม่กล้าเข้าพบอาจารย์เมื่อมีปัญหา อาจารย์ไม่ให้ความสนใจและไม่ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษาอย่างทั่วถึง ในด้านการเรียน นักศึกษาที่มาเรียนเป็นครั้งคราวมีปัญหาด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มาเรียนสม่ำเสมอและนักศึกษาที่ไม่เคยมาเรียน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 มีปัญหาด้านการเรียนมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4

การศึกษาวិชาทักษะด้านต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เนื่องจากระบบการเรียน

การสอนไม่บังคับเข้าชั้นเรียน จึงทำให้การเรียนรู้วิชาที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนคือ ตรีนภา ศรีเครือ (สัมภาษณ์. 2543) รัฐเกียรติ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา (สัมภาษณ์. 2543) สุวลักษณ์ บัณฑุธรรม (สัมภาษณ์. 2543) จิตติมา สัจจาเฟื่องกิจการ (สัมภาษณ์. 2543) ณัฐฐิตา เก่งการ (สัมภาษณ์. 2543) วิภารัตน์ พลเยี่ยม (สัมภาษณ์. 2543) กำชัย คุณทวียานนท์ (สัมภาษณ์. 2543) ปฏิญาณ ชูพะกา (สัมภาษณ์. 2543) จันทร์เพ็ญ สมบูรณ์จันทร์ (สัมภาษณ์. 2543) ทิตาภา จุลศิริวงศ์ (สัมภาษณ์. 2543) และ รุณีวัล นิรงค์บุตร (สัมภาษณ์. 2543) สรุปปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่พบในการเรียน วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนไว้ดังนี้

1. นักศึกษาไม่มีตำรา หรือเอกสารประกอบคำบรรยาย
2. มีอาจารย์ผู้สอนหลายคน ทำให้การเรียนการสอนไม่ต่อเนื่อง
3. ไม่มีการทดสอบพื้นฐานทางด้านทักษะการเขียนของนักศึกษา ก่อนเริ่มเรียน
4. ต้องการให้ผู้สอนให้ความสนใจกับนักศึกษามากขึ้น
5. ต้องการให้ผู้สอนแนะนำเกณฑ์ในการให้คะแนนเนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนมีแนวทางในการเขียนแตกต่างกัน
6. ต้องการให้มีห้องเรียนที่เหมาะสมในการฝึกทักษะการเขียนหรือการฝึกทักษะด้านอื่น ๆ
7. ต้องการให้มีวิทยากรจากข้างนอก เช่น นักเขียน นักแปล มาให้ความรู้แก่นักศึกษา

เพ็ญศรี ทวีสุวรรณ และอาชญญา สิริยานนท์ (2534 : 433) ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า การเรียนการสอนโดยใช้ระบบการศึกษาทางไกลในระดับบัณฑิตศึกษานั้น ทำให้ขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนซึ่งอยู่ไกลกัน ผู้เรียนต้องศึกษาด้วยตนเองและพบอีกด้วยว่า ปัญหาการขาดทักษะการเขียนก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง ซึ่งนักพัฒนาหลักสูตรจะต้องหาวิธีการเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนให้ดีขึ้น เช่น การให้ผู้เรียนส่งงานที่มอบหมายให้ตรวจ เป็นต้น และพรทิพย์ วนรัฐกาล (สัมภาษณ์. 2543) ให้ทัศนะเกี่ยวกับการให้คะแนนในการเขียนว่า การให้คะแนนจะต้องมีเกณฑ์ที่กำหนด งานเขียนควรมีความเป็นเอกภาพแสดงทัศนะชัดเจน ไม่ควรอ้อมอ้อมมากเกินไป การแก้ไขข้อบกพร่องทางภาษาของนักศึกษาง่ายกว่าแก้ไขด้านความคิด และการกำหนดหัวข้อให้กับนักศึกษาทำให้นักศึกษาแสดงทัศนะได้ชัดเจน

บุญเรียง ขจรศิลป์ กล่าวว่า การนำเกณฑ์มาใช้ประเมินทักษะการเขียนเพื่อตรวจสอบความต่อเนื่องของความคิดสร้างสรรค์และความสละสลวยของภาษาที่เขียนได้ โดยการให้คะแนนจะพิจารณาจากภาพรวมของงาน และได้เสนอเกณฑ์การประเมินในภาพรวม (บุญเรียง ขจรศิลป์. 2543 : 76) ดังแผนภาพต่อไปนี้

ระดับคะแนน	ลักษณะของงาน
๓ (ดี)	- เขียนได้ตรงประเด็นตามที่กำหนดไว้ - มีการจัดระบบการเขียน เช่น มีคำนำ เนื้อหา และบทสรุปอย่างชัดเจน - ภาษาที่ใช้ เช่น ตัวสะกด และไวยากรณ์มีความถูกต้องสมบูรณ์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย - มีแนวคิดที่น่าสนใจ ใช้ภาษาสละสลวย
๒ (ผ่าน)	- เขียนได้ตรงประเด็นตามที่กำหนดไว้ - มีการจัดระบบการเขียน เช่น มีคำนำ เนื้อหา และบทสรุป - ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน - ใช้ศัพท์ที่เหมาะสม
๑ (ต้องปรับปรุง)	- เขียนไม่ตรงประเด็น - ไม่มีการจัดระบบการเขียน - ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน - ใช้ศัพท์ที่เหมาะสม
๐	ไม่มีผลงาน

ภาพประกอบ 2 ตัวอย่างของเกณฑ์การประเมินทักษะการเขียนในภาพรวม
ที่มา : บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543). วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์ ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 พ.ศ.2543

ภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การประเมินในภาพรวมส่วนใหญ่จะประกอบด้วย 3 – 6 ระดับ เกณฑ์การประเมิน 3 ระดับเป็นที่นิยมใช้กันมาก เนื่องจากการใช้เกณฑ์ 3 ระดับ นั้นง่ายต่อการกำหนดรายละเอียด เพราะเกณฑ์ทั้ง 3 ระดับนั้นจะแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยยึดเกณฑ์ ค่าเฉลี่ย สูงกว่าค่าเฉลี่ย และต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ทำให้การกำหนดค่าเฉลี่ยและการให้คะแนนมีความชัดเจนมากขึ้น

การสอนภาษาไทยที่จะได้ผลต้องให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ การจัดการเรียนการสอนปัจจุบันตามพระราชบัญญัติการศึกษา 2542 ในการจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งแนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีดังนี้ (สมสุข ธีระพิจิตร. 2543 : 5)

1. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามความสามารถทั้งด้านความรู้ จิตใจ อารมณ์และทักษะด้านต่าง ๆ
2. ลดการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาลง ผู้เรียนกับผู้สอนมีบทบาทร่วมกันใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการแสวงหาความรู้ ให้ผู้เรียนได้เรียนจากสถานการณ์จริง ที่เป็นประโยชน์

และสัมพันธ์กับชีวิตจริง เรียนรู้ความจริงในตัวเองและความจริงในสิ่งแวดล้อมจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย

3. กระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง ครูทำหน้าที่เตรียมการ จัดสิ่งเร้า ให้คำปรึกษา วางแนวกิจกรรม และประเมินผล

นอกจากนี้ สมสุข ชีระพิจิตร ได้เสนอปัจจัยสำคัญในการสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการ สร้างสรรค์ โดยที่ครูช่วยจัดบรรยากาศการเรียนรู้ จัดสื่อ และสรุปสาระการเรียนรู้ร่วมกัน
 2. คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านความสามารถทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ความพร้อมของร่างกายและจิตใจ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายและต่อเนื่อง
 3. สามารถเรียนรู้โดยจัดการให้มีความสมดุลเหมาะสมกับวัย ความถนัด ความสนใจของผู้เรียนและความคาดหวังของสังคม ทั้งนี้ผลการเรียนรู้จากสาระและกระบวนการ จะต้องทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดี และมีความสุขในการเรียน
 4. แหล่งเรียนรู้มีหลากหลายและเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้เป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้ตามความถนัด ความสนใจ
 5. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับครูและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน มีลักษณะเป็นกัลยาณมิตรที่เกื้อกูล ห่วงใย มีกิจกรรมร่วมกันในกระบวนการเรียนรู้ คือ แลกเปลี่ยนความรู้ ถักทอความคิด พิชิตปัญหาพร้อมกัน
 6. ศิษย์มีความศรัทธาต่อครูผู้สอน สาระที่เรียนรวมทั้งกระบวนการที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนในผู้รู้ มีใจรักที่จะเรียนรู้ ทั้งนี้ครูต้องมีความเชื่อว่าศิษย์ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ และมีวิธีการเรียนที่แตกต่างกัน
 7. สาระและกระบวนการเรียนรู้ เชื่อมโยงกับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวของผู้เรียน จนผู้เรียนสามารถนำผลจากการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง
 8. กระบวนการเรียนรู้ มีการเชื่อมโยงกับเครือข่ายอื่น ๆ เช่น ชุมชนและครอบครัว องค์กรต่าง ๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์และร่วมมือกันให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้สูงสุด
- กล่าวโดยสรุป การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดเป็นการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่ มุ่งประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ และทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้สอนหรือผู้เรียนเองต่างมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนเพื่อพัฒนาผู้เรียน

บังอร พานทอง (2543 : 41 – 42) ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า นอกจากการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้แล้ว การเรียนการสอนภาษาควรดูจากพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน แล้วจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสนใจ และพื้นความสามารถของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนให้เข้าใจ โดยใช้ความรู้เดิมเข้าไปช่วย ภาษาที่นำมาสอนต้องมีความหมาย ไม่สอนภาษาโดยการแบ่งออกเป็นส่วย่อยเพราะผู้เรียนจะสับสน การเรียนการสอนควรมาจากสิ่งที่เป็นจริง สามารถสัมผัสได้ นำไปใช้ได้จริง ซึ่งผู้ใช้จะมีพลังในการใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง

จากการศึกษาปัญหาด้านการเรียนการสอนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าปัญหาด้านการเรียนการสอนส่วนใหญ่เกิดจากการมีจำนวนนักศึกษามากเกินไปในชั้นเรียน ทำให้ขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน นักศึกษาไม่กล้าถามคำถามผู้สอนในชั้นเรียน นอกจากนั้น การขาดแคลนตำราเรียน เป็นปัญหาที่สำคัญของมหาวิทยาลัยตลาดวิชา โดยเฉพาะ ในกรณีที่อาจารย์สอนตามตำรามากเกินไป จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาไม่ยอมเข้าชั้นเรียน ทำให้เกิดช่องว่างทางการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น

ปัญหาด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา

มหาวิทยาลัยรามคำแหง เน้นการเรียนในรูปแบบตลาดวิชา การเรียนการสอนเน้นการบรรยายเป็นหลัก ดังนั้นจึงควรนำสื่อการสอนมาใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ในเรื่องการนำสื่อการสอนมาใช้ในมหาวิทยาลัยเปิดนี้ พันธุ์ทิพย์เงินทอง (2523 : 71) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างชุดการสอนทางไกลวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาสำหรับมหาวิทยาลัยเปิดในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า มหาวิทยาลัยเปิดนั้นไม่สามารถควบคุมนักศึกษาได้เช่นมหาวิทยาลัยโดยทั่วไป ดังนั้นการสร้างสื่อการสอนหรือบทเรียนที่จะนำมาใช้ประกอบการสอนควรให้สามารถอ่านเข้าใจง่าย โดยแบ่งซอยเนื้อหาเป็นส่วนย่อยๆ ในแต่ละตอนเพื่อเสนอแนะทัศนคติและแนวความคิดเฉพาะเรื่องสั้นๆ เรียกแต่ละส่วนย่อยๆ ว่าสารกถา ห้ายสารกถาจะกำหนดกิจกรรมให้ผู้เรียนทดสอบความรู้ของตนเองในส่วนนั้น ๆ และสามารถวัดผลได้โดยเปรียบเทียบกับแนวตอบที่ให้ไว้ทำกิจกรรม การสร้างบทเรียนลักษณะนี้หากผู้เรียนมีความรับผิดชอบและมีความซื่อสัตย์ รักที่จะเรียนเพื่อให้ได้ความรู้จริง ๆ ก็จะได้ความรู้เพิ่มขึ้น ส่วนผู้เรียนที่ไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนผลที่จะได้รับปรากฏแก่ตนคือ ไม่ได้มีความรู้เพิ่มขึ้น ซึ่งการสร้างบทเรียนแบบนี้จะช่วยวัดคุณภาพของผู้เรียน และคงมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยได้อีกรูปแบบหนึ่ง สุชิน จันทรลดา (2532 : 40 – 41) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาปัญหาการผลิตและการใช้สื่อการสอนของครูผู้สอน ซึ่งปัญหาที่พบ ได้แก่ การขาดงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุในการผลิตสื่อ ขาดผู้แนะนำการใช้สื่อ สาเหตุก็คือผู้สอนที่เคยผ่านการศึกษอบรมเกี่ยวกับการผลิตและการใช้สื่อการสอนมีน้อย ระดับวุฒิทาง

การศึกษาและประสบการณ์ ตลอดจนอายุของครูผู้สอน มีผลต่อทักษะและความชำนาญในการผลิตสื่อการสอน รวมถึงเวลาที่ใช้ในการสอนมากเกินไปทำให้ครูผู้สอนไม่มีเวลาผลิตสื่อการสอนได้

จินตนา ไบกาชุย (2537 : 22) ได้เสนอแนวคิดในการเลือกใช้สื่อการสอนว่า การที่จะเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ เพิ่มเติม นอกเหนือจากการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร อาทิ เรียนรู้เทคนิควิธีสอนที่น่าสนใจ วิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในสิ่งที่จะเรียน คุณสมบัติของผู้เรียน สภาพสิ่งแวดล้อมที่จะช่วยเกื้อกูลการเรียนการสอน ฯลฯ และศึกษาเพิ่มเติมจากเอกสาร คู่มือหลักสูตร คู่มือการสอน แนวการสอน ฯลฯ หรือศึกษาจากบุคลากรแหล่งความรู้ในชุมชนตามความเหมาะสม ปัจจัยดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมให้การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนเกิดผลสัมฤทธิ์ตามความต้องการมากยิ่งขึ้น จินตนา ไบกายี ได้ให้ความหมายสื่อการเรียนการสอนว่า คือวัสดุหรือเครื่องมือที่จัดทำขึ้น ซึ่งมีข้อมูลเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ สำหรับนำไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนให้เป็นไปตามหลักสูตรกำหนด สอดคล้องกับกาญจนา คุณารักษ์ (2527 : 130) ซึ่งให้ความหมายของสื่อการสอนว่า หมายถึงตัวกลางหรือพาหะที่ช่วยให้ผู้สอนส่งหรือถ่ายทอดความรู้ เจตคติ และทักษะไปยังผู้เรียนทั้งวัสดุ อุปกรณ์และวิธีการต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังมีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จได้ส่วนหนึ่ง

ในโลกปัจจุบันและอนาคต “การศึกษา” มิใช่จำกัดอยู่เพียงในโรงเรียนเท่านั้น แต่เป็นการศึกษาตลอดชีวิต การที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาอย่างดีนั้นจำเป็นต้องนำนวัตกรรมเข้ามาใช้ในการเรียนการสอน เมื่อการศึกษามีหลายมิติ การใช้นวัตกรรมทางการศึกษายังมีความจำเป็นมากขึ้น ดังเช่น รุ่ง แก้วแดง (2541 : 225 – 228) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับนวัตกรรมทางการศึกษาว่า จำแนกเป็น 2 ส่วนคือ

1. นวัตกรรมที่เกี่ยวกับการเพิ่มคุณภาพการเรียนการสอน
2. นวัตกรรมที่เกี่ยวกับการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารการศึกษา

สาเหตุที่นวัตกรรมทางการศึกษาอ่อนแอกว่าด้านอื่น ๆ เช่น ด้านการแพทย์ ด้านอุตสาหกรรม ด้านเกษตรกรรม นั้นเนื่องจาก

1. ขาดการวิจัยและพัฒนาที่ระบบ
2. การลงทุนวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมการศึกษามีน้อย
3. ครูขาดความรู้ ไม่สนใจ และไม่นำไปใช้
4. ระบบการเผยแพร่และการตลาดไม่ดี

การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษามาใช้ในการเรียนการสอนจะต้องตั้งเป้าหมายให้ชัดเจน โดยให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ในลักษณะที่

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และที่สำคัญคือจะต้องเน้นและให้ความสำคัญกับตลาด เช่นเดียวกับสินค้าตัวอื่น นวัตกรรมที่ดีควรเน้นความง่ายและสะดวก

การศึกษาที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน โดยจัดให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน หมายความว่า เป็นการเรียนที่ไม่ขึ้นอยู่กับผู้สอนอย่างที่ผ่านมา แต่เป็นการเรียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเอง ดังนั้นสถานศึกษาจะต้องเปลี่ยนสภาพเป็น “ศูนย์การเรียนรู้” (Learning Center) คือเป็นแหล่งสำหรับการเรียนรู้ ต้องจัดให้มีสื่อและรูปแบบการเรียนที่หลากหลาย บทบาทของครูต้องเปลี่ยนเป็นผู้ให้คำแนะนำมากกว่าเป็นผู้สอนอย่างเช่นที่ผ่านมา ซึ่ง เสน่ห์ จัยโด (2543 : 62) มีความเห็นในด้านนวัตกรรมสอดคล้องกันว่า การอุดมศึกษาไทยต้องรู้จักนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ มีการใช้ระบบการเรียนการสอนแบบใหม่ เช่น การประชุมทางไกล (Teleconferencing) การใช้ Multi – Media , Case – Study Oriented และ Problem Solving Oriented เป็นต้น การรู้จักนำเทคนิคและวิธีการสอนใหม่ ๆ เข้ามาประยุกต์จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นในอนาคต เพราะเทคนิคการบรรยายในชั้นเรียนนับวันจะมีความสำคัญลดลง แม้ว่าจะยังจำเป็นอยู่ก็ตาม

การนำสื่อการสอนมาใช้ มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งยังมีปัญหาอยู่มาก ศักดิ์ชัย สุภาคง (2533 : 252) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้แหล่งสารนิเทศในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัญหาที่พบ ได้แก่ ในช่วงการบรรยายใกล้จบของแต่ละวิชาจะมีนักศึกษามาฟังการบรรยายสรุปและแนะนำข้อสอบมากกว่าปกติ อาจเป็นสาเหตุทำให้ที่นั่งฟังการบรรยายมีไม่เพียงพอ และโทรทัศน์การศึกษาที่เสนอไม่ตรงกับวิชาที่นักศึกษาเรียน ซึ่งอาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยมุ่งเสนอรายการโทรทัศน์การศึกษาสำหรับวิชาพื้นฐานของปีที่ 1 ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ต้องเรียน ส่วนวิชาเฉพาะสาขามีความจำเป็นน้อยจึงไม่ได้นำเสนอในรายการโทรทัศน์การศึกษา รัชณี จันทร์อุไร (2542 : 108) ให้ความเห็นว่า การสอนบรรยายไม่สามารถสื่อความหมายในการสอนได้อย่างเต็มที่ เช่น ใช้ขนาดตัวอักษรเล็กเกินไป การจัดวางข้อความแน่นเกินไปทำให้อ่านได้ไม่ชัดเจน การใช้สีที่อ่อนเกินไปในการเน้นข้อความมองแล้วลื่นกับจอภาพ ทำให้มองไม่เห็นข้อความที่ผู้สอนต้องการเน้น ขนาดของภาพประกอบเล็กเกินไปจนมองไม่ชัดว่าเป็นภาพอะไร หรือบางครั้งภาพประกอบนั้นไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสอน เช่นเดียวกับการศึกษาของกิ่งแก้ว เอี่ยมแฉล้ม (2542 : 69) ที่ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุขหมาเมฆ พบว่า สื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา อุปกรณ์การเรียนกับการสอนขาดการดูแลรักษา เนื่องมาจากสถาบันขาดงบประมาณในการบำรุงรักษาอุปกรณ์การเรียนการสอน

ส่วนสุนันทา เดชะมา (2528 : 90) ศึกษาสภาพการใช้สื่อการเรียนการสอนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงใช้ตำราเรียนมากที่สุด โดยนักศึกษาจะใช้ตำราเป็นหลักในการเรียนเพราะให้ประโยชน์ต่อการเรียนของนักศึกษา เป็นอย่างมาก และถึงแม้ว่านักศึกษาจะใช้ตำราเรียนเพียงอย่างเดียวโดยไม่ใช้สื่ออย่างอื่น ประกอบก็สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ส่วนการใช้เอกสารสรุปคำบรรยาย พบว่า นักศึกษาส่วนมากใช้เอกสารสรุปคำบรรยายในระดับปานกลาง เพราะการใช้เอกสารสรุป คำบรรยายหาซื้อได้สะดวก นอกจากนั้นยังพบว่า นักศึกษาคณะนิติศาสตร์จะใช้เอกสารสรุป คำบรรยายและตัวอย่างข้อสอบพร้อมเฉลยมากกว่านักศึกษาคณะอื่น

ชูชาติ แสงประทีปทอง (2530 : 87) ได้ทำการสำรวจสถานภาพปัญหาและความ ต้องการในการใช้สื่อการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า มีปัญหาเรื่องการ ขาดงบประมาณในการติดต่อขอซื้อสื่อตามความต้องการมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ปัญหาใน การติดต่อขอยืมสื่อการสอนและไม่ทราบแหล่งบริการสื่อการสอนนอกมหาวิทยาลัย ไม่มีเวลาทำ สื่อการสอนเพราะมีงานอื่นมาก ขาดผู้แนะนำช่วยเหลือในการทำสื่อการสอน ไม่ชอบใช้สื่อ การสอน ไม่รู้จักวิธีการนำสื่อการสอนเข้าไปใช้ประกอบการสอน และใช้สื่อการสอนไม่เป็น เกรงจะชำรุดเสียหาย เป็นต้น

สื่อการสอนเป็นส่วนสำคัญในระบบการเรียนการสอนที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิด ความเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว ควรคำนึงถึงความสามารถในการผสมผสาน เนื้อหาวิชาผ่านสื่อการสอนด้วยทักษะของครูผู้สอน เพื่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนและ การแก้ปัญหาของการเรียนการสอนด้วยสื่อ จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งใน ด้านร่างกาย ความคิด สติปัญญา เพราะฉะนั้นการจัดสื่อและประสบการณ์การเรียนรู้จึงต้อง สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนซึ่งในบางครั้งผู้เรียนจะต้องศึกษาเนื้อหาจากสื่อด้วย ตนเอง สุทิน โรจน์ประเสริฐ (2542 : 65) ให้ทัศนะในการพิจารณาสื่อที่นำมาใช้ว่า ควรคำนึงถึง หลัก 3 ประการ คือ

1. ประสิทธิภาพ (Efficiency) เมื่อนำสื่อมาใช้แล้วผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนด
 2. ประสิทธิภาพ (Productivity) จำนวนผู้เรียนที่บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เป็น จำนวนมาก
 3. ประหยัด (Economy) พิจารณาในเรื่องของการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดในทุกด้าน
- หลักการทั้ง 3 ประการนี้ ทำให้ครูสามารถเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้น ควรคำนึงถึงความสอดคล้อง และความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของรายวิชานั้น ซึ่งจะส่งผลต่อความเข้าใจและความต้องการของผู้เรียนด้วย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนใน

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งมีนักศึกษากระจายอยู่ทั่วประเทศ จึงเป็นภาระของมหาวิทยาลัยที่จะต้องนำความรู้ไปสู่นักศึกษาได้อย่างทั่วถึงโดยผ่านสื่อการสอน จึงต้องมีการวางแผนและจัดทำอย่างมีระบบ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ นักศึกษาสามารถศึกษาด้วยตนเองได้ สื่อการสอนที่เป็นปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งของมหาวิทยาลัยรามคำแหง คือ ตำราเรียน เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสเข้าฟังการบรรยาย จึงจำเป็นอย่างยิ่งต้องมีตำราเรียนให้เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ซึ่งเรวัตน์ สุธรรม และปรีชา คัมภีรปกรณ (2534 : 686) กล่าวว่า การผลิตตำราไม่เป็นไปตามเวลาที่กำหนด เป็นปัญหาสำคัญของการเรียนการสอนทางไกล สอดคล้องกับการศึกษาของ พัทธา สังข์ศรี (2540 : 161,170) ที่ศึกษาปัญหาในการเรียนตามหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญระดับมัธยมศึกษา โดยวิธีเรียนทางไกลของนักศึกษาผู้ใหญ่ ในเขตอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเลตะวันออก ผลการศึกษาพบว่า การจัดส่งเอกสารตำราถึงผู้เรียนไม่ทันการเปิดภาคเรียนและการผลิตตำราเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน เนื้อหาในตำราเรียนเน้นความจำมากกว่าการส่งเสริมให้คิดวิเคราะห์ การนำเสนอเนื้อหาของสื่อซึ่งเมื่ออ่านด้วยตนเองเข้าใจยาก และจากสรุปผลการวิจัยของสมพร ศิลป์สุวรรณ (2536 : 162) ที่ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนของนักศึกษาคณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักศึกษามีปัญหาด้านตำราเรียนหรือเอกสารประกอบการสอนทางด้านพัฒนาการเศรษฐกิจ เนื่องจากตำราเอกสารประกอบการสอนและหนังสือวิชาการทางด้านพัฒนาการเศรษฐกิจในห้องสมุดที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามีน้อย สถานที่นั่งอ่านหนังสือในบริเวณสถาบันมีไม่เพียงพอ นักศึกษามีปัญหาในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2532 : 75 – 76) ได้ศึกษาแบบการเรียนของนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงพบว่า นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์มีพฤติกรรมการมาเรียนต่างกัน โดยนักศึกษาที่มาเรียนประจำ มีแบบการเรียนแบบหลักเลียงมากกว่า นักศึกษาที่มาเรียนเป็นบางครั้งและนักศึกษาที่ไม่เคยมาเรียนที่มหาวิทยาลัย เนื่องจากนักศึกษาที่มาเรียนเป็นประจำจะทราบว่าวิชาใดสำคัญควรเข้าเรียนหรือไม่ หากเห็นว่าไม่สำคัญก็จะไม่เข้าชั้นเรียน และส่วนใหญ่อาจารย์จะสอนตามตำรา ทำให้นักศึกษาคิดว่าการอ่านตำราด้วยตนเองโดยไม่ต้องเข้าฟังคำบรรยายในชั้นเรียนก็สามารถสอบผ่านได้

ในส่วนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ข้อจำกัดในเรื่องเวลาเรียนของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการบรรยายทางวิทยุหรือโทรทัศน์ ทำให้คุณภาพทางวิชาการลดลง จึงควรมีตำราเรียนที่เป็นบทเรียนแบบโปรแกรม (Programmed Books) การนำบทเรียนโปรแกรมไปใช้มีหลักการดังนี้ (กิดานันท์ มลิทอง. 2536 : 170 – 171)

การสอนโดยใช้บทเรียนโปรแกรม มีพื้นฐานมาจากการนำหลักการเบื้องต้นทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ในการออกแบบสร้างบทเรียน โดยอาศัยพฤติกรรมการเรียนรู้

(Learning Behavior) ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) และทฤษฎีการวางเงื่อนไขเชิงปฏิบัติ (Operant Conditioning Theory) ซึ่งถือว่าความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองและการเสริมแรงเป็นสิ่งสำคัญ มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งอาศัยการสอนที่มีการวางโปรแกรมไว้ล่วงหน้า เป็นการให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

บทเรียนโปรแกรมประกอบด้วยเนื้อหาความรู้ คำถาม และคำตอบ โดยแบ่งเนื้อหาบทเรียนนั้นออกเป็นเนื้อหาย่อยๆ จัดลำดับเป็นขั้นตอนในรูปแบบของกรอบหรือเฟรม (Frame) โดยในแต่ละกรอบจะเสนอเนื้อหาเป็นขั้นตอน ในทุกขั้นตอนของการเรียนจะมีคำถามเพื่อทดสอบผู้เรียน และมีคำตอบที่ถูกต้องให้ผู้เรียนทราบเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับทันทีเป็นการเสริมแรง บทเรียนโปรแกรมที่นิยมใช้กันอยู่มี 2 ชนิด ได้แก่

1. บทเรียนโปรแกรมแบบเส้นตรง (Linear Program) มีหลักการในการสร้างบทเรียนโดยการแบ่งเนื้อหาเป็นขั้นตอนเล็ก ๆ ในแต่ละกรอบพร้อมด้วยคำถาม มี 2 ลักษณะคือ

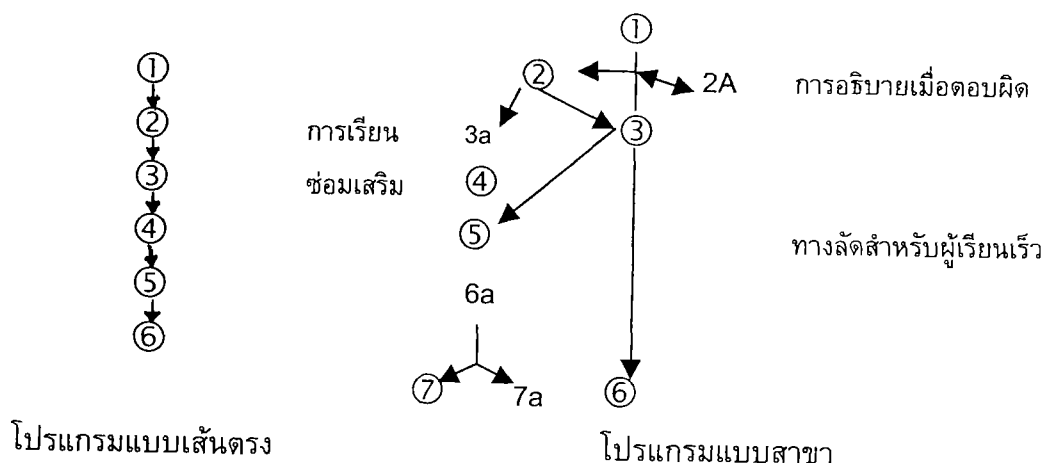
1.1 บทเรียนที่ให้ผู้เรียนสร้างคำตอบเอง บทเรียนแบบนี้มีลักษณะพิเศษคือเนื้อหาจะแบ่งเป็นขั้นตอนเล็ก ๆ สั้น ๆ โดยขนาดของกรอบจะต้องมีขนาดใหญ่พอเพื่ออธิบายเนื้อหาทั้งหมดในขั้นตอนนั้น ๆ ทั้งนี้ด้วยเหตุผล 2 ประการ

ก. ถ้าการสร้างคำตอบของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว เนื้อหาแต่ละขั้นตอนจำเป็นต้องมีขนาดสั้น ๆ และเป็นขั้นตอนเล็ก ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนตอบคำถามได้อย่างถูกต้องซึ่งจะทำให้เกิดการจดจำไปนาน การเรียนเนื้อหาที่สั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและเป็นการช่วยมิให้มีการตอบผิด

ข. ถ้าผู้เรียนตอบถูกจะทำให้เกิดกำลังใจ แต่ถ้าผู้เรียนตอบผิดมาก ๆ จะทำให้เกิดความท้อถอยไม่อยากเรียนต่อไป

1.2 บทเรียนที่ให้ผู้เรียนเลือกตอบ โดยเมื่อผู้เรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องแล้วจะมีสิ่งเร้าตัวถัดไปมาเสนอให้ แต่ถ้าผู้เรียนเลือกข้อผิดก็ต้องกลับไปอ่านและทำความเข้าใจเนื้อหาในกรอบเดิมอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงเลือกคำตอบใหม่จนกว่าจะถูก การตอบถูกจึงเป็นการให้รางวัลหรือการเสริมแรงแก่ผู้เรียน และทำให้เกิดการเรียนรู้จากการตอบถูกนั้น

2. บทเรียนโปรแกรมแบบสาขา (Branching Program) ลักษณะบทเรียนแบบนี้การเรียงลำดับขั้นหรือกรอบจะไม่เป็นไปตามลำดับ ถ้าผู้เรียนตอบคำถามของเนื้อหาในกรอบนั้นได้ ก็อาจจะข้ามกรอบบางกรอบไปเพื่อเรียนในกรอบของเนื้อหาหรือบทเรียนที่กำหนด แต่ถ้าผู้เรียนตอบผิดก็จะได้รับการอธิบายเหตุผลหรือสาเหตุที่ผิด และอาจได้รับบทเรียนเพิ่มเติมจากหน่วยย่อยอีก ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องทำตามคำแนะนำในแต่ละกรอบอย่างเคร่งครัด

ภาพประกอบ 3 เปรียบเทียบรูปแบบบทเรียนโปรแกรมแบบเส้นตรงกับบทเรียนโปรแกรมแบบสาขา

ที่มา กิดานันท์ มลิทอง (2536) “เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย” ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อย่างไรก็ตาม ตำราของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเปิดแบบตลาดวิชาควรมีโครงสร้างของตำราที่ศึกษาได้ด้วยตนเองโดยเฉพาะ ปัญญา ศิริโรจน์ (2540 : 138, 140) ได้ศึกษาเกี่ยวกับต้นแบบตำราที่ศึกษาได้ด้วยตนเองสำหรับมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ผลการวิจัย พบว่า ตำราที่ศึกษาด้วยตนเองสำหรับมหาวิทยาลัยตลาดวิชาจะต้องเป็นตำราที่นักศึกษาสามารถศึกษาได้ตามขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้ คำอธิบายจะต้องชัดเจน บอกทิศทางของการศึกษาให้เป็นไปตามลำดับ คำนำจะต้องสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ที่จะได้รับใหม่ ให้สามารถเชื่อมต่อกันได้เป็นอย่างดี วัตถุประสงค์ในบางกรณีไม่จำเป็นจะต้องเขียนในรูปเชิงพฤติกรรม แต่ขึ้นอยู่กับเนื้อหาและลักษณะวิชาเป็นตัวที่จะกำหนดให้เขียน ผู้เรียนสามารถอ่าน เข้าใจได้ง่ายและสามารถทราบแนวคิดของเนื้อหาที่จะเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เนื้อหาจะต้องเรียงจากง่ายไปหายากตามลำดับ ถ้ามีเนื้อหายาวจะต้องจัดแบ่งให้เป็นหน่วยย่อยเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้โดยไม่เกิดความเบื่อหน่ายและไม่นานเกินไป กิจกรรมจะต้องชัดเจน มีให้เลือกหลายรูปแบบ การเฉลยคำตอบของกิจกรรมจะต้องอธิบายให้กับผู้เรียนได้ชัดเจนพร้อมทั้งบอกวิธีการค้นหาคำตอบของกิจกรรมด้วยการประเมินผลก่อนการเรียนรู้และหลังการเรียนรู้ สามารถประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบได้ทั้งแบบอัตนัยและปรนัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ในแต่ละหน่วยย่อยของการเรียน และการประเมินผลจะต้องบอกเกณฑ์ในการวัดผลเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบว่าผู้เรียนเรียนได้มากหรือน้อยเรียนได้เท่าไรจะต้องทำอย่างไรต่อ จะให้กลับไปศึกษาใหม่หรือสามารถเรียนต่อไปได้

การแนะนำให้ศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องที่ต่อเนื่องจะเป็นการชี้ช่องทางให้ผู้เรียนสามารถไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้ว่ามีแหล่งข้อมูลใด อยู่ที่ใด มีวิธีการอย่างไรจึงจะได้ข้อมูลที่ต้องการ บทสรุปในแต่ละบทจะต้องสรุปเนื้อหาในบทนั้นๆ ให้ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในบทนั้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นการย้ำเตือนความเข้าใจของผู้เรียน รูปเล่มของตำราที่ศึกษาได้ด้วยตนเองสำหรับมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ควรออกแบบให้เหมาะสม ไม่เล็กหรือใหญ่เกินไป นำพาไปมาได้สะดวก จำนวนหน้าจะเป็นตัวแปรที่สำคัญ ตำราไม่ควรมีความหนามากเกินไปเพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกกลัวว่ามีเนื้อหามากเกินไป ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการที่จะหยิบตำราเล่มนั้นขึ้นมาอ่าน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อการสอนและตำราเรียน สรุปได้ว่าปัญหาส่วนใหญ่ที่พบด้านสื่อการสอน ได้แก่ การขาดแคลนงบประมาณในการจัดซื้อ ผู้สอนไม่มีความรู้ ไม่เห็นความสำคัญของการใช้สื่อการสอน และผู้เรียนส่วนใหญ่สนใจกับเนื้อหาในตำราเรียนมากกว่าสื่อการสอนที่ผู้สอนใช้ ทางด้านตำราเรียนพบว่า มีไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียนและการสร้างตำราเรียนไม่เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนของสถาบัน เป็นต้น

ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

ระบบการสอนในมหาวิทยาลัยเปิดแบบตลาดวิชา จะมีลักษณะเฉพาะมีกระบวนการสอนพิเศษแตกต่างจากระบบการสอนในมหาวิทยาลัยปกติ ทั้งนี้เพราะมูลเหตุหลายประการ เช่น จำนวนนักศึกษาที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ระบบการสอนจึงต้องเน้นระบบการเรียนด้วยตนเอง การให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง และในขณะเดียวกันก็จะพบปัญหาทางด้านการให้บริการ ดังที่ พัลลภ พิริยะสุวรรณ (2540 : 45) กล่าวถึงปัญหาการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาไว้ 3 ประเด็นคือ

1. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวเทคโนโลยีเอง ซึ่งอยู่ในการวิจัยและพัฒนา ในเรื่องของเครื่องมือและระบบอาจจะไม่เป็นปัญหาในระยะยาวแต่จะส่งผลต่อการลงทุนในระยะทดลองหรือในระยะแรก เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงระบบก็จะต้องลงทุนใหม่ หรือทำให้การใช้งบประมาณไม่คุ้มค่า

2. ปัญหาที่เกี่ยวกับตัวสื่อที่เป็นเทปวีดิทัศน์และเทคนิคการผลิตรายการ ซึ่งต้องผลิตออกอากาศเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาในแง่ของคุณภาพของตัวสื่อ เช่น ไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร การสื่อความหมายไม่ดี ไม่น่าสนใจ ไม่เกิดปฏิสัมพันธ์ การใช้งบประมาณในการผลิตต่อเรื่องเป็นราคาที่สูง

3. ปัญหาที่เกี่ยวกับปลายทาง หรือการใช้บริการที่ศูนย์บริการการศึกษาตามสถานที่ต่าง ๆ มีปัญหาเกี่ยวกับการบริหาร การจัดการและการให้บริการกับผู้เรียนที่ใช้เทคโนโลยี

การศึกษา ทำให้การจัดการเรียนการสอนเกิดอุปสรรคและไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ คือ ดำเนินการเพื่อให้บุคลากร และผู้ที่เกี่ยวข้องปลายทาง เข้าใจว่าต้องทำอะไร มีหน้าที่อะไร ควรทำการอบรมทั้งเจ้าหน้าที่ ครู อาจารย์ ผู้บริหาร ตลอดจนประชาชนให้เข้าใจในเรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งประโยชน์ที่กลุ่มเป้าหมายและประโยชน์ที่จะได้รับทางด้านการ ศึกษา

ทั้ง 3 ประเด็นที่กล่าวมาเป็นปัญหาที่จะต้องมีการวางแผน เพื่อดำเนินการแก้ไข ไปพร้อมกับการใช้เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหง เน้นการเรียนการสอนแบบตลาดวิชา ดังนั้นการนำเทคโนโลยีการศึกษามาใช้จึงเน้นรูปแบบการศึกษาทางไกลเพื่อสนองความต้องการ ของนักศึกษาเป็นจำนวนมาก ในขณะที่เดียวกันการศึกษาทางไกลเป็นรูปแบบการสื่อสารทาง เดี่ยว (One - Way Communication) ทำให้การสอนยังคงเป็นทางไกลที่แท้จริง ผู้สอนขาด การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้เรียนโดยตรง ทำให้บทเรียนไม่น่าสนใจและไม่ได้ผลดี เท่าที่ควร ซึ่งปัญหาของการศึกษาทางไกลมีดังนี้ (สุรัชย์ สิกขามันต. 2541 : 162)

1. ความยุ่งยากทางเทคนิคเกี่ยวกับระบบภาพและระบบเสียงของโทรทัศน์
2. การเตรียมการสอนไม่เหมาะสม เน้นการสอนแบบบรรยายหน้ากล้องโทรทัศน์มาก

เกินไป

3. การนำสื่อเข้ามาใช้น้อยเกินไป ทำให้ขาดความเป็นรูปธรรม
4. เอกสารประกอบการสอนไม่ดี และไม่เหมาะสมกับเนื้อหา ไม่ครบถ้วน ส่วนใหญ่

จะทำได้เพียงหัวข้อ ไม่มีรายละเอียดเพียงพอ

5. ผู้สอนขาดทักษะในการนำเสนอ พูดเบาเกินไป ผู้เรียนได้ยินไม่ชัดเจน
6. ใช้วิธีการสอนที่ไม่ดึงดูดความสนใจ

จากปัญหาดังกล่าวทำให้การจัดการเรียนการสอนทางไกลไม่ประสบความสำเร็จ

เท่าที่ควร ปัญหาส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากความไม่พร้อม และการขาดทักษะการใช้ระบบการสอน ทางไกลแบบ 2 ทางของผู้สอนเป็นสำคัญ ซึ่งการจัดการศึกษาทางไกลที่ดีควรจัดองค์ประกอบ 7 ประการ เพื่อให้ดีและมีความพร้อมดังต่อไปนี้

1. การวางแผนและการดำเนินการรายวิชา
2. การสร้างความประทับใจหน้ากล้อง
3. การออกแบบงานภาษาต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสื่อโทรทัศน์
4. การวางแผนการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
5. การพัฒนาทักษะการบรรยายทางไกล
6. การพัฒนาทักษะการใช้คำถาม
7. การพัฒนาคุณภาพการสอนทางไกล

จากการสัมภาษณ์นักศึกษา อิงอร สมบัติสุวรรณ (สัมภาษณ์. 2543) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการใช้โทรทัศน์วงจรปิดว่า จำนวนเครื่องรับโทรทัศน์มีจำนวนไม่เพียงพอกับปริมาณของนักศึกษาในชั้นเรียน และจำนวนนักศึกษาในบางกระบวนวิชามีจำนวนมากเกินไป ควรขยายห้องเรียนในวิชาเดียวกันและเพิ่มจำนวนผู้สอน ตำราเรียนพิมพ์ไม่ทันการเปิดภาคเรียนในส่วนการให้บริการด้านเทคโนโลยีกับนักศึกษา นักศึกษาไม่มีโอกาสใช้บริการเพราะมีความล่าช้า เนื่องจากผู้ให้บริการมีจำนวนน้อยและมีเงื่อนไขมากในการขอยืม เช่น การขอยืมเทปสรุปคำบรรยายต้องนำเทปเปล่าไปให้และมารับสรุปคำบรรยายวันต่อไป เนาวรัตน์ แสงโชติไกล (2517 : 63) ได้ศึกษาปัญหาการใช้โทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการสอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหงพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนโดยใช้โทรทัศน์มาก่อนแต่ชอบการสอนด้วยโทรทัศน์ ปัญหาที่นักศึกษาประสบคือ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้แนะนำวิธีการเรียนทางโทรทัศน์ให้เข้าใจ ผู้เรียนที่นั่งหลังห้องเรียนเห็นภาพและได้ยินเสียงจากโทรทัศน์ไม่ชัดเจน ผู้เรียนซึ่งนั่งอยู่หลังชั้นจับกลุ่มคุยกันเป็นที่รำคาญของนักศึกษาที่ตั้งใจเรียน บางวิชาที่อาจารย์สอนทางโทรทัศน์อธิบายเร็วจนเกินไป ทำให้นักศึกษาจดคำบรรยายไม่ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษามีน้อย เมื่อสอนเสร็จแล้วไม่มีการประเมินผลว่า นักศึกษาเข้าใจวิธีการเรียนทางโทรทัศน์ได้มากน้อยเพียงใด และขณะที่อาจารย์สอนทางโทรทัศน์มักจะยืนบังกระดาน เขียนตัวอักษรเล็กเกินไปมองไม่เห็น และจากการสัมภาษณ์ สิทธิชัย บุญเกียรติ (สัมภาษณ์. 2543) ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่าปัญหาด้านเทคโนโลยีทางการเรียนการสอนที่สำคัญของมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือ ปัญหาด้านการสอนโดยใช้โทรทัศน์วงจรปิด เช่น จำนวนเครื่องรับโทรทัศน์มีไม่เพียงพอกับปริมาณของนักศึกษาและส่วนใหญ่เสียบ่อย ภาพไม่ชัดเจน ควรเพิ่มขนาดของจอรับภาพให้มีขนาดใหญ่กว่าเดิม เนื่องจากนักศึกษาที่นั่งเรียนข้างหลังมองไม่เห็น ทำให้พูดคุยกัน รบกวนนักศึกษาที่ตั้งใจเรียน ด้านการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่ควบคุมโทรทัศน์วงจรปิด พบว่าทำงานไม่สัมพันธ์กับผู้สอน ทำให้การเรียนการสอนไม่ต่อเนื่อง การเขียนกระดานของอาจารย์ใช้ตัวอักษรเล็กเกินไป ควรมีเครื่องขยายเสียง ไมโครโฟนที่ใช้ไม่ชัดเจน การขอยืมสื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ มีระเบียบในการขยืมมากทำให้ไม่ยากใช้บริการ ต้องการให้มีการส่งสัญญาณการสอนรายวิชาต่าง ๆ ไว้ในคอมพิวเตอร์หรือจอรับโทรทัศน์ตามบ้าน จะทำให้เกิดความสะดวกแก่นักศึกษาที่ไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียน

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2543 : 15) ให้ทัศนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยใช้โทรทัศน์ว่า การใช้โทรทัศน์ทั้งวงจรเปิดหรือวงจรปิด ไม่สามารถสนองตอบความต้องการได้ทั้งผู้สอนและผู้เรียน เนื่องจากเป็นการสื่อสารทางเดียวทำให้ผู้เรียนไม่สามารถถามข้อสงสัยได้ทันที และผู้สอนไม่สามารถทราบการตอบสนองของผู้เรียนได้ รายการที่เสนออาจไม่ตรงกับตารางสอนหรือบทเรียน และรับภาพได้เฉพาะในบริเวณที่กำหนดไว้เท่านั้น

นอกจากนี้ สมจิตต์ เกิดประสงค์ (2530 : 91 – 95) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ สภาพการให้บริการสื่อเทคโนโลยีทางการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบสาเหตุหรือสิ่งที่เป็นผลเสียต่อการดำเนินงานบริการสื่อเทคโนโลยีทางการเรียนการสอนคือ จำนวนเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ มีอายุการใช้งานนานพอสมควร ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการดำเนินงานทางด้านความต้องการของผู้ใช้บริการ ต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์ชี้แจงเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ของการให้บริการ และต้องการให้เพิ่มจำนวนเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการให้บริการมากขึ้น เช่นเดียวกับความต้องการของผู้ให้บริการ ต้องการให้เพิ่มจำนวนเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ และพบว่าปัญหาและอุปสรรคของผู้ใช้บริการมากที่สุด คือความยุ่งยากซับซ้อนของวิธีใช้สื่อเทคโนโลยีทางการเรียนการสอน และปริมาณที่ไม่เพียงพอของสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จัดให้บริการ สอดคล้องกับความเห็นของพัชรี ธรรมศีล และสาคร วิสัยเกตุ (สัมภาษณ์. 2543) ที่ว่า การให้บริการด้านเทคโนโลยีการศึกษา ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ชัดเจนในเรื่องรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการให้บริการ และควรปรับปรุงการให้บริการของเจ้าหน้าที่ในด้านการต้อนรับ ควรมีตำราเรียนที่ทันสมัย ห้องเรียนทุกห้องควรมีไมโครโฟน เป็นต้น

สุนันท์ อินทนิล (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสถานภาพทางโสตทัศนศึกษาของมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า มหาวิทยาลัยทักษิณยังไม่มีความพร้อมทั้งในด้านโสตทัศนูปกรณ์และด้านบุคลากร ขาดการจัดการบริหารโสตทัศนูปกรณ์ที่เป็นระบบ ทำให้บริการด้านนี้ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ในด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ระบบนำเสนอภาพ (Visual Presenter) พบว่าเครื่องฉายภาพโปรเจกต์มีจำนวนไม่เพียงพอกับนักศึกษาและเป็นเครื่องรุ่นเก่า ไม่สามารถนำเสนอภาพที่ต้องการความสว่างและคมชัด เช่น ภาพจากคอมพิวเตอร์ขึ้นสู่จอได้และที่สำคัญมหาวิทยาลัยไม่มีหน่วยงานที่คอยดูแลหรือจัดการบริหารด้านโสตทัศนูปกรณ์

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญเลิศ มรกต และจรรยาลักษณ์ นารี (2542 : 11) เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเองในการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศในห้องสมุดของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า เจ้าหน้าที่มีเวลาในการให้คำแนะนำการสืบค้นฐานข้อมูลน้อย และเจ้าหน้าที่ไม่อยู่ในขณะที่ต้องการความช่วยเหลือ ปัญหาด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสืบค้นฐานข้อมูล พบว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการมีจำกัดต้องรอนาน และเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการขัดข้องบ่อย ปัญหาที่มีต่อฐานข้อมูลของห้องสมุดพบว่า ค้นไม่พบในเรื่องที่ต้องการในฐานข้อมูลประเภท INNOPAC ค้นพบเรื่องที่ต้องการในฐานข้อมูลแต่ไม่มีเอกสารฉบับเต็ม (Fulltext) ในห้องสมุด และมีฐานข้อมูลให้สืบค้นน้อย

จากการศึกษาปัญหาด้านเทคโนโลยีการศึกษา สรุปได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่เกิดจากการสื่อสารที่ขาดปฏิสัมพันธ์กันทั้งผู้สอนและผู้เรียนในห้องเรียนขนาดใหญ่เกินไป

การทำงานที่ขาดความต่อเนื่องระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องส่งกับผู้สอน และการไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อขอยืมโสตทัศนูปกรณ์ของนักศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

กุสุมา สายสนธิ (2533 : 896) ได้ทำการวิจัยเรื่องข้อผิดพลาดในการเขียนวิทยานิพนธ์ และความคิดเห็นที่มีต่อคู่มือและแบบฟอร์มวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตส่วนใหญ่ มีความผิดพลาดในการเขียนเอกสารอ้างอิงเกินกว่าครึ่ง นอกนั้นมีความผิดพลาดในส่วนที่เป็นเนื้อหาและสารบัญ

จารุวรรณ พุ่มพฤษ (2531 : 911) ได้ศึกษา ปัญหาการอ่านและเขียนคำภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยครูเทพสตรี พบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยนั้น เนื่องจากนักศึกษาไม่ใช้พจนานุกรมเป็นหลักในการอ่านและเขียนคำภาษาไทย หรือเป็นหลักในการตัดสินคำที่สงสัย ไม่แน่ใจว่าจะอ่านหรือเขียนอย่างไร ซึ่งคำที่มีปัญหาในการอ่านและเขียนจะเป็นคำตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป และเป็นคำที่ได้มาจากการสมาส เช่นคำว่า อุดมคติ ประถมศึกษา และคำที่มีเสียงและความหมายใกล้เคียงกัน เช่น ผัด กับ ผลัด ราวกับ ลาด เป็นต้น

ในปี พ.ศ.2543 สุมาลี สังข์ศรี (2543 : 120) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการอ่านออกเขียนได้ และแนวทางการสอนอ่าน - เขียนแก่สตรี โดยวิธีการศึกษาทางไกล ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาอุปสรรคที่ทำให้สตรีไม่มีโอกาสฝึกอ่านและเขียน ได้แก่ ไม่มีเวลา ไม่ทราบว่าจะอ่านอะไรหรือเขียนอะไร ไม่มีหนังสืออ่าน ไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับหนังสือ การดำเนินชีวิตประจำวันหรือการประกอบอาชีพไม่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน รวมทั้งไม่มีพื้นฐานในการอ่านและการเขียน

นอกจากนั้นทัศนพร เกตุณอม (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเขียนดังต่อไปนี้

1. ด้านการเสนอเนื้อหาสาระ นักศึกษาขาดการเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ ไม่มีความแปลกใหม่ ไม่เน้นข้อคิดสำคัญ ขาดเหตุผลสนับสนุนความคิด การเรียบเรียงเนื้อหาไม่ต่อเนื่องและไม่สัมพันธ์กัน ปัญหาดังกล่าวมีผลมาจากนักศึกษาขาดความรู้ ขาดประสบการณ์ที่จะเสนอข้อมูลออกมาในงานเขียนเพื่อสื่อสาร ประกอบกับขาดทักษะในการคิดอย่างเป็นระบบ ทำให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ไม่ชัดเจนและไม่ต่อเนื่อง

2. ด้านการใช้ภาษา นักศึกษาใช้กลุ่มคำและประโยค ไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน การอ้างอิงต่าง ๆ ไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง การเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน มีการใช้คำไม่ตรงความหมายและใช้คำกำกวม ปัญหาดังกล่าวมีผลมาจากนักศึกษา

ขาดความรู้เรื่องกฎระเบียบวิธีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ขาดการสังเกต พิจารณาถ้อยคำและขาดประสบการณ์ในการอ่านการเขียน จึงไม่สามารถใช้สำนวนโวหารต่าง ๆ ให้เข้ากับเรื่องได้

3. ด้านองค์ประกอบกรการเขียน นักศึกษาวางสระวรรณยุกต์ ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง และใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง การแบ่งวรรคตอนไม่เหมาะสม และเขียนแยกคำ ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไป การเขียนสะกดการันต์ผิดทำให้ผู้อ่านตีความหมายผิดไปด้วย ปัญหาดังกล่าวมีผลมาจากนักศึกษาขาดการฝึกฝนการเขียนเพื่อการสื่อสาร จึงทำให้ขาดความระมัดระวัง ขาดความรอบคอบในการเขียน เนื่องจากคำในภาษาไทยมีลักษณะประสมคำหลายรูปแบบ ทำให้จดจำยากจึงไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำนั้น ๆ

4. ด้านลักษณะของการเขียน ปัญหาที่พบคือ การย่อหน้าที่ไม่ได้สัดส่วนและไม่เหมาะสม ข้อความขาดการเน้นย้ำ และขาดความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ทำให้งานเขียนขาดความสมบูรณ์ และขาดความมีเอกภาพของเรื่อง ปัญหาดังกล่าว มีผลมาจาก นักศึกษาขาดประสบการณ์ในการฝึกเขียนย่อหน้า คำนำ สรุป ซึ่งการฝึกเขียนมาก ๆ จะทำให้เข้าใจลักษณะของการเขียนได้ เช่น การเขียนคำนำเป็นสิ่งสำคัญที่จะสร้างความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องต่อไปและบทสรุปเป็นการเน้นจุดมุ่งหมายของเรื่องหรือความประสงค์ของผู้เขียนให้ชัดเจนด้วย

ศรีจันทร์ วิชาตรง (2542 : 295 – 296) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540 จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดทางการเขียนของนักศึกษา ได้แก่

ด้านการสะกดการันต์ ลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ ใช้พยัญชนะสะกดผิด การที่นักศึกษาเขียนพยัญชนะสะกดผิด สาเหตุอาจเกิดจากภาษาไทยมีมาตราสะกดเพียง 8 มาตรา แต่มีพยัญชนะสะกดได้หลายตัวในมาตราสะกดเดียวกัน พยัญชนะสะกดบางตัวเป็นอักษรควบกล้ำ บางตัวมีรูปสระกำกับ ความหลากหลายของพยัญชนะสะกดนี้อาจเป็นสาเหตุให้นักศึกษาเขียนพยัญชนะสะกดผิด ทำให้นักศึกษาเกิดสับสนในการเขียนได้

ด้านการใช้คำ พบว่าลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ การใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้คำและกลุ่มคำเกินโดยไม่จำเป็น นักศึกษาใช้รูปคำนามที่มาจากคำกริยาตามหลังคำกริยาอื่นหรือคำบุพบท แทนที่จะใช้คำกริยานั้นเพียงคำเดียว

ด้านการแต่งประโยค ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค นักศึกษาเขียนประโยคที่ขาดคำบุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่ประธานของประโยคในระดับมาก สาเหตุอาจเกิดจากนักศึกษาใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน เวลาพูดนักศึกษามักละคำบุรุษสรรพนามไว้ในฐานที่เข้าใจกัน ดังนั้นเมื่อถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน นักศึกษาอาจจะเคยชินโดยการพูดละคำบุรุษสรรพนาม จึงเขียนโดยละคำบุรุษสรรพนามด้วย

ด้านการเว้นวรรค ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้นวรรค สาเหตุอาจเกิดจากนักศึกษาไม่ระมัดระวัง เขียนไปเรื่อย ๆ ไม่เห็นความสำคัญของการเว้นวรรคในการเขียน

ด้านการใช้เครื่องหมายอื่น ๆ ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ใช้ยัติภังค์ผิดโดยนักศึกษาไม่ใช้ยัติภังค์ในที่ที่ควรใช้ และใช้ยัติภังค์ในที่ที่ไม่ควรใช้ ยัติภังค์เป็นเครื่องหมายที่คนไทยรับมาจากภาษาอังกฤษ นักศึกษาอาจเคยชินกับการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในภาษาอังกฤษจึงนำมาใช้เขียนในภาษาไทยซึ่งภาษาไทยไม่นิยมใช้

ด้านการใช้เครื่องหมายไปยาล ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ใช้ไปยาลน้อยผิด นักศึกษาใช้ไปยาลน้อยข้างท้ายคำที่ไม่ควรใช้ และไม่ใช้ไปยาลน้อยข้างท้ายคำที่ควรใช้ สาเหตุอาจเกิดจากนักศึกษาไม่ใส่ใจกับกฎเกณฑ์การใช้เครื่องหมายไปยาล

ด้านการใช้อักษรย่อ ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ นักศึกษาใช้อักษรย่อในที่ที่ไม่ควรใช้ จากลักษณะข้อผิดพลาดที่พบสังเกตได้ว่า นักศึกษาใช้ภาษาเขียนเหมือนภาษาพูดในชีวิตประจำวัน จึงนำอักษรย่อที่พูดมาเขียนด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีโอกาสฝึกฝนการเขียนน้อย

ด้านการใช้ตัวเลข ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ นักศึกษาไม่ใช้ตัวเลขแทนตัวอักษรในที่ที่ควรใช้ และใช้ตัวเลขแทนตัวอักษรในที่ที่ไม่ควรใช้ ซึ่งเป็นความผิดที่พบในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่ค่อยได้ใช้ตัวเลขเขียนเรียงความและครูผู้สอนไม่ได้ย้ำเรื่องนี้เวลาสอนเรื่องการเขียน

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชูศรี ศรีแก้ว (2527 : 234 – 235) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525 โดยแบ่งการทดสอบเป็นแผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปศึกษาจากข้อสอบเขียนเรียงความ จำนวน 298 ฉบับ พบข้อผิดพลาดดังนี้

1. การใช้คำผิด หมายถึง การเลือกใช้คำผิด ได้แก่ ใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดหน้าที่ ใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่หรือไม่เสมอกัน ใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียน ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิดตลอดจนใช้สำนวนต่างประเทศในการเขียนภาษาไทย

2. การแต่งประโยคผิด ได้แก่ เรียงคำ และข้อความผิดลำดับ ขาดคำกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค

3. การสะกดการันต์ผิด ได้แก่ ใช้พยัญชนะผิด ใช้สระผิด ใช้วรรณยุกต์ผิด ใช้ตัวการันต์ผิด เขียนส่วนของคำขาดและเขียนคำซ้ำ ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะความเลินเล่อของนักศึกษามากกว่าเกิดขึ้นเพราะไม่ทราบจริง ๆ

4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด เครื่องหมายวรรคตอนที่นักศึกษาใช้ผิดมากที่สุด คือยัติภังค์ ส่วนเครื่องหมายวรรคตอนอื่น ๆ มีจำนวนความผิดพลาดเล็กน้อย ยกเว้นเครื่องหมายจุดไข่ปลาที่นักศึกษาจากแผนกศิลปะใช้ถึง 16 ครั้ง ในขณะที่นักศึกษาจากแผนกวิทยาศาสตร์ไม่ได้ใช้เลย

5. การใช้อักษรย่อ นั้น นักศึกษาทั้งสองแผนกใช้ผิดใกล้เคียงกัน ส่วนการใช้เครื่องหมายบวก และเครื่องหมายเฉพาะนั้น ผู้ใช้คือนักศึกษาจากแผนกศิลปะ

เมื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มแล้วพบว่า โดยส่วนรวม นักศึกษาทั้งสองกลุ่มเขียนภาษาไทยผิดในลักษณะใกล้เคียงกัน ลักษณะการผิดพลาดที่พบในกลุ่มหนึ่งก็จะพบในอีกกลุ่มหนึ่งด้วย แต่จะต่างกันในเรื่องละเอียด เช่น จำนวนความผิดที่พบ หรือนักศึกษาทั้งสองแผนกมีข้อผิดพลาดลักษณะเดียวกัน แต่ต่างกันที่รายการ เช่น การใช้คำ ลักษณะนามผิดความหมายก็จะผิดทั้งสองกลุ่ม แต่คำลักษณะนามที่นำมาใช้และนับว่าผิดนั้น อาจแตกต่างกันได้ เพราะกล่าวถึงคนละสิ่งกัน

นอกจากนี้ ฮูม (Hume, 1996 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การหาสาเหตุจากผลกระทบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการฝึกทักษะการเขียนของนักเรียนเกรด 6 เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพ การศึกษาเริ่มจากแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก 22 คน โดยมอบหมายให้ทำแบบฝึกหัดที่มีความละเอียดในเนื้อหา กลุ่มที่สอง 19 คน ให้ทำแบบฝึกหัดที่ไม่ละเอียดในเนื้อหาหรือปฏิบัติต่ออย่างไม่สนใจ และกำหนดระยะเวลาในการฝึกทักษะการเขียนทั้ง 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า ไม่เกิดความแตกต่างกันในด้านการฝึกทักษะการเขียนทั้ง 2 กลุ่ม และหากฝึกหัดการเขียนอย่างน้อย 20 สัปดาห์จะทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเขียนมากขึ้น สภาพแวดล้อมภายนอก เช่น การประชุมแลกเปลี่ยนความคิด และการโต้ตอบกันจะดีกว่าการใช้คอมพิวเตอร์ในการสื่อสารแต่เพียงอย่างเดียว สิ่งนี้จะเป็นการเพิ่มการพัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้น จากการศึกษาของ ดวงรัตน์ คูหเจริญ (2542 : บทคัดย่อ) เกี่ยวกับทักษะของอาจารย์ภาษาไทยต่อการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานระดับอุดมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ (90 เปอร์เซ็นต์) มีความเห็นว่า หากผู้เรียนในกลุ่มมีจำนวนมากเกินไป จะทำให้ขาดปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน และขาดความสนใจในการศึกษา ที่สำคัญคือ ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะได้ฝึกทักษะต่าง ๆ อย่างเต็มที่ เช่น การพูดแทนที่จะได้ฝึกพูดเป็นรายบุคคล ได้แก่ การแนะนำตนเอง การกล่าวต้อนรับ อาจต้องฝึกพูดเป็นกลุ่มในลักษณะการอภิปรายหรือโต้ว่าตีการเขียนก็เช่นเดียวกันอาจต้องฝึกเขียนรายงานหรือจดหมายธุรกิจเป็นกลุ่ม เป็นต้น นอกจากนี้ในการฝึกแต่ละเรื่องอาจฝึกได้เพียง 1-2 ครั้ง ทำให้ไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะต่าง ๆ เท่าที่ควร ดวงรัตน์ คูหเจริญ ได้เสนอแนวทางแก้ไขว่าควรจัดกลุ่มการเรียนการสอนให้มีขนาดเล็กลง หรือในกรณีที่มีผู้เรียนมีจำนวนมากควรเปิดสอน 2 ภาคการศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน สรุปได้ว่า ปัญหาการเขียนของนักศึกษาที่พบ ส่วนใหญ่เกิดจากการไม่ใส่ใจในการใช้ภาษาทั้งการอ่านและการเขียน ซึ่งปัญหาดังกล่าว ได้แก่ การเว้นวรรคผิด การสะกดการันต์ผิด การใช้คำฟุ่มเฟือย การไม่นิยมใช้พจนานุกรมเมื่อพบข้อสงสัยในการใช้คำเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้ทักษะการเขียนไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร การสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งมีวัตถุประสงค์รายวิชาเพื่อมุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา ให้นักศึกษาสามารถเขียนข้อความสั้นๆ หรือข้อเขียนขนาดยาวได้อย่างมีประสิทธิภาพคือ สื่อสารชัดเจน ถูกต้องตามวัฒนธรรมภาษาไทยและชวนอ่าน โดยเนื้อหาของกระบวนวิชา มุ่งฝึกการเขียนข้อความ 1 ตอนสั้นๆ มากกว่าการเขียนบทความ เป็นการเริ่มต้นพัฒนาความชำนาญจากจุดย่อยไปสู่จุดใหญ่ โดยมีแนวความคิดว่า เมื่อนักศึกษาสามารถเขียนข้อความที่ดี 1 ตอนได้ ย่อมจะสามารถเขียนข้อความหลายๆ ตอนรวมเป็น 1 บท หรือ 1 เรื่องได้

ดังนั้น เพื่อให้การเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยวิธีเรียนแบบพึ่งพาตนเอง เช่นในมหาวิทยาลัยรามคำแหงดำเนินไปด้วยดี บรรลู่วัตถุประสงค์และนักศึกษาได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ จึงควรที่จะได้มีการศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยวิธีเรียนแบบพึ่งพาตนเอง ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำราเรียน การให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา เป็นต้น เพื่อหาทางแก้ปัญหาและดำเนินการให้การเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยวิธีเรียนแบบพึ่งพาตนเอง เช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสาร และตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ คณะที่ศึกษาและเหตุผลในการเรียน

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนระดับปริญญาตรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะต่าง ๆ 7 คณะ ปีการศึกษา 2544 จำนวนทั้งสิ้น 348 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะ	ประชากร
มนุษยศาสตร์	93
ศึกษาศาสตร์	75
นิติศาสตร์	33
รัฐศาสตร์	61
บริหารธุรกิจ	46
เศรษฐศาสตร์	11
วิทยาศาสตร์	29
รวมทั้งสิ้น	348

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถามปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและความต้องการของนักศึกษาทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

2. สร้างข้อคำถามที่แสดงถึง ปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือของนักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จากนั้นนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถามและความชัดเจนของสำนวนภาษา

3. นำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเมื่อปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้ว นำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทอีกครั้งหนึ่ง

4. นำแบบสอบถามที่ได้รับการแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 50 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยการหาค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จากนั้นใช้การทดสอบค่าที (t-test)

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach. 1972 : 126)

6. เมื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเรียบร้อยแล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณาปรับปรุงก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244) เกี่ยวกับเพศ อายุ คณะที่ศึกษา เหตุผลในการเรียน

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน โดยแบ่งเป็นด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา แบบสอบถามจะมีลักษณะเป็นคำถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยผู้วิจัยกำหนดค่าระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ คือ

มีปัญหามากที่สุด	มีน้ำหนักร้อย	5	คะแนน
มีปัญหามาก	มีน้ำหนักร้อย	4	คะแนน
มีปัญหาปานกลาง	มีน้ำหนักร้อย	3	คะแนน
ปัญหาน้อย	มีน้ำหนักร้อย	2	คะแนน
ปัญหาน้อยที่สุด	มีน้ำหนักร้อย	1	คะแนน

ความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยทั้ง 5 ระดับใช้เกณฑ์ประเมินดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	ถือว่า	มีปัญหามากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	ถือว่า	มีปัญหา
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	ถือว่า	มีปัญหาปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	ถือว่า	มีปัญหาน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	ถือว่า	มีปัญหาน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความต้องการด้านต่าง ๆ โดยแบ่งเป็นด้าน การเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยี การศึกษา แบบสอบถามจะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยผู้วิจัยได้กำหนดค่าระดับ คะแนนเป็น 5 ระดับ และในตอนท้ายเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาและความ ต้องการ ความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา

มีความต้องการมากที่สุด	มีน้ำหนักเท่ากับ	5	คะแนน
มีความต้องการมาก	มีน้ำหนักเท่ากับ	4	คะแนน
มีความต้องการปานกลาง	มีน้ำหนักเท่ากับ	3	คะแนน
มีความต้องการน้อย	มีน้ำหนักเท่ากับ	2	คะแนน
มีความต้องการน้อยที่สุด	มีน้ำหนักเท่ากับ	1	คะแนน

ความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยทั้ง 5 ระดับใช้เกณฑ์ประเมินดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	ถือว่า	มีความต้องการมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	ถือว่า	มีความต้องการมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	ถือว่า	มีความต้องการปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	ถือว่า	มีความต้องการน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	ถือว่า	มีความต้องการน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินงานเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังอาจารย์ผู้ที่เกี่ยวข้องในการสอนวิชาพัฒนาทักษะการเขียนและ กองกิจการนิสิตนักศึกษา เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถาม และเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง จากนั้น ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. นำข้อมูลไปวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X (Statistical Package for Social Science) โดยการหาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาแล้วผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่รวบรวมได้
2. ตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม
3. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามนำมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
4. หาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนของนักศึกษา โดยหาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อ และหาค่าเฉลี่ยรวมของปัญหาในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่
 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2527 : 153)
 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (Ferguson. 1981 : 68)
2. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ
3. ข้อมูลระดับปัญหาและความต้องการของนักศึกษาวิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ร้อยละ
4. การหาค่าความเที่ยงของแบบสำรวจ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1972 : 126)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์และได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อความสะดวกในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและเพื่อสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้นำสัญลักษณ์มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ คณะ เหตุผลในการเรียน โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 ศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ คณะ เหตุผลในการเรียน โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 4 สรุปคำตอบแบบสอบถามปลายเปิด ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและความช่วยเหลือในการเรียนของนักศึกษา โดยการแจกแจงความถี่และนำเสนอในเชิงบรรยาย

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
 ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ
 การเขียน (TH 244) จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1) ชาย	199	57.20
2) หญิง	149	42.80
รวม	348	100.00
อายุ		
1) ต่ำกว่า 25 ปี	281	80.70
2) 25 – 30 ปี	57	16.40
3) 31 ปีขึ้นไป	10	2.90
รวม	348	100.00
คณะ		
1) มนุษยศาสตร์	93	26.70
2) ศึกษาศาสตร์	75	21.60
3) นิติศาสตร์	33	9.50
4) รัฐศาสตร์	61	17.50
5) บริหารธุรกิจ	46	13.20
6) เศรษฐศาสตร์	11	3.20
7) วิทยาศาสตร์	29	8.30
รวม	348	100.00
เหตุผลในการเรียน		
1) เป็นวิชาบังคับ	76	25.80
2) เป็นวิชาเลือก	63	17.90
3) เป็นวิชาเลือกเสรี	199	56.30
รวม	348	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จำนวน 348 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย 199 คน (ร้อยละ 57.20) เป็นเพศหญิง 149 คน (ร้อยละ 42.40)

นักศึกษาส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี (ร้อยละ 80.70) รองลงมาคืออายุ 25 – 30 ปี (ร้อยละ 16.40) และนักศึกษาที่มีอายุมากกว่า 31 ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 2.90)

เมื่อจำแนกตามคณะที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ (ร้อยละ 26.70) รองลงมาคือคณะศึกษาศาสตร์ (ร้อยละ 21.60) คณะรัฐศาสตร์ (ร้อยละ 17.50) คณะบริหารธุรกิจ (ร้อยละ 13.20) คณะนิติศาสตร์ (ร้อยละ 9.50) คณะวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 8.30) และคณะเศรษฐศาสตร์ (ร้อยละ 3.20)

ด้านเหตุผลในการเรียน นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ส่วนใหญ่เรียนเป็นวิชาเลือกเสรี (ร้อยละ 56.30) รองลงมาเป็นวิชาบังคับ (ร้อยละ 25.80) และเป็นวิชาเลือกเป็นอันดับสุดท้าย (ร้อยละ 17.90)

ตอนที่ 2 ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ คณะ และเหตุผลในการเรียน ดังแสดงในตาราง 3 ถึงตาราง 11

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนา ทักษะการเขียนแต่ละด้านและโดยรวม

ข้อที่	ด้านปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1.	ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา	2.91	0.80	ปานกลาง
2	ด้านหลักสูตร	2.84	0.92	ปานกลาง
3	ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา	2.71	0.77	ปานกลาง
4	ด้านการเรียนการสอน	2.61	0.63	ปานกลาง
	รวม	2.70	0.60	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ทั้งในแต่ละด้านและโดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
รามคำแหง ด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ

ข้อที่	ด้านปัญหา	N = 348		ระดับปัญหา
		$\bar{X}$	S.D.	
	ด้านหลักสูตร			
1	หลักสูตรกำหนดเวลาในการฝึกภาคปฏิบัติ น้อยเกินไป	3.50	2.07	มาก
2	หลักสูตรไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนวิชาที่ เกี่ยวกับการฝึกทักษะโดยเฉพาะ	2.82	1.28	ปานกลาง
3	โครงสร้างของหลักสูตรมหาวิทยาลัย รวมคำแห่งไม่เน้นวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะ	2.90	1.27	ปานกลาง
4	หลักสูตรของคณะไม่มีวิชาการพัฒนา ทักษะการเขียน	2.69	1.26	ปานกลาง
5	ไม่เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรของมหาวิทยาลัย ในการลงทะเบียนเรียน	2.30	1.23	น้อย
	รวม	2.84	0.92	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ด้านหลักสูตร ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = 0.92) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
ส่วนใหญ่เป็นปัญหาระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 1 หลักสูตรกำหนดเวลาในการฝึกภาคปฏิบัติ
น้อยเกินไป ซึ่งนักศึกษาเห็นว่าเป็นปัญหามาก ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 2.07) และข้อ 5 นักศึกษา
ไม่เข้าใจเกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียน ซึ่งนักศึกษาเห็นว่าเป็นปัญหาในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.30$,
S.D. = 1.23)

ตาราง 5 การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
รามคำแหง ด้านการเรียนการสอน เป็นรายข้อ

ข้อที่	ด้านปัญหา	N = 348		ระดับปัญหา
		$\bar{X}$	S.D.	
	ด้านการเรียนการสอน			
1	อาจารย์ไม่มีเวลาพบนักศึกษานอกชั้นเรียน	3.34	1.37	ปานกลาง
2	ไม่เข้าใจเกณฑ์ในการให้คะแนนสอบของอาจารย์	3.15	1.29	ปานกลาง
3	ผู้สอนไม่สั่งงานเป็นกลุ่ม ทำให้นักศึกษาไม่สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้	3.09	1.33	ปานกลาง
4	ไม่ได้รับการวิจารณ์งานเขียนที่ส่งผู้สอนอย่างละเอียด	3.04	1.25	ปานกลาง
5	ไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียน	2.94	1.36	ปานกลาง
6	มีปัญหาเกี่ยวกับการตั้งชื่อเรื่องที่เขียนและการสรุปเรื่อง	2.75	1.30	ปานกลาง
7	บรรยากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	2.71	2.56	ปานกลาง
8	อาจารย์ไม่นำตัวอย่างมาให้ นักศึกษาดู ทำให้ไม่มีแบบอย่างในการเขียน	2.62	1.21	ปานกลาง
9	ไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทักษะการเขียน	2.40	1.23	น้อย
10	ไม่สามารถจับประเด็นที่อาจารย์สอนได้	2.38	1.17	น้อย
11	จำนวนที่หนึ่งในชั้นเรียนมีจำกัด	2.27	1.37	น้อย
12	เนื้อหาวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนไม่เหมาะสมกับระดับปริญญาตรี	2.26	1.18	น้อย
13	เนื้อหาวิชาไม่มีความต่อเนื่องกันในการสอนแต่ละครั้ง	2.15	1.07	น้อย
14	เนื้อหาในตำราเรียนไม่สัมพันธ์กับคำบรรยาย	2.12	1.18	น้อย
15	รู้สึกว่าตนเองอายุมากแล้วไม่สามารถที่จะเรียนวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะได้	1.61	1.05	น้อย
	รวม	2.61	0.63	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.61$, S.D. = 0.63) ยกเว้นข้อ 9 ไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทักษะการเขียน ($\bar{X} = 2.40$, S.D. = 1.23) ข้อ 10 ไม่สามารถจับประเด็นที่อาจารย์สอนได้ ($\bar{X} = 2.38$, S.D. = 1.17) ข้อ 11 จำนวนที่นั่งในชั้นเรียนมีจำกัด ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 1.37) ข้อ 12 เนื้อหาวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนไม่เหมาะสมกับระดับปริญญาตรี ($\bar{X} = 2.26$, S.D. = 1.18) ข้อ 13 เนื้อหาวิชาไม่มีความต่อเนื่องกันในการสอนแต่ละครั้ง ($\bar{X} = 2.15$, S.D. = 1.07) ข้อ 14 เนื้อหาในตำราเรียนไม่สัมพันธ์กับคำบรรยาย ($\bar{X} = 2.12$, S.D. = 1.18) ข้อ 15 รู้สึกว่าตนเองอายุมากแล้วไม่สามารถที่จะเรียนวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะได้ ($\bar{X} = 1.61$, S.D. = 1.05) ซึ่งนักศึกษาเห็นว่ามีปัญหาในระดับน้อย

ตาราง 6 การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
รามคำแหง ในด้านสื่อการสอน เอกสารและตำราเรียนเป็นรายข้อ

ข้อที่	ด้านปัญหา	N = 348		ระดับปัญหา
		$\bar{X}$	S.D.	
1	ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราเรียน นักศึกษาไม่ค่อยสนใจสื่อการสอนนอกจาก ตำราเรียน	2.92	1.13	ปานกลาง
2	ตำราเรียนพิมพ์ล้าช้า	2.86	1.39	ปานกลาง
3	ไม่มีเอกสารอื่นประกอบการเรียนนอกจาก ตำราเรียนการเขียนจากผู้สอน	2.86	1.32	ปานกลาง
4	ไม่มีสื่อการสอนเกี่ยวกับวิชาทักษะ	2.79	1.18	ปานกลาง
5	สภาพของชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้ สื่อการสอน	2.73	1.31	ปานกลาง
6	เนื้อหาในตำรามีน้อยเกินไป ทำให้ไม่ได้รับ ความรู้เท่าที่ควร	2.50	1.15	น้อย
7	ตำราเรียนไม่มีความเหมาะสมกับการเรียน การสอนแบบมหาวิทยาลัยตลาดวิชา	2.39	1.16	น้อย
	รวม	2.71	0.77	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราเรียน
อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.77) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่
นักศึกษามีปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 7 ตำราเรียน
ไม่มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอนแบบมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ($\bar{X} = 2.39$, S.D. = 1.16)
และข้อ 6 เนื้อหาในตำรามีน้อยเกินไปทำให้ไม่ได้รับความรู้เท่าที่ควร ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 1.15)
ที่นักศึกษาเห็นว่ามีความมีปัญหาในระดับน้อย

ตาราง 7 ศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
รามคำแหง ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา เป็นรายข้อ

ข้อที่	ด้านปัญหา	N = 348		ระดับปัญหา
		$\bar{X}$	S.D.	
	ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา			
1	ไม่มีห้องเรียนสำหรับฝึกปฏิบัติวิชาทักษะโดยเฉพาะ	3.23	1.28	ปานกลาง
2	ไม่มีการเปิดอบรมวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะด้านต่าง ๆ เช่น การฟังการพูด การอ่านและการเขียน	3.05	1.20	ปานกลาง
3	ไม่มีที่ปรึกษาเกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียนในวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน	2.88	1.29	ปานกลาง
4	อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีที่ช่วยส่งเสริมการเรียนวิชาทักษะการเขียนมีน้อย	2.86	1.19	ปานกลาง
5	ไม่มีการให้บริการด้านเทคโนโลยีการศึกษาเกี่ยวกับวิชาการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	2.82	1.27	ปานกลาง
6	วิชาทักษะไม่ได้ส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไปตามศูนย์ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย	2.53	1.18	ปานกลาง
	รวม	2.91	0.80	ปานกลาง

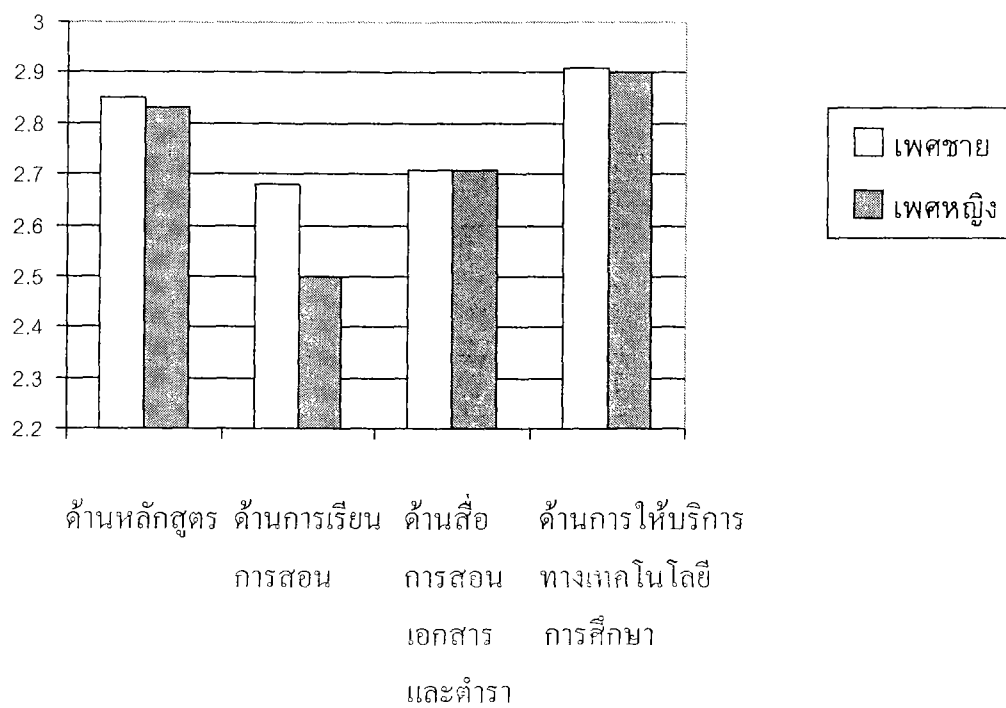
จากตาราง 7 ปรากฏว่า นักศึกษามีปัญหาในการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.91$, S.D. 0.80) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 8 วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จำแนกตามเพศ

ด้านปัญหา	นักศึกษาชาย			นักศึกษาหญิง		ระดับ ปัญหา
	N = 199		ระดับ ปัญหา	N = 149		
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยี การศึกษา	2.91	0.79	ปานกลาง	2.90	0.82	ปานกลาง
ด้านหลักสูตร	2.85	0.87	ปานกลาง	2.83	0.97	ปานกลาง
ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา	2.71	0.75	ปานกลาง	2.71	0.80	ปานกลาง
ด้านการเรียนการสอน	2.68	0.64	ปานกลาง	2.50	0.60	น้อย
รวม	2.72	0.62	ปานกลาง	2.67	0.58	ปานกลาง

จากตาราง 8 แสดงว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีปัญหาทุกด้านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.72$, S.D. = 0.62 และ $\bar{X} = 2.67$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีปัญหาในแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการเรียนการสอนนักศึกษาหญิงมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.60)

เมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียด พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาเป็นลำดับแรก ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 0.79 และ $\bar{X} = 2.90$, S.D. = 0.82) รองลงมาเป็นปัญหาด้านหลักสูตร ($\bar{X} = 2.85$, S.D. = 0.87 และ $\bar{X} = 2.83$, S.D. = 0.97) ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ($\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.75 และ $\bar{X} = 2.71$, S.D. = 0.80) และด้านการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.68$, S.D. = 0.64 และ $\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.60) ตามลำดับ ดังแสดงในภาพประกอบ 4

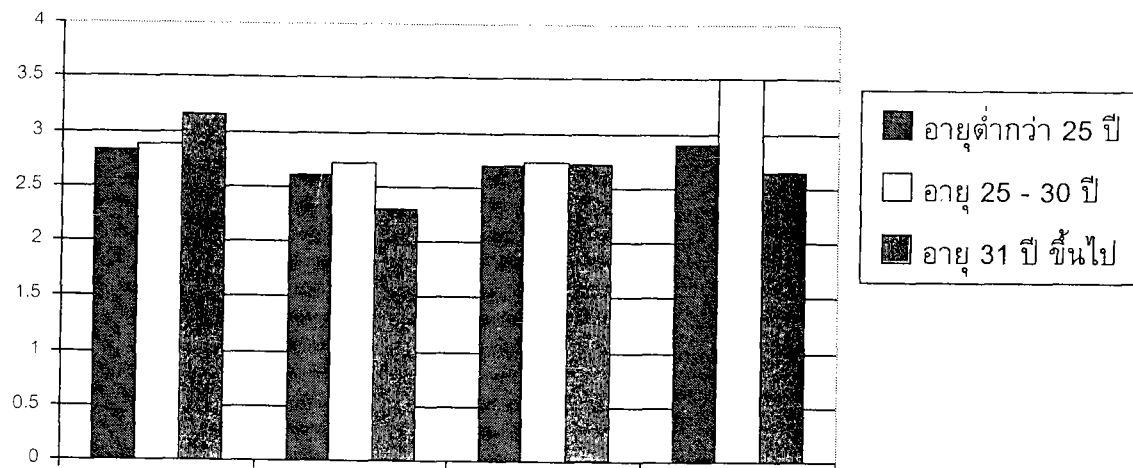

ภาพประกอบ 4 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเพศชาย และเพศหญิง

ตาราง 9 วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
รามคำแหง จำแนกตามอายุ

ด้านปัญหา	อายุ								
	ต่ำกว่า 25 ปี N = 281			25 – 30 ปี N = 57			31 ปีขึ้นไป N = 10		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา
ด้านหลักสูตร	2.82	0.93	ปานกลาง	2.88	0.83	ปานกลาง	3.16	0.98	ปานกลาง
ด้านการเรียนการสอน	2.60	0.64	ปานกลาง	2.71	0.54	ปานกลาง	2.30	0.76	ปานกลาง
ด้านสื่อการสอนเอกสาร และตำรา	2.70	0.78	ปานกลาง	2.74	0.71	ปานกลาง	2.72	0.95	ปานกลาง
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยี การศึกษา	2.90	0.80	ปานกลาง	3.51	0.80	มาก	2.65	0.92	ปานกลาง
รวม	2.84	0.92	ปานกลาง	2.61	0.63	ปานกลาง	2.71	0.60	ปานกลาง

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ยกเว้นนักศึกษาที่มีอายุ 25 – 30 ปี มีปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาอยู่ในระดับมาก ดังแสดงในภาพประกอบ 5

ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

ภาพประกอบ 5 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน

จากภาพประกอบ 5 แสดงปัญหาในด้านหลักสูตร นักศึกษาที่มีอายุ 31 ปีขึ้นไป มีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 3.16$) รองลงมาคือ อายุ 25 – 30 ปี ($\bar{X} = 2.88$) และอายุต่ำกว่า 25 ปี ($\bar{X} = 2.82$) ตามลำดับ

ด้านการเรียนการสอน พบว่า นักศึกษาที่มีอายุ 25 – 30 ปี มีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 2.71$) รองลงมาคือ อายุต่ำกว่า 25 ปี ($\bar{X} = 2.60$) และอายุ 31 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.30$) ตามลำดับ

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา พบว่า นักศึกษาที่มีอายุ 25 – 30 ปี มีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 2.74$) รองลงมาคือ อายุ 31 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.72$) และอายุต่ำกว่า 25 ปี ($\bar{X} = 2.70$) ตามลำดับ

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีอายุ 25 – 30 ปี มีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 3.51$) รองลงมาคือ อายุต่ำกว่า 25 ปี ($\bar{X} = 2.90$) และอายุ 31 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.65$) ตามลำดับ

ตาราง 10 วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย
รามคำแหง จำแนกตามคณะที่ศึกษา

ด้านปัญหา	คณะที่ศึกษา											
	ศึกษาศาสตร์ N=75			นิติศาสตร์ N=33			มนุษยศาสตร์ N=93			บริหารธุรกิจ N=46		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา
ด้านหลักสูตร	2.59	1.78	ปาน กลาง	2.64	0.87	ปาน กลาง	2.92	0.89	ปาน กลาง	2.92	1.20	ปานกลาง
ด้านการเรียน การสอน	2.41	0.63	ปาน กลาง	2.61	0.67	ปาน กลาง	2.68	0.68	ปาน กลาง	2.88	0.62	ปานกลาง
ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา	2.54	0.65	ปาน กลาง	2.71	0.76	ปาน กลาง	2.66	0.88	ปาน กลาง	2.82	0.76	ปาน กลาง
ด้านการให้บริการ ทางเทคโนโลยี การศึกษา	2.82	0.82	ปาน กลาง	2.79	0.84	ปาน กลาง	3.03	0.90	ปาน กลาง	2.83	0.83	ปาน กลาง
รวม	2.52	0.60	ปาน กลาง	2.64	0.54	ปาน กลาง	2.82	0.72	ปาน กลาง	2.93	0.59	ปาน กลาง

ตาราง 10 (ต่อ)

ด้านปัญหา	คณะที่ศึกษา								
	รัฐศาสตร์ N=61			เศรษฐศาสตร์ N=11			วิทยาศาสตร์ N=29		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา
ด้านหลักสูตร	2.93	0.77	ปาน กลาง	2.96	0.86	ปาน กลาง	3.32	0.85	ปาน กลาง
ด้านการเรียน การสอน	2.60	0.59	ปาน กลาง	2.51	0.35	ปาน กลาง	2.77	0.52	ปาน กลาง
ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา	2.91	0.80	ปาน กลาง	2.77	0.77	ปาน กลาง	2.75	0.66	ปาน กลาง
ด้านการให้บริการ ทางเทคโนโลยี การศึกษา	3.00	0.65	ปาน กลาง	2.61	0.65	ปาน กลาง	3.08	0.61	ปาน กลาง
รวม	2.76	0.46	ปาน กลาง	2.70	0.51	ปาน กลาง	2.91	0.44	ปาน กลาง

จากตาราง 10 แสดงว่า นักศึกษาแต่ละคณะมีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.52$ S.D. = 0.60) คณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 2.64$ S.D. = 0.54) คณะมนุษยศาสตร์ ($\bar{X} = 2.82$ S.D. = 0.72) คณะบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 2.93$ S.D. = 0.59) คณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.76$ S.D. = 0.46) คณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.70$ S.D. = 0.51) คณะวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.91$ S.D. = 0.44) เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า

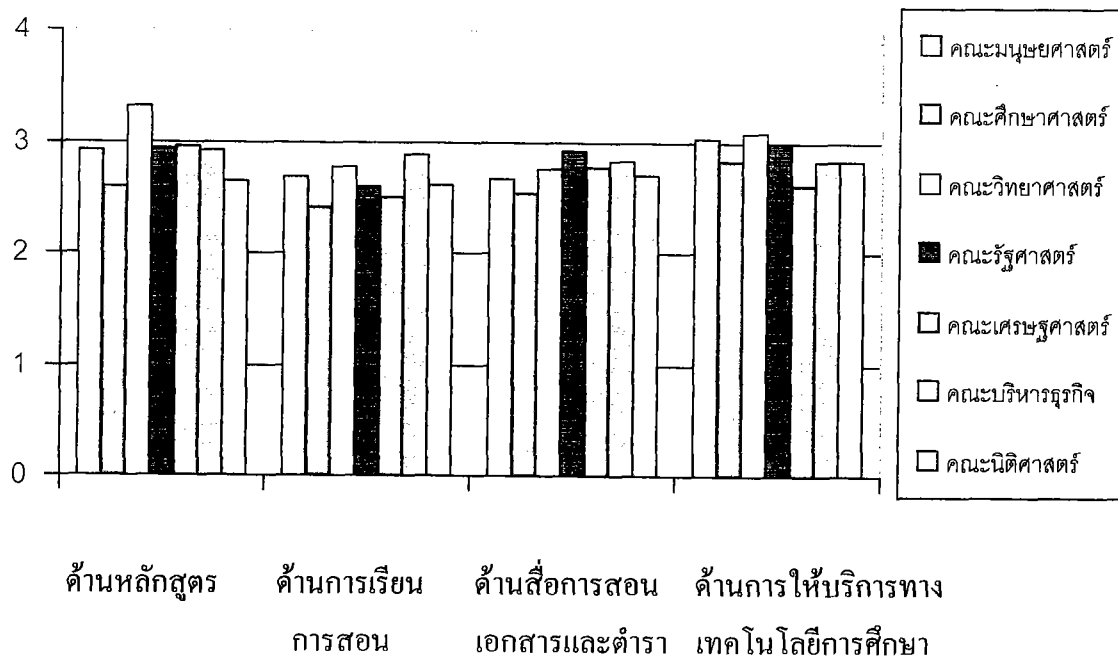
ด้านหลักสูตร นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มีปัญหาอยู่ในลำดับแรก ($\bar{X} = 3.32$) รองลงมาคือ คณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.96$) และคณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.93$) คณะมนุษยศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 2.92$) คณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 2.64$) และคณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.59$) ตามลำดับ

ด้านการเรียนการสอน นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีปัญหาอยู่ในลำดับแรก ($\bar{X} = 2.88$) รองลงมาคือ คณะวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.77$) และคณะมนุษยศาสตร์ ($\bar{X} = 2.68$) คณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 2.61$) คณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.60$) คณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.51$) และคณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.41$) ตามลำดับ

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์มีปัญหอยู่ในลำดับแรก ($\bar{X} = 2.91$) รองลงมาคือ คณะบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 2.82$) และคณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.77$) คณะวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.75$) คณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 2.71$) คณะมนุษยศาสตร์ ($\bar{X} = 2.66$) และคณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.54$) ตามลำดับ

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มีปัญหอยู่ในลำดับแรก ($\bar{X} = 3.08$) รองลงมาคือคณะมนุษยศาสตร์ ($\bar{X} = 3.03$) และคณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.00$) คณะบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 2.83$) คณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 2.82$) คณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 2.79$) และคณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 2.61$) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ปัญหาของคณะต่าง ๆ ในข้างต้น แสดงในภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของ นักศึกษาคณะต่าง ๆ

ตาราง 11 วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเหตุผลในการเรียน

ด้านปัญหา	เหตุผลในการเรียน								
	วิชาบังคับ N = 76			วิชาเลือก N = 63			วิชาเลือกเสรี N = 199		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ปัญหา
ด้านหลักสูตร	2.93	1.13	ปานกลาง	2.58	0.91	ปานกลาง	2.89	0.84	ปานกลาง
ด้านการเรียนการสอน	2.67	0.54	ปานกลาง	2.37	0.70	ปานกลาง	2.68	0.63	ปานกลาง
ด้านสื่อการสอนเอกสาร และตำรา	2.70	0.61	ปานกลาง	2.54	0.71	ปานกลาง	2.80	0.82	ปานกลาง
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยี การศึกษา	2.89	0.80	ปานกลาง	2.83	0.83	ปานกลาง	2.94	0.80	ปานกลาง
รวม	2.75	0.52	ปานกลาง	2.47	0.62	ปานกลาง	2.79	0.59	ปานกลาง

จากตาราง 11 แสดงว่า นักศึกษาที่มีเหตุผลในการเรียนแตกต่างกัน มีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนี้ เลือกเรียนเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 2.75$ S.D. = 0.52) วิชาเลือก ($\bar{X} = 2.47$ S.D. = 0.62) วิชาเลือกเสรี ($\bar{X} = 2.79$ S.D. = 0.59)

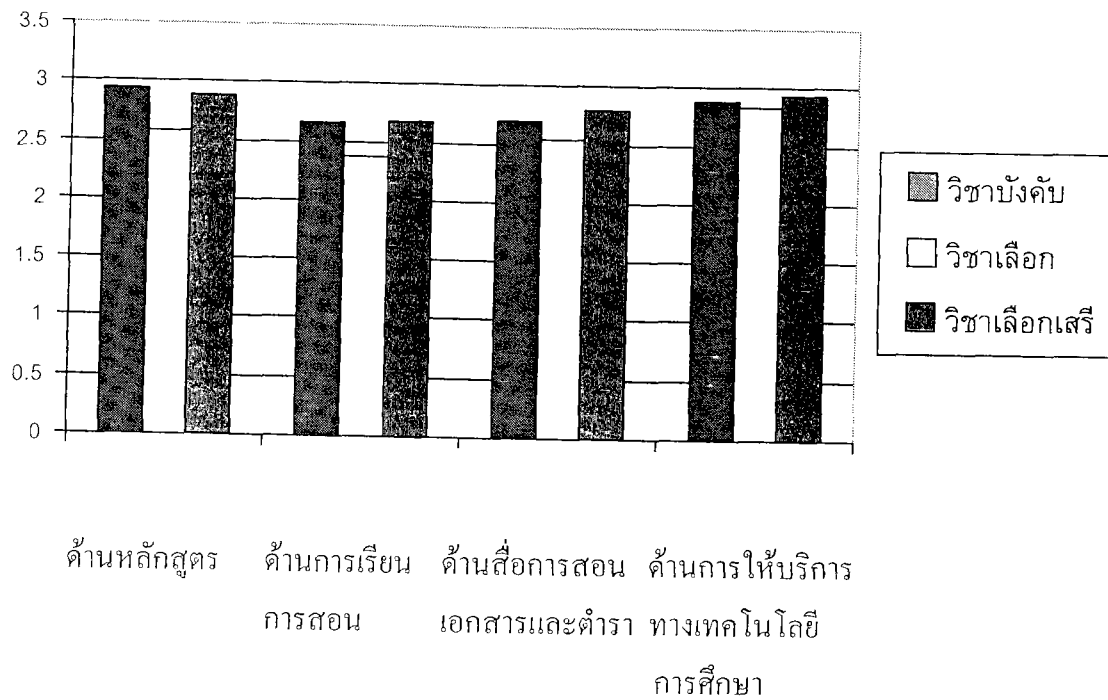
เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ด้านหลักสูตร นักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาบังคับ มีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 2.93$) รองลงมาคือนักศึกษาที่เลือกเป็นวิชาเลือกเสรี ($\bar{X} = 2.89$) และนักศึกษาที่เลือกเป็นวิชาเลือก ($\bar{X} = 2.58$) ตามลำดับ

ด้านการเรียนการสอน นักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาเลือกเสรีมีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 2.68$) รองลงมาคือเลือกเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 2.67$) และเลือกเป็นวิชาเลือก ($\bar{X} = 2.37$) ตามลำดับ

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา นักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาเลือกเสรีมีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 2.80$) รองลงมาคือเลือกเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 2.70$) และเลือกเป็นวิชาเลือก ($\bar{X} = 2.54$) ตามลำดับ

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา นักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาเลือกเสรีมีปัญหามากที่สุด ($\bar{X} = 2.94$) รองลงมาคือเลือกเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 2.89$) และเลือกเป็นวิชาเลือก ($\bar{X} = 2.83$)

จากการวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนตามเหตุผลในการเลือกเรียนดังกล่าวข้างต้น แสดงในภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จำแนกตามเหตุผลในการเรียน

ตอนที่ 3 ศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา แสดงในตาราง 12 ถึง ตาราง 19

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ข้อที่	ด้านความต้องการ	N = 348		ระดับความต้องการ
		$\bar{X}$	S.D.	
1	ด้านการเรียนการสอน	4.01	0.76	มาก
2	ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา	3.96	0.78	มาก
3	ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา	4.01	0.76	มาก
	รวม	3.93	0.64	มาก

จากตาราง 12 แสดงว่า นักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.64) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาต้องการความช่วยเหลือในระดับมากทุกด้าน

ตาราง 13 การศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านการเรียนการสอน เป็นรายข้อ

ข้อที่	ด้านความต้องการ	N = 348		ระดับความต้องการ
		$\bar{X}$	S.D.	
	ด้านการเรียนการสอน			
1	จัดเนื้อหาในการเรียนการสอนวิชาทักษะให้มีความเหมาะสมกับระดับปริญญาตรี	3.75	1.13	มาก
2	ให้อาจารย์ทบทวนเนื้อหาให้กับนักศึกษาก่อนสอบ	4.12	1.15	มาก
3	ให้อาจารย์อธิบายเนื้อหาให้ละเอียดมากขึ้นในวิชาที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะ	3.92	1.09	มาก
4	ให้นักศึกษามีโอกาสฝึกทำข้อสอบเก่าเกี่ยวกับวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน	3.81	1.05	มาก
5	ให้มีการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาด้วยกัน	3.69	1.12	มาก
6	จัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการฝึกทักษะด้านการเขียนหรือทักษะด้านต่าง ๆ	3.76	1.06	มาก
7	ให้อาจารย์ชี้แจงเกี่ยวกับการให้คะแนนสอบเนื่องจากนักศึกษามีแนวการเขียนต่างกัน	3.84	1.04	มาก
8	ให้อาจารย์ชี้แจงจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนให้ชัดเจน	3.93	1.04	มาก
9	นักศึกษามีโอกาสพบอาจารย์นอกชั้นเรียนได้	3.89	1.05	มาก
10	ให้อาจารย์สอบถามถึงปัญหาและความต้องการของผู้เรียน	3.97	1.02	มาก
	รวม	3.85	0.64	มาก

จากตาราง 13 แสดงว่า นักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านการเรียนการสอน ทุกข้ออยู่ในระดับมาก

ตาราง 14 ศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา เป็นรายข้อ

ข้อที่	ด้านความต้องการ	N = 348		ระดับความต้องการ
		$\bar{X}$	S.D.	
1	ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา เนื้อหาในตำราควรมีความชัดเจน เพื่อให้นักศึกษาที่ไม่มีโอกาสเข้าชั้น เรียนสามารถศึกษาเองได้	4.14	1.06	มาก
2	ควรมีตำราในวิชาทักษะทุกวิชา	3.94	1.22	มาก
3	ควรปรับปรุงตำราเรียนให้มีความ สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน	4.05	1.15	มาก
4	อาจารย์แนะนำหนังสืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง กับเนื้อหาวิชาทักษะการเขียน	3.74	1.10	มาก
5	ให้รูปแบบของตำราเรียนวิชาทักษะ การเขียนหรือทักษะอื่นๆ มีความ เหมาะสมกับการเรียนการสอนแบบ มหาวิทยาลัยตลาดวิชา	4.03	1.95	มาก
6	ให้การพิมพ์ตำราเรียนมีความรวดเร็ว ทันการเปิดเรียน	4.08	1.11	มาก
7	ให้มีสื่อการสอนที่ทันสมัยเกี่ยวกับวิชา ทักษะมากขึ้น	4.07	1.01	มาก
8	ให้สภาพของห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อ การใช้สื่อการสอน	3.82	1.22	มาก
9	ให้มีสื่อการสอนที่ตรงกับเนื้อหาวิชาเรียน	3.93	1.15	มาก
	รวม	3.96	0.78	มาก

จากตาราง 14 ปรากฏว่า นักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียน
วิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราโดยรวมอยู่ในระดับมาก
($\bar{X} = 3.96$ S.D. = 0.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความต้องการความ
ช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ทุกข้อ
อยู่ในระดับมาก

ตาราง 15 การศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา
เป็นรายข้อ

ข้อที่	ด้านความต้องการ	N = 348		ระดับความต้องการ
		$\bar{X}$	S.D.	
	ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา			
1	ให้มีความรวดเร็วในการแจ้งผลการสอบวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนหรือวิชาอื่น ๆ	4.22	1.02	มาก
2	ให้มีห้องเรียนเพื่อฝึกวิชาทักษะโดยเฉพาะ	3.91	1.15	มาก
3	ให้มีการเรียนการสอนผ่านทางคอมพิวเตอร์	3.84	1.11	มาก
	รวม	4.01	0.76	มาก

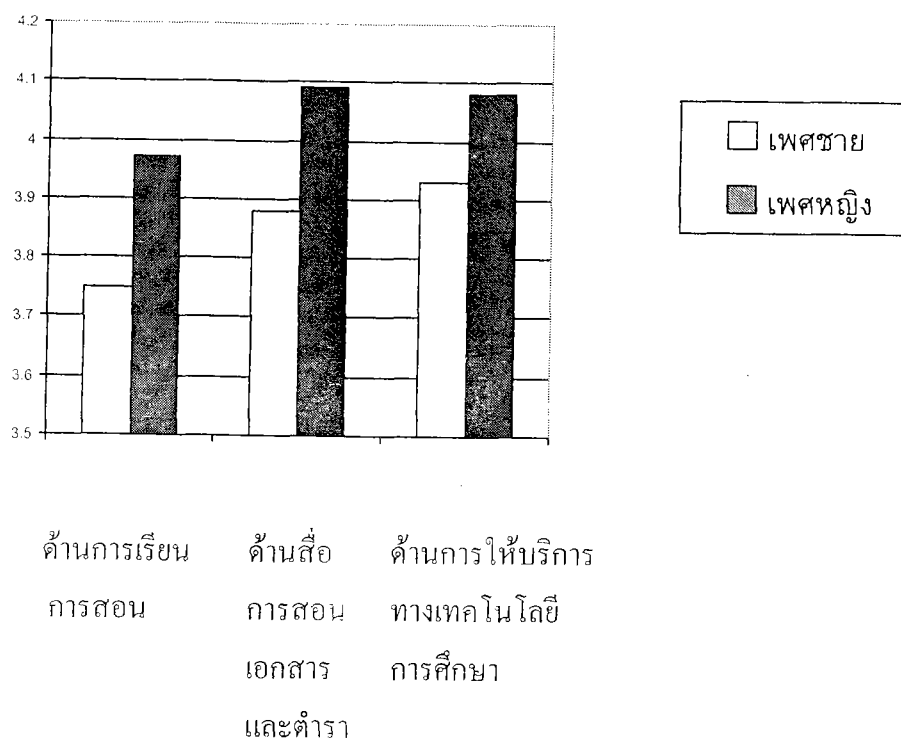
จากตาราง 15 แสดงว่า นักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$, S.D. = 0.76) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาทุกข้ออยู่ในระดับมาก

ตาราง 16 วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ

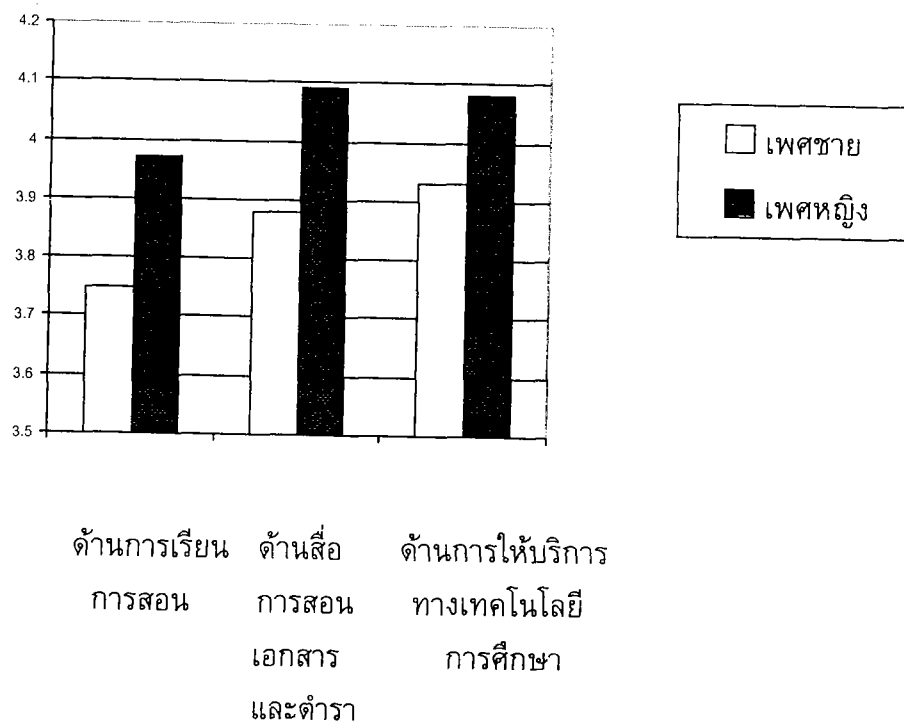
ด้านความต้องการ	นักศึกษาชาย			นักศึกษาหญิง		
	N = 199		ระดับความ ต้องการ	N = 149		ระดับความ ต้องการ
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
ด้านการเรียนการสอน	3.75	0.70	มาก	3.97	0.53	มาก
ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา	3.88	0.80	มาก	4.09	0.73	มาก
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยี การศึกษา	3.93	0.77	มาก	4.08	0.74	มาก
รวม	3.85	0.69	มาก	4.05	0.56	มาก

จากตาราง 16 ปรากฏว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.69) และ ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.56) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า นักศึกษาหญิงมีความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษามากกว่านักศึกษาชาย ดังแสดงในภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง

ภาพประกอบ 8 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง

ตาราง 17 วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามอายุ

ความต้องการ	อายุ								
	ต่ำกว่า 25 ปี N = 281			25 – 30 ปี N = 57			31 ปีขึ้นไป N = 10		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ
ด้านการเรียน การสอน	3.86	0.62	มาก	3.87	0.75	มาก	3.48	0.58	มาก
ด้านสื่อการ สอน เอกสาร และตำรา	4.03	0.77	มาก	3.78	0.79	มาก	3.32	0.44	มาก
ด้านการให้ บริการทาง เทคโนโลยี การศึกษา	4.01	0.76	มาก	3.98	0.73	มาก	3.66	0.84	มาก
รวม	3.97	0.62	มาก	3.88	0.71	มาก	3.38	0.43	มาก

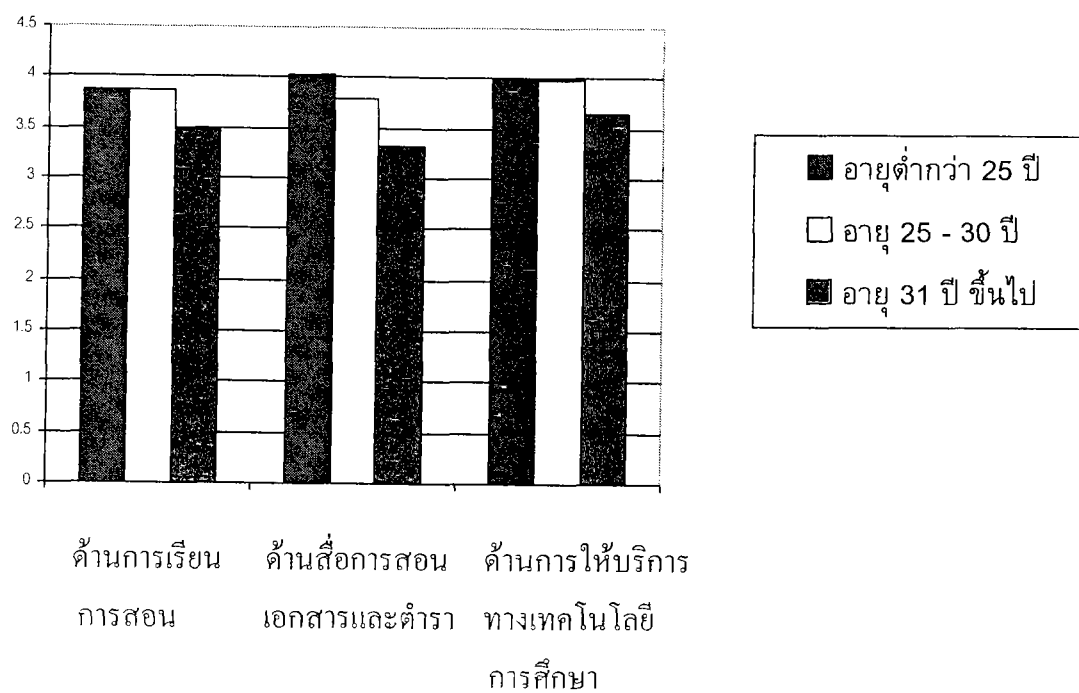
จากตาราง 17 พบว่า นักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกันมีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ตามลำดับดังนี้ อายุต่ำกว่า 25 ปี ($\bar{X} = 3.97$ S.D. = 0.62) อายุ 25 – 30 ปี ($\bar{X} = 3.88$ S.D. = 0.71) อายุ 31 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 3.38$ S.D. = 0.43)

เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ด้านการเรียนการสอน นักศึกษาที่มีอายุ 25–30 ปี และมีความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอนมากที่สุด ($\bar{X} = 3.87$) รองลงมาคือ อายุต่ำกว่า 25 ปี ($\bar{X} = 3.86$) และอายุ 31 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 3.48$) ตามลำดับ

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีความต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 4.03$) รองลงมาคือนักศึกษาที่มีอายุ 25 – 30 ปี ($\bar{X} = 3.78$) และอายุ 31 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 3.32$) ตามลำดับ

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีความต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมาคือนักศึกษาที่มีอายุ 25 – 30 ปี ($\bar{X} = 3.98$) และอายุ 31 ปีขึ้นไปตามลำดับ ($\bar{X} = 3.66$)

จากการวิเคราะห์ความต้องการโดยการจำแนกตามอายุดังกล่าวข้างต้น แสดงผลในภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน

ตาราง 18 วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามคณะที่ศึกษา

ความต้องการ	คณะที่ศึกษา											
	คณะศึกษาศาสตร์ N = 75			คณะนิติศาสตร์ N = 33			คณะมนุษยศาสตร์ N= 93			คณะบริหารธุรกิจ N = 46		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ
ด้านการเรียนการสอน	3.80	0.62	มาก	3.99	0.68	มาก	3.87	0.71	มาก	3.94	0.64	มาก
ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา	3.89	0.76	มาก	3.98	0.91	มาก	3.98	0.85	มาก	4.18	0.70	มาก
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา	3.96	0.79	มาก	4.17	0.70	มาก	3.97	0.84	มาก	3.92	0.70	มาก
รวม	3.87	0.61	มาก	3.92	0.69	มาก	4.01	0.71	มาก	3.99	0.70	มาก

ความต้องการ	คณะที่ศึกษา								
	คณะรัฐศาสตร์ N = 61			คณะเศรษฐศาสตร์ N = 11			คณะวิทยาศาสตร์ N= 29		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ
ด้านการเรียนการสอน	3.76	0.58	มาก	3.79	0.75	มาก	4.02	0.49	มาก
ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา	3.95	0.66	มาก	3.92	0.95	มาก	3.69	0.66	มาก
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา	4.11	0.66	มาก	3.93	0.76	มาก	3.97	0.72	มาก
รวม	3.89	0.53	มาก	3.87	0.94	มาก	3.97	0.57	มาก

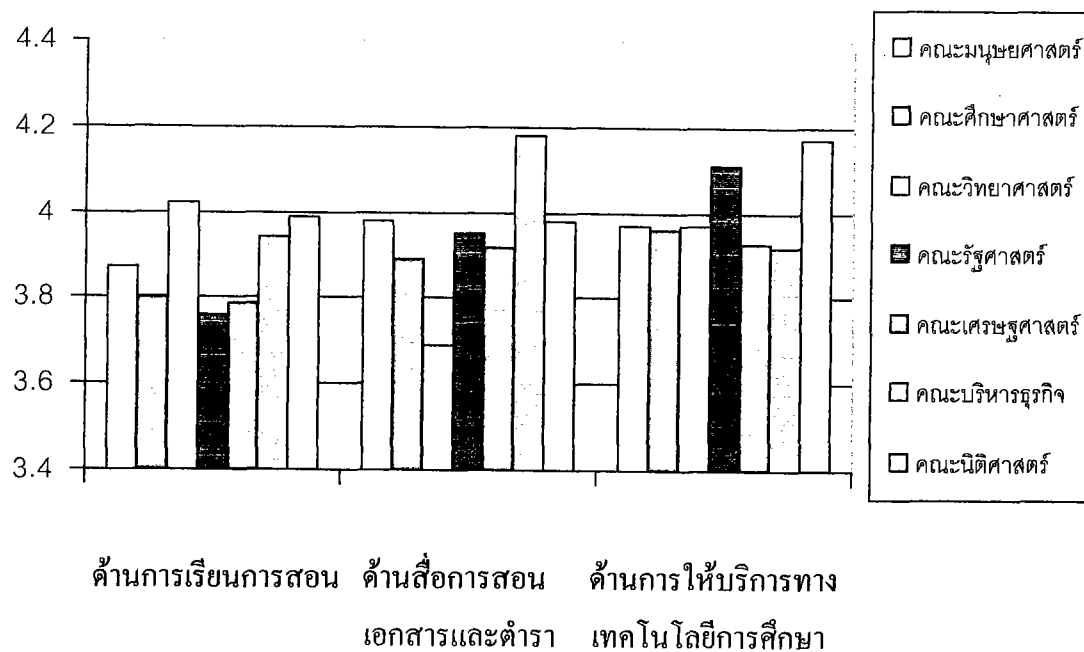
จากตาราง 18 พบว่า นักศึกษาคณะต่าง ๆ มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับมากทุกคณะ ตามลำดับดังนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.87$ S.D = 0.61) คณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 3.92$, S.D = 0.69) คณะมนุษยศาสตร์ ($\bar{X} = 4.01$ S.D = 0.71) คณะบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 3.99$ S.D = 0.70) คณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.89$ S.D = 0.53) คณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.87$ S.D= 0.94) คณะวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.97$ S.D = 0.57) คณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.87$ S.D = 0.61)

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ มีความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.02$) รองลงมาคือคณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 3.99$) คณะบริหารธุรกิจ ($\bar{X} = 3.94$) คณะมนุษยศาสตร์ ($\bar{X} = 3.87$) คณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.80$) คณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.79$) และคณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.76$) ตามลำดับ

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 4.18$) รองลงมาคือคณะมนุษยศาสตร์และคณะนิติศาสตร์ ($\bar{X} = 3.98$) คณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.95$) คณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.92$) คณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.89$) และคณะวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.69$) ตามลำดับ

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ($\bar{X} = 4.17$) รองลงมาคือคณะรัฐศาสตร์ ($\bar{X} = 4.11$) คณะมนุษยศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.97$) คณะศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.96$) คณะเศรษฐศาสตร์ ($\bar{X} = 3.93$) และคณะบริหารธุรกิจ ตามลำดับ ($\bar{X} = 3.92$)

การวิเคราะห์ความต้องการ ของนักศึกษาคณะต่าง ๆ ที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของมหาวิทยาลัยรามคำแหงดังกล่าวข้างต้น ปรากฏในภาพประกอบ 10

ภาพประกอบ 10 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ของนักศึกษาที่ศึกษาในคณะต่างกัน

ตาราง 19 วิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเหตุผลในการเรียน

ความต้องการ	เหตุผลในการเรียน								
	วิชาบังคับ N = 76			วิชาเลือก N = 63			วิชาเลือกเสรี N = 199		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ
ด้านการเรียนการสอน	3.81	0.62	มาก	3.86	0.64	มาก	3.88	0.64	มาก
ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา	3.86	0.83	มาก	3.82	0.82	มาก	4.05	0.74	มาก
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา	3.83	0.82	มาก	4.08	0.72	มาก	4.04	0.76	มาก
รวม	3.90	0.60	มาก	3.91	0.64	มาก	3.97	0.64	มาก

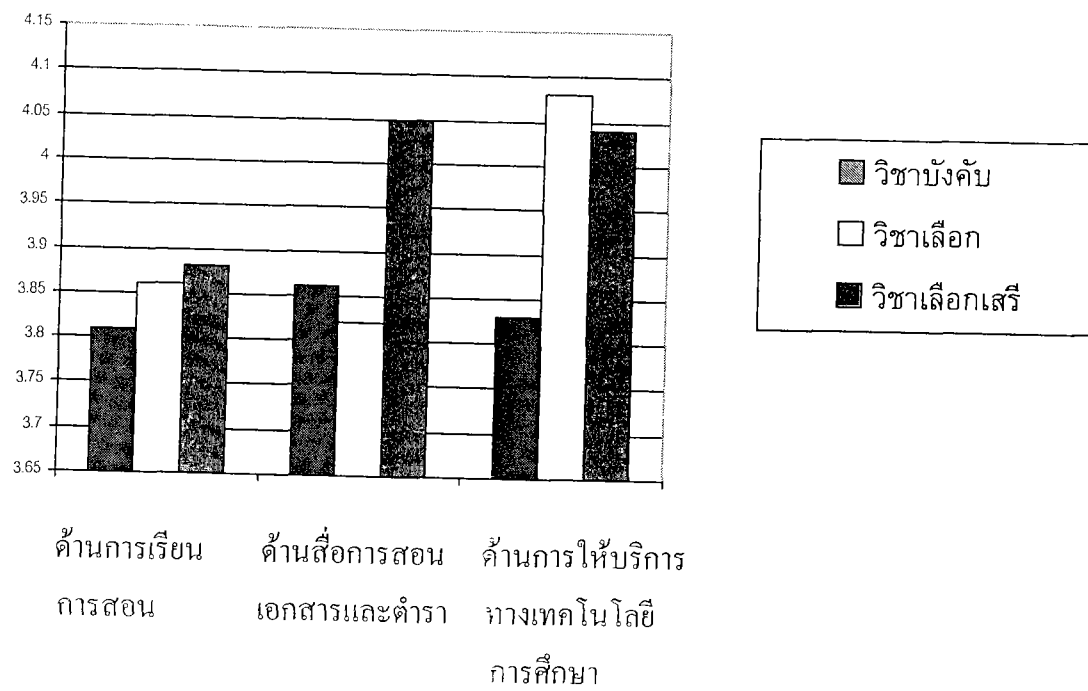
จากตาราง 19 พบว่า นักศึกษาที่มีเหตุผลในการเรียนแตกต่างกันมีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมอยู่ในระดับมากตามลำดับ ดังนี้ เลือกเรียนเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.60) เลือกเรียนเป็นวิชาเลือก ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.64) และเลือกเป็นวิชาเลือกเสรี ($\bar{X} = 3.97$, S.D. = 0.64)

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาเลือกเสรี มีความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอนอยู่ในลำดับแรก ($\bar{X} = 3.88$) รองลงมาคือเลือกเรียนเป็นวิชาเลือก ($\bar{X} = 3.86$) และเลือกเรียนเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 3.81$) ตามลำดับ

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาเลือกเสรี มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนอยู่ในลำดับแรก ($\bar{X} = 4.05$) รองลงมาคือเลือกเรียนเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 3.86$) และเลือกเรียนเป็นวิชาเลือก ($\bar{X} = 3.82$) ตามลำดับ

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาเลือก มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนอยู่ในลำดับแรก ($\bar{X} = 4.08$) รองลงมาคือเลือกเรียนเป็นวิชาเลือกเสรี ($\bar{X} = 4.04$) และเลือกเรียนเป็นวิชาบังคับ ($\bar{X} = 3.83$) ตามลำดับ

ดังแสดงในภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 11 เปรียบเทียบระดับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน จำแนกตามเหตุผลในการเรียน

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน เป็นรายด้าน โดยการแจกแจงความถี่

ตาราง 20 ค่าความถี่ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษา จากแบบสอบถาม
ปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของ
มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นรายด้าน

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม	ความถี่ของคำตอบ (F)
ด้านหลักสูตร	
1. ควรกำหนดให้วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาพื้นฐานบังคับ ของนักศึกษาทุกคณะ เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการเขียน มากขึ้น	12
2. ต้องการให้โครงสร้างของหลักสูตรวิชาภาษาไทย เน้นการฝึกฝน ทางด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมากกว่าที่เป็นอยู่ ด้านการเรียนการสอน	11
1. ต้องการให้มีการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ระหว่างนักศึกษาด้วยกัน	12
2. ต้องการให้ผู้สอนสอบถามปัญหาและความต้องการในการเรียน วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาเพื่อทราบถึงความต้องการ ของนักศึกษาได้ดียิ่งขึ้น	11
3. ต้องการทราบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนจากผู้สอน เพื่อเป็น แนวทางในการเริ่มต้นเขียน	11
4. ควรให้การเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน	7
5. ให้การประกวดงานเขียนต่าง ๆ เช่น บทความ เรื่องสั้น เพื่อ ส่งเสริมทักษะด้านการเขียนของนักศึกษา	5
ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา	
1. ควรมีแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน เพื่อให้นักศึกษาฝึกทักษะการเขียน ของตนเองได้	7
2. ควรมีสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น บทความ หนังสืออื่น ๆ นอกจากตำรา เรียน ที่อาจารย์แนะนำให้กับนักศึกษา	2
3. ควรจัดพิมพ์ตำราให้มีความเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา	1

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม	ความถี่ของคำตอบ (F)
ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา	
1. ควรแจ้งผลการสอบให้รวดเร็วกว่านี้	12
2. ควรจัดให้มีการเรียนการสอนผ่านทางสถานีวิทยุต่าง ๆ ด้วย	11
3. ให้มีการถ่ายทอดการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนผ่านสถานีโทรทัศน์แห่งประเทศไทย เพื่อให้นักศึกษาที่ไม่มีโอกาสเข้าฟังบรรยายในชั้นเรียนสามารถเรียนได้	6
4. ควรมีห้องปฏิบัติการเขียนโดยเฉพาะ	3

จากตาราง 20 พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ตามรายด้านดังนี้

ด้านหลักสูตร

นักศึกษามีข้อเสนอแนะว่าควรกำหนดให้วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาพื้นฐานบังคับของนักศึกษาทุกคน เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนมากขึ้น (F = 12) ต้องการให้โครงสร้างของหลักสูตรวิชาภาษาไทยเน้นการฝึกฝนทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนมากกว่าที่เป็นอยู่ (F = 11)

ด้านการเรียนการสอน

ต้องการให้มีการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาด้วยกัน (F = 12) นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนสอบถามปัญหาและความต้องการในการเรียนกับนักศึกษาเพื่อทราบความต้องการของนักศึกษาได้ดียิ่งขึ้น (F = 11) ต้องการทราบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนจากผู้สอนเพื่อเป็นแนวทางในการเริ่มต้นเขียน (F = 11) ควรให้การเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน (F = 7) ให้มีการประกวดงานเขียนต่าง ๆ เช่น บทความเรื่องสั้น เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการเขียนของนักศึกษา (F = 5)

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา

นักศึกษามีข้อเสนอแนะว่าควรมีแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน เพื่อให้นักศึกษาฝึกทักษะการเขียนของตนเองได้ (F = 7) ควรมีสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น บทความ หนังสืออื่น ๆ นอกจากตำราเรียนที่อาจารย์แนะนำให้กับนักศึกษา (F = 2) ควรจัดพิมพ์ตำราให้มีความเพียงพอ กับความต้องการของนักศึกษา (F = 1)

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

นักศึกษามีข้อเสนอแนะว่าควรแจ้งผลการสอนให้รวดเร็วกว่านี้ (F = 12)
ควรจัดให้มีการเรียนการสอนผ่านทางสถานีวิทยุต่าง ๆ (F = 11) และให้มีการถ่ายทอดการ
สอนผ่านสถานีโทรทัศน์แห่งประเทศไทย เพื่อให้นักศึกษาที่ไม่มีโอกาสเข้าฟังการบรรยายในชั้น
เรียนสามารถเรียนได้ (F = 6) และควรมีห้องปฏิบัติการเขียนโดยเฉพาะ (F = 3)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสาร และตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา โดยการจำแนกตามเพศ อายุ คณะ และเหตุผลในการเรียน
2. ศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านการเรียนการสอน สื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา โดยการจำแนกตามเพศ อายุ คณะ และเหตุผลในการเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงระดับปริญญาตรีทั้ง 7 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ 93 คน คณะศึกษาศาสตร์ 75 คน คณะนิติศาสตร์ 33 คน คณะรัฐศาสตร์ 61 คน คณะบริหารธุรกิจ 46 คน คณะเศรษฐศาสตร์ 11 คน คณะวิทยาศาสตร์ 29 คน รวม 348 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ คณะ เหตุผลในการเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา 4 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สอบถามเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา 3 ด้านคือ ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ตอนท้ายเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ
2. ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 4 ด้านคือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ คณะ เหตุผลในการเรียน โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง 3 ด้านคือ ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา จำแนกตาม เพศ อายุ คณะ เหตุผลในการเรียน โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิด

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง สรุปได้ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามสรุปได้ดังนี้
 - 1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น เพศชาย 199 คน เพศหญิง 149 คน รวม 348 คน
 - 1.2 จำแนกตามอายุแบ่งเป็น อายุต่ำกว่า 25 ปี 281 คน อายุ 25 – 30 ปี 57 คน อายุ 31 ปีขึ้นไป 10 คน
 - 1.3 จำแนกตามคณะ แบ่งเป็น คณะมนุษยศาสตร์ 93 คน คณะศึกษาศาสตร์ 75 คน คณะนิติศาสตร์ 33 คน คณะรัฐศาสตร์ 61 คน คณะบริหารธุรกิจ 46 คน คณะเศรษฐศาสตร์ 11 คน และคณะวิทยาศาสตร์ 29 คน
 - 1.4 จำแนกตามเหตุผลในการเรียน เป็นวิชาบังคับ 76 คน เป็นวิชาเลือก 63 คน เป็นวิชาเลือกเสรี 199 คน
2. ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามีปัญหา ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ด้านหลักสูตร นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้น หลักสูตร กำหนดเวลาในการฝึกภาคปฏิบัติน้อยเกินไปเป็นปัญหาในระดับมาก และนักศึกษาไม่เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยในการลงทะเบียนเรียน เป็นปัญหาในระดับน้อย

ด้านการเรียนการสอน นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้น นักศึกษาไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทักษะการเขียน ไม่สามารถจับประเด็นที่อาจารย์สอนได้ จำนวนที่หนึ่งในชั้นเรียนมีจำกัด เนื้อหาวิชาไม่มีความต่อเนื่องกันในการสอนแต่ละครั้ง เนื้อหาในตำราเรียนไม่สัมพันธ์กับคำบรรยาย และรู้สึกว่าคุณเองอายุมากแล้วไม่สามารถที่จะเรียนวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะได้ ซึ่งนักศึกษาเห็นว่าเป็นปัญหาในระดับน้อย

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลางเกือบทุกข้อ ยกเว้นเนื้อหาในตำราไม่น้อยเกินไปทำให้ไม่ได้รับความรู้เท่าที่ควร และตำราเรียนไม่มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอนแบบมหาวิทยาลัยแบบตลาดวิชา เป็นปัญหาในระดับน้อย

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลางทุกข้อ

2.1 เมื่อวิเคราะห์ตามตัวแปรต่าง ๆ ตามเพศ อายุ คณะ และเหตุผลในการเรียน พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีปัญหาด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา อยู่ในระดับปานกลางทั้ง 2 กลุ่ม

จำแนกตามอายุพบว่านักศึกษา มีปัญหาในระดับปานกลางทุกกลุ่ม ยกเว้น นักศึกษา ที่มีอายุ 25 - 30 ปี มีปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาอยู่ในระดับมาก

จำแนกตามคณะพบว่านักศึกษา มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้านในระดับปานกลางทุกคณะ โดยปัญหาด้านหลักสูตร นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มีปัญหาในระดับมากที่สุด รองลงมาคือนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ และคณะรัฐศาสตร์ ตามลำดับ

ปัญหาด้านการเรียนการสอนพบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีปัญหาในระดับมากที่สุด รองลงมาคือคณะวิทยาศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ ตามลำดับ

ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา พบว่า นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ มีปัญหาในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ คณะบริหารธุรกิจ และคณะเศรษฐศาสตร์ ตามลำดับ

ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา พบว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ มีปัญหาในระดับมากที่สุด รองลงมาคือคณะมนุษยศาสตร์ และคณะรัฐศาสตร์ ตามลำดับ

จำแนกตามเหตุผลในการเรียนพบว่า นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลางทุกกลุ่ม โดยนักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาบังคับ มีปัญหาด้านหลักสูตรอยู่ในลำดับแรก รองลงมาคือ ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราและปัญหาด้านการเรียนการสอนตามลำดับ

นักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาเลือกมีปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา อยู่ในลำดับแรก รองลงมาคือ ปัญหาด้านหลักสูตร ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และปัญหาด้านการเรียนการสอน ตามลำดับ

นักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาเลือกเสรี มีปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา อยู่ในลำดับแรก รองลงมาปัญหาด้านหลักสูตร ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และปัญหาด้านการเรียนการสอน ตามลำดับ

3. ศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามีความต้องการด้านด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา อยู่ในระดับมากทั้งโดยรวม เป็นรายด้าน และเป็นรายข้อ

3.1 เมื่อวิเคราะห์ตามตัวแปรต่าง ๆ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก

จำแนกตามอายุ พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี 25 – 30 ปี และอายุ 31 ปีขึ้นไป มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนแต่ละด้านอยู่ในระดับมากทุกกลุ่มอายุ

จำแนกตามคณะที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนในแต่ละด้านอยู่ในระดับมากทุกคณะ

จำแนกตามเหตุผลในการเรียน พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาบังคับ เป็นวิชาเลือก และเป็นวิชาเลือกเสรี มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนในแต่ละด้านอยู่ในระดับมากทุกกลุ่ม

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยรวมและในแต่ละด้านพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยี ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยแบบตลาดวิชา ลักษณะการเรียนการสอนเป็นแบบพึ่งพาตนเอง แต่การเรียนวิชาทักษะการเขียน นักศึกษาต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่น เนื่องจากเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด และเป็นทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนทุกสาขาวิชา นักศึกษาจึงต้องการให้มีวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางการเขียนด้วยตนเอง เช่น เทปสรุปคำบรรยาย ตำราที่มีแบบทดสอบท้ายบทเรียน เพื่อให้

นักศึกษาสามารถทดสอบตนเองได้ ด้านการเรียนการสอน ซึ่งนักศึกษาเห็นว่ามียุทธยาน้อยกว่าด้านอื่น ๆ อาจจะเนื่องมาจาก นักศึกษามีความเข้าใจกับการเรียนการสอนในวิชาที่ตนเองสนใจ และมหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ มหาวิทยาลัยได้แนะนำหน่วยงานที่ให้บริการด้านวิชาการและศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพมาให้คำแนะนำในด้านวิธีเรียน (ราตรี พงษ์สุวรรณ. 2540 : 109) ดังนั้นนักศึกษาจึงมีความรู้และเข้าใจในการลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนหรือวิชาอื่น ๆ เป็นอย่างดี จึงมียุทธยาลำดับน้อยที่สุด เมื่อเทียบกับปัญหาด้านอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อได้ศึกษาในรายละเอียดพบว่า มีปัญหาที่น่าสนใจดังนี้คือ

1.1 ด้านหลักสูตร พบว่า หลักสูตรกำหนดเวลาในการฝึกภาคปฏิบัติน้อยเกินไป ซึ่งเป็นปัญหาในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระยะเวลาในการสอนแต่ละครั้งมีเวลาจำกัด มีนักศึกษาเป็นจำนวนมาก และนักศึกษาไม่เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยในการลงทะเบียนเรียนเป็นปัญหาในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษามีโอกาสเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนได้ทุกคณะโดยอาจจะเลือกเรียนเป็นวิชาเลือกหรือวิชาเลือกเสรีได้ ทั้งนี้ นักศึกษาทุกคณะต้องเรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานและในรายละเอียดจากบทเรียนในวิชาพื้นฐาน ซึ่งหลักสูตรได้กำหนดให้นักศึกษาเรียนทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอยู่แล้ว นอกจากนั้นหลักสูตรของภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรเป็นระยะๆ ทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกทักษะด้านต่างๆ อย่างพอเพียง อย่างไรก็ตาม ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์ (2540 : 64) ได้ให้ทัศนะว่า ถึงแม้ว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยจะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพได้ เนื่องจากหลักสูตรวิชาภาษาไทยมีโครงสร้างค่อนข้างคงที่ เน้นในเรื่องกฎเกณฑ์และระเบียบไวยากรณ์ ไม่มีสัมพันธภาพกับรูปแบบวิถีชีวิต คือไม่สามารถเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบันได้อย่างผสมกลมกลืน เช่นเดียวกับการสอนวิชาภาษาโดยทั่วไป จากการศึกษาของ นันทวิทย์ พรพิบูลย์ (2537 : 96, 97) พบว่า สถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยแยกตามทักษะภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มิได้จัดให้มีการนำเรื่องสังคมและวัฒนธรรมตะวันตกมาสอนอย่างชัดเจน จึงเป็นสาเหตุทำให้นักศึกษามีความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายต่ำกว่าด้านอื่น

1.2 ด้านการเรียนการสอนพบว่า ปัญหาจากการที่อาจารย์ไม่มีเวลาพบ นักศึกษานอกชั้นเรียนเป็นปัญหาระดับปานกลางที่ค่อนข้างไปทางมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนมีเป็นจำนวนมากและนักศึกษาที่เข้าชั้นเรียน

เท่านั้นที่จะมีโอกาสได้ปรึกษาปัญหาการเรียนกับผู้สอน แต่มีนักศึกษาบางส่วนที่ไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียน ทำให้มีความรู้สู้กับผู้สอนไม่มีเวลาให้พบ จากการสังเกตสถานการณ์ต่าง ๆ ในการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้วิจัยพบว่า ผู้สอนให้ความสำคัญเป็นกันเองกับนักศึกษา และเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามปัญหาต่าง ๆ จากการบรรยายในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ ส่วนปัญหาที่นักศึกษาไม่มีความเข้าใจในการให้คะแนนสอบของอาจารย์ อาจเป็นเพราะ นักศึกษาแต่ละคนมีลักษณะการเขียนที่มีเอกลักษณ์ของตนเองทั้งด้านภาษาและความรู้พื้นฐานของแต่ละคนรวมถึงประสบการณ์เดิม เช่น การประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน

1.3 ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา พบปัญหานักศึกษาไม่ค่อยสนใจสื่อการสอนนอกจากตำราเรียน เป็นปัญหาระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความคิดว่าเนื้อหาในตำราอย่างเดียวก็น่าจะสามารถทำให้สอบผ่านได้และการเรียนการสอนไม่มีความแตกต่างจากเนื้อหาในตำราและตำราวิชาทักษะการเขียนมีตัวอย่างงานเขียนจากนักศึกษาที่ผู้เขียนได้คัดเลือกและนำมาเป็นตัวอย่างให้นักศึกษาได้ศึกษาด้วยตนเองได้ จากงานวิจัยของ สุนันทา เดชะมา (2528 : 90) ที่ศึกษาสภาพการใช้สื่อการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงใช้ตำราเรียนมากที่สุด โดยนักศึกษาคือใช้ตำราเป็นหลักในการเรียนเพราะให้ประโยชน์ต่อการเรียนของนักศึกษาเป็นอย่างมาก และถึงแม้ว่านักศึกษาคือใช้ตำราเพียงอย่างเดียวโดยไม่ใช้สื่ออย่างอื่นประกอบก็สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ นอกจากนั้นนักศึกษายังพบปัญหาดำราเรียนพิมพ์ล้าช้า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจำนวนของนักศึกษามีเป็นจำนวนมาก ทั้งนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนและไม่ได้ลงทะเบียนเข้าฟังคำบรรยายเพื่อต้องการได้รับความรู้เพิ่มเติม และนักศึกษาไม่มีเอกสารอื่นประกอบการเรียนนอกจากตำราเรียนการเขียนจากผู้สอน ไม่มีสื่อการสอนเกี่ยวกับวิชาทักษะและสภาพของชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้สื่อการสอน เป็นปัญหาระดับปานกลางเช่นกัน ส่วนตำราเรียนไม่มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอนแบบมหาวิทยาลัยตลาดวิชา และเนื้อหาในตำรามีน้อยเกินไป เป็นปัญหาในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้เขียนตำราวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนต้องการให้นักศึกษาที่ไม่ได้เข้าฟังบรรยายในชั้นเรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้จากตำรา จึงมีตัวอย่างงานเขียนของนักศึกษาที่ได้คัดเลือกแล้วมาให้นักศึกษาได้ดูเป็นตัวอย่างเพื่อให้มีแนวทางในการคิดและการเริ่มต้นที่จะเขียนได้

1.4 ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา พบปัญหาไม่มีห้องเรียนสำหรับฝึกปฏิบัติวิชาทักษะโดยเฉพาะ ไม่มีการเปิดอบรมวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะด้านต่าง ๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ไม่มีที่ปรึกษาเกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียนในวิชาวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน อุปกรณ์ที่ส่งเสริมทักษะการเขียนมีน้อย และไม่มีการให้บริการด้านเทคโนโลยีการศึกษาเกี่ยวกับวิชา การพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งการที่วิชาทักษะไม่ได้ส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไปตามศูนย์ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

ซึ่งนักศึกษาเห็นว่าเป็นปัญหาระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ มหาวิทยาลัยได้ส่งเสริมทักษะด้านต่าง ๆ ให้กับนักศึกษามากขึ้นเพื่อสนองตอบความต้องการของนักศึกษาและตลาดแรงงาน นักศึกษาที่จะเรียนวิชาทักษะด้านต่าง ๆ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนทางคณะและฝ่ายแนะแนวได้จัดให้มีการแนะแนวกับนักศึกษาอยู่อย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งให้มีอุปกรณ์และห้องปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางการฟังการพูด การอ่าน และการเขียน หากแต่นักศึกษาเป็นจำนวนมากจึงทำให้นักศึกษาส่วนหนึ่งไม่สามารถได้รับความสะดวกในการใช้บริการ นอกจากนี้วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนไม่มีการส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไปยังศูนย์ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ดังนั้นจึงอาจจะทำให้นักศึกษาเห็นว่าเป็นปัญหาในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

2. วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการจำแนกตาม เพศ อายุ คณะ และเหตุผลในการเรียน

2.1 จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีปัญหาในด้านต่าง ๆ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจากปัญหาพบว่า มีปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือปัญหาด้านหลักสูตร ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และปัญหาด้านการเรียนการสอน ตามลำดับ การที่นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความสามารถในการเรียนรู้เท่าเทียมกัน และมีความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาด้านต่าง ๆ ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของสุนันท์ นิลบุตร (2533 : 23) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการเรียนรู้เท่าเทียมกัน นอกจากนี้ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียน หากต้องการฝึกฝนทักษะทางการเขียนแต่ขาดการให้บริการทางด้านสื่อการสอนต่าง ๆ ที่เอื้อประโยชน์ให้กับนักศึกษาจึงไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนในชั้นเรียนได้ เช่น การสอนโดยผ่านทางโทรทัศน์ช่อง 11 หรือทางสถานีวิทยุ การสอนโดยผ่านทางคอมพิวเตอร์ในโปรแกรมต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยหรือผู้สอนเป็นผู้กำหนด นอกจากนั้น ผลการศึกษายังพบอีกด้วยว่านักศึกษาหญิงมีปัญหาด้านการเรียนการสอนในระดับน้อย ส่วนนักศึกษาชายมีปัญหาด้านการเรียนการสอนในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กิ่งกมน ทวีชาติวิทยากุล (2532 : 36) ที่พบว่า นักศึกษาหญิงเขียนเรียงความได้ดีกว่านักศึกษาชาย

2.2 จำแนกตามอายุ พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาด้านหลักสูตรด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา โดยรวมในระดับปานกลาง โดยพบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีค่าเฉลี่ยรวม

ของปัญหาอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุ 31 ปีขึ้นไป และนักศึกษากลุ่มอายุ 25 – 30 ปี ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี เป็นวัยที่เพิ่งเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยการปรับตัวด้านการเรียนจึงยังเป็นปัญหาสำคัญของกลุ่มนักศึกษาในอายุดังกล่าวโดยเฉพาะในเรื่องการเขียน นักศึกษายังยึดติดกับรูปแบบการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาโดยมีอาจารย์บอกให้จดเมื่อมาศึกษาในระดับอุดมศึกษา จึงพบปัญหาจดคำบรรยายไม่ทัน และไม่สามารถเรียบเรียงประโยคและข้อความได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ทำให้อาจารย์ซึ่งเป็นผู้อ่านข้อเขียนของนักศึกษาไม่สามารถเข้าใจหรือติดตามความคิดของนักศึกษาได้ สอดคล้องกับความคิดเห็นของวิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2540 : 32 – 33) ที่ว่า ปัญหาในการเขียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา คือ นักศึกษาไม่สามารถเรียบเรียงประโยคและข้อความได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทำให้อาจารย์ไม่สามารถเข้าใจความคิดของนักศึกษาได้ ส่วนนักศึกษาที่มีอายุ 31 ปีขึ้นไปมีปัญหาในลำดับรองลงมา อาจเป็นเพราะ นักศึกษาในวัยดังกล่าวเป็นวัยที่มีความเป็นผู้ใหญ่และมีภาระรับผิดชอบสูงขึ้น ทำให้ไม่มีโอกาสเข้าฟังการบรรยายในชั้นเรียนได้ เช่นเดียวกับนักศึกษาในวัยอื่น จึงอาศัยการฝึกฝนจากตำราการเขียนเท่านั้น ส่วนนักศึกษาที่มีอายุ 25–30 ปี มีปัญหาเป็นลำดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาในวัยดังกล่าวอาจจะมีประสบการณ์ต่าง ๆ ในการเรียนในมหาวิทยาลัยเปิดมากขึ้น รวมทั้งได้เรียนวิชาภาษาไทย พื้นฐานที่มีวิชาทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมาแล้ว ทำให้เมื่อเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนจึงทราบข้อบกพร่องในการเขียนของตนเอง แต่ยังมีปัญหาในการเริ่มต้นเขียนและการเรียบเรียงถ้อยคำให้สัมพันธ์กับความคิดของตน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ แก้วใจ นิราช (2542 : 79) ที่พบว่า ความแตกต่างของอายุมีผลต่อปัญหาในการเรียน ซึ่งแก้วใจ นิราช ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่พบว่า นักศึกษาช่วงอายุ 20 – 25 ปี จะมีการเข้าสังคมกับเพื่อน ดังนั้น กลุ่มสังคมจึงมีอิทธิพลต่อคนกลุ่มนี้มาก ช่วงอายุ 25 – 40 ปี ผู้ใหญ่ในวัยนี้มีความจำเป็นที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการจัดการและทักษะทางสังคม และช่วงอายุ 40 – 60 ปี เป็นช่วงแรกของการเปลี่ยนแปลง ค่านิยม ทศนคติและความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ดังนั้นกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน ประสบการณ์ความสนใจ และพัฒนาการย่อมแตกต่างกันไป รวมถึงความเต็มใจในการศึกษาที่แตกต่างกันด้วย

2.3 จำแนกตามคณะที่ศึกษา พบว่านักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มีปัญหาด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา โดยรวมมีปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า

ด้านหลักสูตร นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ มีปัญหาอยู่ในมากที่สุด รองลงมาคือคณะเศรษฐศาสตร์ และคณะรัฐศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาในคณะดังกล่าว ไม่มีวิชาที่เน้นในด้านทักษะการเขียนการเขียนโดยเฉพาะ หากแต่เรียนวิชาภาษาไทยที่เป็นพื้นฐานบังคับ

ซึ่งเรียนรวมกับคณะอื่นๆ ดังนั้นนักศึกษาจึงขาดการเข้าใจในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน นอกจากนี้การเรียนการสอนทางสายวิทยาศาสตร์นั้นมีการรอบทั้งด้านเนื้อหาและภาษานักศึกษาจึงมีความสามารถในการเขียนบรรยายในรูปแบบที่เป็นกราฟ โดยนักศึกษาสามารถถ่ายโอนภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยได้ สำหรับการเขียนอภิปรายนั้นต้องใช้กระบวนการคิดที่ซับซ้อนกว่าในการเรียบเรียงถ้อยคำ ทำให้นักศึกษาไม่ถนัดในการเขียนเชิงอภิปราย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาณี ชินวงศ์ (2543 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนงานเชิงวิชาการของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการเขียนบรรยายกราฟสูงสุด และมีความสามารถในการเขียนอภิปรายต่ำสุด

ด้านการเรียนการสอน พบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีปัญหาอยู่ในลำดับแรก รองลงมาคือ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาในคณะดังกล่าว มีโอกาสเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนบ้าง โดยนักศึกษาสามารถเรียนเป็นวิชาบังคับ วิชาเลือก หรือวิชาเลือกเสรีได้ แต่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีปัญหาอยู่ในลำดับแรก อาจเป็นเพราะนักศึกษาขาดความเข้าใจในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน และไม่คิดว่าจะนำวิชานี้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้

ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา พบว่า นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ มีปัญหาอยู่ในลำดับแรก รองลงมาคือ คณะบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาในคณะดังกล่าว มีความสนใจในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน หากแต่ขาดสื่อการสอนที่ช่วยส่งเสริมการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ปัญหาที่พบมากคือ ตำราเรียนพิมพ์ไม่ทัน การเปิดภาคเรียนทำให้นักศึกษาส่วนหนึ่งไม่มีตำราเรียน เนื้อหาในตำราเรียนไม่มีแบบทดสอบท้ายบทเรียน ทำให้นักศึกษาไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนด้วยตนเองได้ ดังที่ ปัญญา ศิริโรจน์ (2543 : 16) กล่าวว่า นักศึกษามีปัญหาในเรื่องรูปแบบของตำรา สถานที่จำหน่ายตำรา อาจเป็นเพราะตำราของมหาวิทยาลัยรามคำแหงบางส่วน ยังไม่ได้พัฒนาให้มีลักษณะเป็นตำราที่สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง และในเรื่องสถานที่จำหน่าย นักศึกษาสามารถสั่งซื้อตำราได้ในขั้นตอนของการลงทะเบียนเรียน จึงทำให้นักศึกษาได้รับตำราค่อนข้างช้า นอกจากนั้นกระบวนการของการจัดส่งตำรายังไม่มีหน่วยงานรับผิดชอบโดยเฉพาะ จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักศึกษามีความเห็นว่าปัญหาด้านสื่อการสอน เอกสารและตำราเป็นปัญหาแรกของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา พบว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มีปัญหาลำดับแรก รองลงมาคือ คณะมนุษยศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาในคณะดังกล่าว เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาบังคับหรือวิชาเลือกเพื่อเพิ่มเติมทักษะในสาขาที่ตนเรียนอยู่ แต่การฝึกทักษะการเขียนต้องใช้ระยะเวลานานกว่าทักษะอื่น ดังนั้น

นักศึกษาจึงต้องการการให้บริการต่าง ๆ จากมหาวิทยาลัยเพื่อสนองความต้องการของนักศึกษาที่ไม่มีโอกาสที่จะมาเรียนในชั้นเรียนตามปกติ นักศึกษาจึงมีความเห็นว่าการบรรยายสรุปของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ทางวิทยุการศึกษา เป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะช่วยให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 จำแนกตามเหตุผลในการเรียน พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาบังคับ วิชาเลือก และวิชาเลือกเสรี มีปัญหาด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาบังคับ มีปัญหาด้านหลักสูตรเป็นลำดับแรก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาบังคับเป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย จึงมีความคาดหวังสูงในการนำความรู้ไปประกอบอาชีพ ทำให้ต้องการฝึกทักษะให้ได้มากที่สุดเพื่อพัฒนาการเขียนของตนเอง ส่วนปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาและปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา นักศึกษาเห็นว่าเป็นปัญหาลำดับรองลงมา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย มีเป็นจำนวนมากทำให้สื่อการสอน เช่น ตำรา และเทปสรุปคำบรรยาย มีไม่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษารวมถึงห้องปฏิบัติการที่ใช้ในการเรียนวิชาทักษะต่าง ๆ ส่วนนักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาเลือกและวิชาเลือกเสรีมีปัญหาเช่นเดียวกันคือ ปัญหาด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาเป็นลำดับแรก รองลงมาเป็นปัญหาด้านหลักสูตร ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และปัญหาด้านการเรียนการสอน ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีเหตุผลในการเลือกเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาเลือกหรือวิชาเลือกเสรีนั้น เกิดจากอิทธิพลภายในของนักศึกษา เช่น มีความคิดว่าการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนมีความสำคัญต่อการพัฒนาในสาขาที่ตนเรียน เช่น คณะนิติศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้นักศึกษาได้รับความรู้เพื่อพัฒนาการเขียนและสามารถใช้ประกอบอาชีพหรือเพิ่มเติมทักษะในอาชีพที่ต้องใช้ความละเอียดและประณีตในการเขียนได้

3. ผลการศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่านักศึกษามีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนอยู่ในระดับมากทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับ ค่าคะแนนเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา และด้านการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา การที่นักศึกษามีความต้องการด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา และด้านการเรียนการสอนมาก อาจเป็นเพราะการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่มีการบังคับเข้าชั้นเรียน แต่การฝึกฝนทักษะการเขียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนวิชานี้ จึงมีความต้องการด้านเทคโนโลยีการศึกษา

และด้านการเรียนการสอนที่มีส่วนส่งเสริมการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาได้ นอกจากนั้น นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดให้มีสื่อการสอนและตำราที่มีเนื้อหาในรายละเอียดที่มากเพียงพอสำหรับการศึกษด้วยตนเองได้อีกด้วย

จากการศึกษาความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา มีประเด็นที่สมควรนำมาอภิปรายดังนี้

3.1 ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา พบว่า นักศึกษาต้องการให้มีความรวดเร็วในการแจ้งผลการสอบวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนและวิชาอื่น ๆ เป็นความต้องการในระดับมากกว่าด้านอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษามีความกังวลใจเกี่ยวกับผลการสอบว่าจะสอบผ่านหรือไม่ เพื่อจะได้เตรียมตัวลงทะเบียนในวิชาอื่นต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัย ราชรี พงษ์สุวรรณ (2540 : 106) ที่ศึกษาเรื่องการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า เหตุที่ทำให้ผลการสอบออกช้า เนื่องจากอาจารย์ตรวจข้อสอบช้า ในขณะที่จำนวนนักศึกษาลงทะเบียนเรียนมีเป็นจำนวนมาก ทำให้การตรวจข้อสอบบางวิชาไม่ทันตามกำหนดและประกาศผลการสอบล่าช้า นักศึกษาจึงรู้สึกกังวลใจว่าจะสอบผ่านหรือไม่ จะได้ไม่ต้องลงทะเบียนสอบซ่อมและเตรียมตัวเรียนวิชาอื่นต่อไป นอกจากนั้นนักศึกษายังต้องการให้มีห้องเรียนสำหรับฝึกทักษะการเขียนโดยเฉพาะ และให้มีการเรียนการสอนผ่านทางคอมพิวเตอร์เป็นความต้องการลำดับรองลงมา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการฝึกทักษะทางการเขียนต้องใช้เวลาในการฝึกนานกว่าทักษะด้านอื่น การมีห้องปฏิบัติการเขียนจะทำให้นักศึกษาได้ทราบถึงพัฒนาการในการเขียนของตนเอง เมื่อมีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอตามเวลาที่กำหนด ส่วนการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอนจะทำให้ นักศึกษาสามารถสืบค้นหาความรู้จากที่ต่าง ๆ ได้มากขึ้นและเป็นการประยุกต์รูปแบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับยุคแห่งการปฏิรูปการศึกษาอีกด้วย

3.2 ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา พบว่า นักศึกษามีความต้องการให้เนื้อหาในตำรามีความชัดเจนในรายละเอียดมากขึ้นอยู่ในลำดับแรก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เป็นการช่วยเหลือนักศึกษาที่ไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียนสามารถฝึกฝนทักษะการเขียนจากตำราเรียนด้วยตนเองได้ ต้องการให้พิมพ์ตำราเรียนทันการเปิดเรียน และปรับปรุงตำราเรียนให้มีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน และให้รูปแบบของตำราเรียนวิชาทักษะการเขียนหรือทักษะอื่น ๆ มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอนแบบมหาวิทยาลัยตลาดวิชา รวมทั้งให้มีตำราเรียนในวิชาทักษะทุกวิชา และให้มีสื่อการสอนที่ตรงกับเนื้อหาวิชาที่เรียนให้สภาพของห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อการใช้สื่อการสอน จากความต้องการของนักศึกษาดังกล่าวข้างต้นนั้น อาจมีสาเหตุมาจากการรับนักศึกษาที่ไม่จำกัดจำนวนและการเรียนที่ต้องเน้นการฝึกปฏิบัติ เช่น วิชาทักษะการเขียน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่มหาวิทยาลัยจะต้องเสริมเพิ่มเติมในสิ่งที่นักศึกษาต้องการ เพื่อให้นักศึกษาใช้ในการศึกษา ค้นคว้า หาความรู้ หาประสบการณ์ ตามสาขาวิชาที่

เรียนได้มากที่สุดดังที่ สมจิตต์ เกิดประสงค์ (2530 : 92) กล่าวว่า หน่วยงานที่บริการทางสื่อการเรียนการสอนภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ควรตระหนัก ปรับปรุงสื่อต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพและกว้างขวางยิ่งขึ้น สนับสนุนและประชาสัมพันธ์ให้ผู้ใช้บริการได้เห็นความสำคัญและใช้สื่อการสอนให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเรียนการสอน สอดคล้องกับปรีชาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 74) ที่ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมที่ได้รับผลสำเร็จในการเรียนและการทำงานจึงมีปัญหาและมีความต้องการสื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อเพิ่มทักษะในการเรียนให้กับตนเอง

3.3 ด้านการเรียนการสอน พบว่า นักศึกษามีความต้องการให้อาจารย์ทบทวนเนื้อหาให้กับนักศึกษาก่อนสอบ ซึ่งเป็นความต้องการในลำดับแรก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียนและวิชาทักษะการเขียนเป็นวิชาที่ต้องหมั่นฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอ และไม่มีแนวข้อสอบจำหน่ายเช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ ดังนั้นนักศึกษาจึงไม่ทราบแนวทางในการออกข้อสอบ หากไม่เคยเข้าชั้นเรียน ความต้องการในลำดับรองลงมาคือต้องการให้อาจารย์สอบถามปัญหาและความต้องการของผู้เรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ที่แตกต่างกันแต่มีความสนใจในการเรียนเหมือนกัน และเนื่องจากนักศึกษามีภาระรับผิดชอบในการประกอบอาชีพทำให้นักศึกษามีปัญหาในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสมัย บัวอุไร (2542 : 91) ที่กล่าวว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเปิด มีภาระรับผิดชอบในการประกอบอาชีพของครอบครัว ทำให้เป็นปัญหาต่อการเรียน นักศึกษาจึงต้องการให้ผู้สอนชี้แจงจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนให้ชัดเจน และต้องการให้อาจารย์ทำข้อสอบเกี่ยวกับวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาต้องการแนวทางในการใช้ตอบข้อสอบ สอดคล้องกับการศึกษาของ สุจินดา อภิชาติวิวัฒนะ (2536 : 82) เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบังคับพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความต้องการใช้คำให้ถูกต้องตรงความหมายในการเขียนอยู่ในระดับมาก และนักศึกษาต้องการให้มีการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาด้วยกันเป็นลำดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความเคยชินกับการเรียนด้วยตนเอง แต่คิดว่าการทำงานเป็นกลุ่มจะทำให้นักศึกษาทราบแนวทางในการเขียนของตนเองได้จากเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน

4. การวิเคราะห์ความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการจำแนกตามเพศ อายุ คณะวิชา และเหตุผลในการเรียน

4.1 จำแนกตามเพศ จากการศึกษาพบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนโดยรวม ในระดับมากทุกด้าน เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักศึกษาชาย มีความต้องการด้านการให้บริการทาง

เทคโนโลยีการศึกษาเป็นลำดับแรก รองลงมาคือความต้องการด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และความต้องการด้านการเรียนการสอน ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาหญิงมีความต้องการความช่วยเหลือแตกต่างกับนักศึกษาชายเล็กน้อย กล่าวคือ นักศึกษาหญิงมีความต้องการความช่วยเหลือด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา เป็นลำดับแรก รองลงมาคือความต้องการความช่วยเหลือด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ทั้งนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงต่างตระหนักว่าการฝึกทักษะการเขียนในห้องปฏิบัติการทำให้นักศึกษาเห็นภาพได้ชัดเจนเนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกนานกว่าทักษะอื่น ๆ ดังที่ จูเซปเป่ นาคทรพ (2540 : 153) ให้ทัศนะว่า การเขียนหนังสือให้ถูกความหมายได้แจ่มแจ้งและถูกกาลเทศะเป็นการแสดงว่าผู้เขียนมีการศึกษาดี ดังนั้น ผู้ที่จะเขียนหนังสือจึงต้องฝึกฝนอยู่เสมอ การใช้เทคโนโลยีการศึกษาเข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เนื่องจากทำให้นักศึกษาที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ได้รับความรู้อย่างทั่วถึง เช่น การนำชุดสไลด์ – เทปคำบรรยายมาใช้ รวมทั้งการใช้โทรทัศน์วงจรปิด และปิดหรือการจัดการเรียนการสอนผ่านทางคอมพิวเตอร์เป็นต้น สอดคล้องกับ พรศรี ใจงาม (2533 : 82) ที่ว่า การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาให้เกิดผลดีคุ้มค่ามากที่สุดคือ ครูควรใช้สื่ออย่างอื่นประกอบ เช่น ภาพยนตร์ สไลด์ ฟลิ์มสตริป เพราะจะช่วยทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนมากยิ่งขึ้น

4.2 จำแนกตามอายุ นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี อายุ 25 – 30 ปี อายุ 31 ปีขึ้นไป มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมากทุกกลุ่มอายุ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษาต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต และต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับในสังคม เพื่อพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพ เมื่อมาเรียนในสถานศึกษาเดียวกัน และในหลักสูตรเดียวกัน ได้รับการถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนในลักษณะเดียวกัน และอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน แม้จะมีอายุที่ต่างกันแต่มีความต้องการในด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีความต้องการด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราในลำดับแรก รองลงมาคือความต้องการด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาในช่วงอายุดังกล่าวเป็นวัยรุ่นตอนปลายและเพิ่งจบการศึกษาจากชั้นมัธยมศึกษา ทำให้มีความคาดหวังในการเรียนสูง แต่การเรียนระบบมหาวิทยาลัยเป็นการพึ่งพาตนเองสูง ดังนั้นจึงต้องการสื่อการสอนหรือบริการต่างๆ จากมหาวิทยาลัยเพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนของตน ส่วนการที่นักศึกษากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีความต้องการด้านการเรียนการสอนเป็นลำดับสุดท้าย อาจเป็นเพราะ นักศึกษาในวัยดังกล่าวเลือกเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนจากความสนใจของตนเอง และนักศึกษาในวัยดังกล่าวยังไม่มีความรู้ จึงต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดอบรมวิชาทักษะด้านต่าง ๆ เพื่อเป็น

แนวทางในการประกอบอาชีพ ส่วนนักศึกษาที่มีอายุ 25 – 30 ปี และอายุ 31 ปีขึ้นไป มีความต้องการความช่วยเหลือด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาเป็นลำดับแรก รองลงมาคือความต้องการด้านการเรียนการสอน และความต้องการด้านสื่อการสอน เอกสารและตำราตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาในวัยดังกล่าวมีความพร้อมในทุก ๆ ด้านอยู่แล้ว หรือกำลังจะจบการศึกษา การเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนในวัยดังกล่าวจึงต้องการให้มีการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษามากขึ้น เพราะนักศึกษาไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียน จึงมีความต้องการด้านการเรียนการสอนเป็นลำดับรองลงมา และต้องการให้อาจารย์ทบทวนเนื้อหาให้กับนักศึกษาก่อนสอบ และให้สอบถามถึงปัญหาและความต้องการของผู้เรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาในวัยดังกล่าวมีเวลาในการเรียนลดลง มีการจดจำไม่ดีเท่ากับนักศึกษาที่มีอายุน้อยกว่า แต่จะมีประสบการณ์ในการใช้เหตุผลและควบคุมอารมณ์ดีกว่านักศึกษาอายุน้อย ดังที่ สุนันท์ นิลบุตร ศึกษาพบว่า ความสามารถในการเรียนรู้จะถึงขีดสุดเมื่ออายุ 20 – 25 ปี และอายุ 35 ปีขึ้นไป ความสามารถในการเรียนจะลดลง (สุนันท์ นิลบุตร. 2533 : 222) ดังนั้นจึงมีความต้องการด้านต่าง ๆ แตกต่างกันในรายละเอียด ดังที่ ดุษฎี น้อยใจบุญ (2543 : 132) กล่าวว่า นักศึกษาที่มีอายุ 20 – 30 ปี มีความต้องการสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุ 31 ปีขึ้นไป ส่วนนักศึกษาที่มีอายุ 20 – 30 ปี ต้องการนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ และนักศึกษาที่มีอายุ 31 ปีขึ้นไป มีความพร้อมในทุก ๆ ด้านและมีงานทำที่มั่นคง จึงเน้นการศึกษาดูชีวิต

4.3 จำแนกตามคณะที่ศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะนิติศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ มีความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนอยู่ในระดับมากทุกคณะ เนื่องจาก นักศึกษาในคณะต่าง ๆ มีความต้องการในการศึกษาเท่าเทียมกันและมีความมุ่งมั่นที่จะสำเร็จการศึกษาเหมือนกันจึงมีความต้องการในด้านต่าง ๆ คล้ายกัน

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความต้องการด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา เป็นลำดับแรก โดยให้มีห้องเรียนสำหรับฝึกวิชาทักษะ โดยเฉพาะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีความจำเป็นต้องใช้วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนในการเรียนวิชากฎหมายเพื่อใช้ในการเรียบเรียงประโยคและภาษาที่เหมาะสมได้อย่างถูกต้องในการเขียนและตอบข้อสอบที่เป็นอัตนัย ดังนั้นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์จึงต้องการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาด้านการเขียน และต้องการสื่อการสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของตนได้ เช่น บทเรียนแบบโปรแกรมที่มีแบบฝึกหัดท้ายบท ด้วยเหตุนี้ จึงมีความต้องการด้านการเรียนการสอน และสื่อการสอนเอกสารและตำราตามลำดับ

คณะมนุษยศาสตร์ พบว่า นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์มีความต้องการด้านสื่อการสอน การสอนเอกสารและตำราเป็นลำดับแรก ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษารองลงมา

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาบังคับของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ของคณะมนุษยศาสตร์ และวิชาเอกอื่นมีโอกาเรียนเป็นวิชาเลือกหรือเลือกเสรีได้ จากการ สัมภาษณ์นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244) ผลการ สัมภาษณ์พบว่า นักศึกษามีความต้องการให้มีห้องปฏิบัติการเขียน เพื่อฝึกทักษะด้านการเขียน ได้มากขึ้น และให้การพิมพ์ตำรามีความรวดเร็วขึ้น ต้องการให้ผู้สอนจัดทัศนศึกษาเพื่อให้ นักศึกษาได้เรียนรู้นอกสถานที่และนำความรู้ที่ได้มาเป็นแนวทางในการเขียน และให้ผู้สอน ชี้แจงเกี่ยวกับเกณฑ์ในการให้คะแนนจากข้อเขียนของนักศึกษาแต่ละคนซึ่งมีลักษณะแตกต่าง กัน นอกจากนั้นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ยังต้องการให้ผู้สอนนำตัวอย่างงานเขียนต่าง ๆ มาให้นักศึกษาดูและเชิญวิทยากรที่มีประสบการณ์ เช่น นักเขียนมาบรรยายให้นักศึกษาฟังใน บางครั้งด้วย

คณะบริหารธุรกิจ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีความต้องการด้านสื่อการสอนเอกสาร และตำราเป็นลำดับแรก และความต้องการด้านการเรียนการสอนเป็นลำดับรองลงมา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจเรียนวิชาภาษาไทยพื้นฐานที่มีวิชาการเขียนเบื้องต้น แต่ ไม่ได้เน้นทางด้านภาษาไทยโดยตรง จึงไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียน แต่สามารถเรียนวิชา การพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาเลือกเสรีได้ ดังนั้น จึงต้องการสื่อการสอนต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาในการเรียน เช่น ตำรา เทปสรุปคำบรรยาย รวมทั้งการให้บริการด้าน เทคโนโลยีการศึกษาที่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา และมีความทันสมัย สอดคล้อง กับที่ ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 75) กล่าวว่า สื่อการสอนควรมีความทันสมัย และมี สภาพการใช้งานที่ดี นอกจากนั้นผู้สอนจะต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เพื่อนำมา ประยุกต์ใช้ในการสอน เนื่องจากเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีน้อย และมีจำนวนผู้เรียนมาก

นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ มีความต้องการ ความช่วยเหลือตามลำดับเช่นเดียวกันคือ ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาเป็น ลำดับแรก รองลงมาคือ ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการเรียนการสอน ตามลำดับ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษาจากคณะดังกล่าว มีความสนใจในวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน โดยนักศึกษาสามารถเลือกเรียนเป็นวิชาเลือกหรือเลือกเสรีได้ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาเห็นความ สำคัญของการใช้ภาษาเขียนเพื่อประกอบอาชีพมากขึ้น ดังนั้น จึงมีความต้องการสื่อการสอนที่ เหมาะสมกับการฝึกทักษะการเขียนทั้งตำราเรียน สไลด์สรุปคำบรรยาย โทรทัศน์วงจรเปิดและ วงจรปิด และต้องการให้ผู้สอนแนะนำการเริ่มต้นเขียนเนื่องจากนักศึกษาไม่ได้เรียนวิชาที่เน้น ภาษาไทยจึงค่อนข้างมีความสับสนในการเริ่มต้นเขียน และต้องการให้มีการฝึกปฏิบัติมากขึ้น

นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มีความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอน เป็นลำดับแรก ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาเป็นลำดับรองลงมา และด้านสื่อ การสอนเอกสารและตำราเป็นลำดับสุดท้าย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์

ไม่เห็นวิชาที่เกี่ยวกับภาษาไทยมาก แต่จะเน้นการเขียนในเชิงบรรยายกราฟ เพราะนักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ทำให้นักศึกษาไม่ได้ฝึกทักษะในการเขียนเชิงอภิปราย ดังที่ สุภาณี ชินวงศ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนงานเชิงวิชาการของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ มีความสามารถในการเขียนบรรยายกราฟสูงสุด และมีความสามารถในการเขียนอภิปรายต่ำสุด เนื่องจากการเขียนบรรยายกราฟไม่ต้องใช้กระบวนการความคิดที่ซับซ้อนเพราะมีกรอบทั้งด้านเนื้อหาและด้านภาษาให้อยู่แล้ว นักศึกษาสามารถถ่ายโอนภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยได้ สำหรับการเขียนอภิปรายต้องใช้ความคิดที่ซับซ้อนกว่า ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องการให้วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาเลือกหรือวิชาเลือกเสรีของคณะวิทยาศาสตร์

4.4 จำแนกตามเหตุผลในการเรียน พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนเป็นวิชาบังคับ วิชาเลือก และวิชาเลือกเสรี มีความต้องการด้านการเรียนการสอน สื่อการสอนเอกสารและตำรา และด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา อยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักศึกษาต้องการนำความรู้ในวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนมาใช้ในการทำงานต่อไป และมีความคิดว่าวิชานี้เป็นการส่งเสริมทักษะด้านการเขียนของตนเอง ปัจจุบันอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเขียน กำลังเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน ดังที่ อัครชิต ทิฆะทิพย์สกุล (2530 : 89) ศึกษาพบว่า นักศึกษาต้องการเรียนในสาขาที่สามารถหางานทำได้ง่ายตามตลาดแรงงาน และเนื่องจากนักศึกษามีแรงจูงใจทางสังคมแตกต่างกันจึงเลือกเรียนในสาขาวิชาแตกต่างกัน นอกจากนั้นคุณภาพของผู้สอนมีส่วนสำคัญทำให้นักศึกษาสนใจในการเรียน เช่นเดียวกับ สุกัลยา อัมพิน (2533 : 98) ที่ให้ความเห็นว่า การเรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับหรือวิชาเลือกเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้นั้น หากผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเรียนแล้ว ผู้เรียนจะตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยมากขึ้น และนักศึกษาที่เรียนเป็นวิชาบังคับมีผลต่อคะแนนเฉลี่ย ดังนั้นนักศึกษาจึงตั้งใจเรียนเพื่อทำข้อสอบวิชาภาษาไทยให้ได้คะแนนดี สอดคล้องกับ รักษศิริ สิทธิโชค (2532 : 100) ที่ให้ความเห็นว่านักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับมีผลต่อคะแนนเฉลี่ย นักศึกษาจึงตั้งใจเรียนเพื่อทำข้อสอบในวิชาภาษาไทยให้ได้คะแนนดี ส่วนการเลือกเรียนเป็นวิชาเลือกเสรี นักศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมจากสาขาวิชาของตนเอง เพื่อให้มีความรู้กว้างขวางขึ้น ดังนั้นนักศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244) จึงมีความต้องการความช่วยเหลือในระดับมากทุกเหตุผลการเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านหลักสูตร นักศึกษามีความเห็นว่าการกำหนดเวลาในการฝึกภาคปฏิบัติ น้อยเกินไป เป็นปัญหาในระดับมาก ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า หลักสูตรการเรียนการสอน วิชา การพัฒนาทักษะการเขียนควรจะเน้นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้มากขึ้น และควรจัดโครงสร้างหลักสูตรใหม่ โดยนำวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนซึ่งนักศึกษาเห็นว่า มีความจำเป็นทั้งในการเรียนการสอนในสาขาวิชาต่าง ๆ และเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต ของนักศึกษาในอนาคต เป็นวิชาพื้นฐานบังคับในหลักสูตรของทุกคณะวิชา

2. ด้านการเรียนการสอน จากการศึกษาค้นคว้า ปัญหาจากการที่อาจารย์ไม่มีเวลาพบ กับนักศึกษานอกชั้นเรียน เป็นปัญหาลำดับแรกของนักศึกษา ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาที่ ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนมีจำนวนมาก แต่มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เข้า เรียนและมีโอกาสได้พบอาจารย์ผู้สอน ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า อาจารย์ผู้สอนควรจัดพิมพ์ เอกสาร หรือชี้แจงแนวคิดในการเขียน และเกณฑ์ในการพิจารณาข้อเขียนของนักศึกษา ให้ นักศึกษาทราบโดยทั่วถึง ทั้งนี้เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนของ ตนให้ถูกต้องชัดเจน เพราะนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงมาจากผู้ที่มีประสบการณ์ หลากหลาย มีพื้นฐานความรู้ มีความคิดเห็นและมีแนวทางการเขียนที่แตกต่างกัน นอกจากนั้น กลุ่มอาจารย์ผู้สอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ควรมีการประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับจัด กิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่น จัดให้มี การประกวดการเขียน เพื่อส่งเสริมทักษะด้านการเขียนของนักศึกษา จัดให้มีกิจกรรมการทำงาน เป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาด้วยกัน หรือการเชิญวิทยากรที่มีความ สามารถด้านการเขียนมาบรรยาย ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนวิชาการพัฒนา ทักษะการเขียนที่มาจากกลุ่มผู้ที่มีพื้นฐานแตกต่างกันด้วย

3. ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำรา จากการศึกษาค้นคว้า นักศึกษาต้องการความ ช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ด้านสื่อการสอน เอกสารและตำราอยู่ใน ระดับมาก โดยเฉพาะความต้องการเอกสาร ตำราที่มีความชัดเจนทันสมัย สามารถศึกษาด้วย ตนเองได้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า ควรมีการจัดทำสื่อการสอนที่สามารถช่วยให้นักศึกษา สามารถพัฒนาการเขียนด้วยตนเองได้ เช่น บทเรียนโปรแกรมที่มีแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนเพื่อ ให้นักศึกษาได้ทบทวนความรู้ มีการปรับปรุงตำราเรียนให้ทันสมัย สอดคล้องกับสภาพการณ์ ปัจจุบัน และควรมีหน่วยงานที่บริการสื่อการเรียนการสอนที่รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ

4. ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา ผลการศึกษาค้นคว้า นักศึกษามีปัญหา ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาเป็นอันดับแรก และมีความต้องการความช่วยเหลือ

ในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษาในระดับมาก และเป็นลำดับแรกของความต้องการความช่วยเหลือโดยรวมของทุกด้าน ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรจัดการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ผ่านทางคอมพิวเตอร์ ตลอดจนออกอากาศและแพร่ภาพผ่านสถานีวิทยุ และโทรทัศน์ช่อง 11 เพื่อให้ นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนอย่างทั่วถึง นอกจากนั้นควรจัดให้มีห้องปฏิบัติการเขียน ตลอดจน สื่อทัศนูปกรณ์ที่ใช้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักศึกษาส่วนใหญ่ที่ไม่มีโอกาสเข้าชั้นเรียน หรือมีโอกาสดำเนินเรียนน้อยสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองให้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ศึกษาปัญหาและความต้องการของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน เพื่อจะได้นำผลการศึกษามาพิจารณาเพื่อการปรับปรุงหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิผลสูงขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา คุณารักษ์. (2527). *หลักสูตรและการพัฒนา*. คณะศึกษาศาสตร์ นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กึ่งกมน ทวีชาติวิทยากุล. (2532). *ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบจัดระดับชั้นเรียน วิชาภาษาอังกฤษกับภูมิหลังของนิสิตชั้นปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดลำนเา.
- กึ่งแก้ว เอี่ยมแฉลัม. (2542). *สภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ตามทัศนะของ นักศึกษา*. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การอดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.
- กิดานันท์ มลิตอง. (2536). *เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย*. ภาควิชาโสดทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กุสุมา สายสนิท (2533). "ข้อผิดพลาดในการเขียนวิทยานิพนธ์และความคิดเห็นที่มีต่อ คู่มือและแบบฟอร์ม," ใน *การวิจัยทางการศึกษา เล่มที่ 3 ครั้งที่ 8*.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2524). *การเขียน 1 หนังสือเรียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- เกตุสุดา ศักดิ์เฉลิมพนธ์ อัญชลี วัฒนางวนศักดิ์ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2543.
- แก้วใจ นิราษ. (2542). *การศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่หลักสูตรการศึกษา นอกโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทพาณิชยกรรมในเขตภาค ตะวันออก*. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.
- กำชัย คุณหวิษยานนท์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, อัญชลี วัฒนางวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อ 21 กันยายน 2543.
- ขจรศรี ชาติกานนท์. (2540). *เอกสารประกอบการสอน กท 531 ภาษาไทยในโรงเรียน มัธยมศึกษา*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- จันทร์เพ็ญ สมบูรณ์จันทร์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, อัญชลี วัฒนางวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2543.
- จารุวรรณ พุ่มพฤษ. (2531). "ปัญหาการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยของนักศึกษา วิทยาลัยครูเทพสตรี," *งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ครั้งที่ 8 เล่มที่ 3*.
- จิตติมา สัจจาเฟื่องกิจการ อัญชลี วัฒนางวนศักดิ์ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- จินดนา ไบกาชฎี. (2537). *การเขียนสื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีระยาสาสน์ กรุงเทพฯ : ปีที่ 35 ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม.

- เจียรนัย ศิริสวัสดิ์. (2526). การประเมินหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชา
การสอนภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2541). “ภาษากับวัฒนธรรม,” ใน วารสารวัฒนธรรมไทย
กรุงเทพฯ : ปีที่ 35 ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม.
- เฉลิมเผ่า อจละนันท์. (2539). บทบาทของมหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการขยายโอกาส
ทางการศึกษาสู่ภูมิภาค : ศึกษาเฉพาะกรณี มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ในจุลสาร
วิชาการและวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีที่ 1 ฉบับที่ 2.
- เฉลิมศักดิ์ มังกรานนท์ชัย. (2534). ปัจจัยในการเลือกเรียนวิชาเอกพลศึกษา ระดับ
ปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูชาติ แสงประทีปทอง. (2530). การสำรวจสถานภาพ ปัญหา และความต้องการในการใช้
สื่อการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ชูศรี ศรีแก้ว. (2527). การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (อักษรศาสตร์)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- จະปะนีย์ นาครทรรพ. (2539). “ขอฝากให้พันธมิตรของครูภาษาไทย,” ใน วารสารสอน
ภาษาพหุวัฒนธรรม. สถาบันภาษาไทย. ปีที่ 3 ฉบับที่ 2.
- ณรงค์ฤทธิ์ ตักदारณรงค์. (2540). “การสอนภาษาไทยในยุคโลกไร้พรมแดน,” ใน หนังสือชุด
ความรู้ภาษาไทย อันดับที่ 7. สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวง
ศึกษาธิการ.
- ณัฐธิดา เก่งการ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์
ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- ดุขฎี น้อยใจบุญ. (2543). การศึกษาความต้องการบริการแนะแนวอาชีพของนักศึกษา
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน วิทยาลัยสารพัดช่างเขตการศึกษา 5. . วิทยานิพนธ์
กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ตรีนภา ศรีเครือ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์
ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.

- เตือนใจ เกตุษา. (2527). *ประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ตามความเห็นของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. รายงานการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เตือนใจ ปิ่นเกิด. (2541). "กระบวนการเขียน," ใน *วารสารสถาบันราชภัฏ* ปีที่ 2 ฉบับที่ 2.
- ดวงรัตน์ คูหเจริญ. (2542). "ทัศนะของอาจารย์ภาษาไทยต่อการสอนวิชาภาษาไทย พื้นฐานระดับอุดมศึกษา," ใน *วารสารวิชาการ*. พฤษภาคม – สิงหาคม.
- ทัศนีย์ ศิริวัฒน์. (2532). *แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดมศึกษา.
- ทัศนีย์ ศิริวัฒน์. (2533). "การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง," ใน *การวิจัยทางการศึกษา*. เล่มที่ 3 ครั้งที่ 8.
- ทัศนพร เกตุถนอม. (2543). "การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ," ใน *วารสาร มฉก. วิชาการ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยหัวเฉียว ปีที่ 3 ฉบับที่ 6.
- ทิตาภา จุลศิริวงศ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- ธีระดา มุระศรี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2543
- นันทกา ทาวุฒิ. (พฤศจิกายน 2542 – มีนาคม 2543) "ความสำคัญของการทักษะการเรียนรู้ต่อการเรียน," ใน *วารสารสีมาจารย์*. นครราชสีมา : ปีที่ 14 ฉบับที่ 28.
- นิตยา กาญจนะวรรณ. (2535). *ภาษาไทยไฮเทค*. กรุงเทพฯ : แอดพัลลิกซ์.
- นิรมล ศตวุฒิ. (2536). "อาจารย์มหาวิทยาลัยกับความเป็นอิสระในการสอน," ใน *จุลสารพัฒนาประสิทธิภาพการสอน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีที่ 1 ฉบับที่ 1.
- นันทวิทย์ พรพิบูลย์. (2537). *ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2527). *หลักการวิจัยเบื้องต้น*. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา. มหาสารคาม : โรงพิมพ์ศึกษาพร.

- เนาวรัตน์ แสงโชติไกล. (2517). ปัญหาการใช้โทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการสอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญาณพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- บังอร พานทอง. (2543). "ปรัชญาพื้นฐานในการสอนภาษา," ใน วารสารบัณฑิตศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 3 ฉบับที่ 3.
- บรรเทา กิตติศักดิ์. (2539). "การสอนภาษาแบบองค์รวม," ใน วารสารสอนภาษาพารินทร์มย์. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย. ปีที่ 3 ฉบับที่ 2. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเกื้อ คอรรหาเวช. (2543). การจัดระบบบริการสื่อและเทคโนโลยีการศึกษา เอกสารประกอบคำบรรยาย ทน 310. คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชัย เสริมวงศ์สัจย์. (2535). การศึกษาปัญหาของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2535. . ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2534). เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2537). วิธีการวิจัย. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. (2543). "เกณฑ์การประเมิน," ใน วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. ปีที่ 15 ฉบับที่ 2.
- บุญเลิศ มรกต และจุฑาญลักษณ์ นารี. (2542). "การเรียนรู้ด้วยตนเองในการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศในห้องสมุดของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น," ใน วารสารศูนย์บริการวิชาการ. มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ปีที่ 7 ฉบับที่ 4.
- ปัญญา ศิริโรจน์. (2540). ด้นแบบตำราที่ศึกษาได้ด้วยตนเองสำหรับมหาวิทยาลัยดลาดวิชา. ปรินญาณพนธ์ กศ.ด. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- _____. (2543, กรกฎาคม – ธันวาคม). "การสำรวจสภาพปัญหาและความต้องการใช้สื่อการเรียนการสอนทางไกลมหาวิทยาลัยรามคำแหง ณ สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ," ในวารสารวิจัยมหาวิทยาลัยรามคำแหง. 3(2) : 16.
- ปัทมวรรณ อ่วมศรี. (2541). การศึกษาคูณลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญาณพนธ์ กศ.ด. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

- ปฏินาถ ชูพะกา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- ปรีชา ชัคติตราพงษ์. (2541). "แนวคิดการจัดระบบการศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์," ในวารสารเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ : ชมรมเทคโนโลยีการศึกษา. ปีที่ 5 ฉบับที่ 1.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. . ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และคมเพชร ฉัตรสุกกุล. (2543). "ยุทธวิธีการเรียนและการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น," ใน วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มศว. ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 พฤษภาคม – สิงหาคม 2543.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2532). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยการเขียน – การอ่าน – การพูด – การฟัง และราชาศัพท์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บำรุงสาสน์ ครั้งที่ 4.
- มุสดี ถาวรกุล. (2532). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน. ปริญญาานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- พรทิพย์ วนรัฐกาล (2543, กันยายน). เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- พรศรี ใจงาม. (2533). การศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษและนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา.. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรศรี สุขสวัสดิ์. (2533). เหตุผลในการเลือกเรียนวิชาเอกบรรณารักษศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- พัชรี ธรรมศิลป์ และสาคร วิสัยเกตุ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2543.
- พัชรี ผลาวงศ์. (2526). "การเรียนด้วยตนเอง," ใน วารสารรามคำแหง ฉบับพิเศษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปีที่ 9 เล่ม 1. ถ่ายเอกสาร.

- พัชรา สังข์ศรี. (2540). การศึกษาปัญหาในการเรียนตามหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน
สายสามัญระดับมัธยมศึกษา โดยวิธีเรียนทางไกลของนักศึกษาผู้ใหญ่ในเขต
อุตสาหกรรม ชายฝั่งทะเลตะวันออก. . ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- พันธ์นิภา เงินทอง. (2523). การสร้างชุดการสอนทางไกลวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการ
ศึกษาสำหรับมหาวิทยาลัยเปิดในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (โสตทัศน
ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- พัลลภ พิริยะสรวงศ์. (2540). "เทคโนโลยีการสอนทางไกล : แนวคิดหลักการและกระบวนการ
การจัดการเรียนการสอน," ใน วารสารเทคโนโลยีการศึกษา. ชมรมเทคโนโลยีการ
ศึกษา : ปีที่ 4 ฉบับที่ 4.
- พิสมัย บัวอุไร. (2542). ปัญหาการเรียนของนักศึกษาในโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคคล
ทั่วไป โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไประดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- เพ็ญศรี ทวีสุวรรณ และอาชญญา สิริยานนท์. (2534). การสอนทางไกล. เอกสารการ
สอนชุดวิชาการศึกษาทางไกล : กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง (2543). ระเบียบการรับสมัครเข้าเป็นนักศึกษาและแผนกำหนดการ
ศึกษาชั้น ปริญญาตรี พ.ศ.2543.
- ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2526). "เทคนิคการสอนสำหรับอุดมศึกษา," ใน วารสารศึกษาศาสตร์
(มช.). ปีที่ 7 ฉบับที่ 2.
- รักษ์ศิริ สิทธิโชค. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- รัชณี จันทรอุไร. (2542). "การใช้แผ่นโปร่งใสในการเรียนการสอนสื่อ..ไม่สื่อ," เอกสาร
ทางวิชาการเทคโนโลยี ทับแก้ว. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร ฉบับที่ 2.
- รัฐเกียรติ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์
ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- ราตรี พงษ์สุวรรณ. (2540). การศึกษาปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2514). เล่มที่ 88 ตอนที่ 24 วันที่ 2 มีนาคม.

- รุ่ง แก้วแดง. (2541). "นวัตกรรมเพื่อพัฒนาการศึกษาที่ยั่งยืน," ใน *รวมบทความทางการศึกษาไทยในเวทีโลก*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- รุณีวัล นิรงค์บุตร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2543.
- เรวัฒน์ สุธรรม และปรีชา คัมภีรปกรณ. (2534). *การศึกษาทางไกล*. กรุงเทพฯ : สาขาวิชา ศึกษาศาสตร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ลักขณา ศิริวัฒน์. (2530). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์. (2538). *การศึกษาอนาคตของมหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยวิธีการสืบค้นเชิงธรรมชาติ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- วัชร บวรณสิงห์. (2526). "การบรรยายและวิธีฟังการบรรยายอย่างมีประสิทธิภาพ," ใน *วารสารรามคำแหงฉบับพิเศษ*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีที่ 9 เล่มที่ 1. ถ่ายเอกสาร.
- วิชชุดา สุธีสร. (2533). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบชี้แนะของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้รับการตรวจงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะโดยตรง และวิธีชี้แนะทางอ้อม*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- วิภารัตน์ พลเยี่ยม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์. (2531). *ปัญหาและความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. (2540). *ปัญหาการใช้ภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา*. ในหนังสือชุดความรู้ภาษาไทย อันดับที่ 7. สถาบันภาษาไทย : กรมวิชาการ.
- ศักดิ์ชัย สุภาคง. (2533). *การใช้แหล่งสารสนเทศในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษารามคำแหง*. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อัดสำเนา.
- ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2540). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540*. รายงานการวิจัย กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏพระนคร.
- ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. (2538). *การเขียน*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์. (2543). "ปัญหาการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับ," ใน *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. ปีที่ 25 ฉบับที่ 3. มิ.ย. – ก.ย. 2543.
- สนม ครูทเมือง. (2528). *การสอนทักษะการใช้ภาษาไทย การฟัง พูด อ่าน เขียน*. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- สมจิตต์ เกิดประสงค์. (2530). *การศึกษาด้านการสื่อสารเทคโนโลยีทางการเรียนการสอนใน* รามคำแหง. รายงานการวิจัย สิงหาคม 2530.
- สมพันธ์ เลพะพันธุ์. (2542). "ปัญหาภาษาไทย," ใน *ชุดจุลสารพัฒนาประสิทธิภาพการสอน*. กรุงเทพฯ : ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม.
- สมพันธ์ เลพะพันธุ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2543.
- สมพร จารุณี. (2540). "ปัญหาการใช้ภาษาไทยถึงขั้นวิกฤตจริงหรือสถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ," ใน *หนังสือชุดความรู้ภาษาไทย อันดับที่ 7. สถาบันภาษาไทย : กรมวิชาการ*.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2526). *การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมพร ศิลปสุวรรณ. (2536). "การศึกษาและความต้องการเกี่ยวกับการเรียนการสอน ของนักศึกษาคณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์," ใน *การวิจัยทางการศึกษา เล่มที่ 3 ครั้งที่ 8*.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2526). "หลักสูตร : แนวความคิดและการพัฒนาในระดับอุดมศึกษา," ใน *วารสารรามคำแหงฉบับศึกษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 – 2. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ขอบตรง. (2522). *สถานภาพและบทบาทของมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2514 - 2520*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สมสุข วีระพิจิตร. (2543). "การสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง," ใน *วารสารบัณฑิตวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปีที่ 17 ฉบับที่.
- สิทธา พินิจภูวดล. (2522). "ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในระดับ อุดมศึกษา," รายงานการสัมมนาเรื่องนโยบายและการพัฒนาการสอนภายใน *สถาบันอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิทธิชัย บุญเกียรติ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2543.

- สุกัลยา อำพิน. (2533). *ความคิดเห็นของอาจารย์ภาษาไทยและนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยพื้นฐานบังคับ ระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. (2538). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจินดา อภิชาติวัฒน์. (2536). *การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษบังคับพื้นฐานของนิสิตมหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- สุชาดา มัสโอติ. (2528). *การสำรวจแนวทบทวนนักศึกษาตามการรับรู้ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อุดมศึกษา.
- สุทัศน์ วงศ์กระบวนกร. (2540). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. เอกสารประกอบการเรียน กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สุวิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2531). *การเขียน : หนังสือเรียนภาษาไทย 311*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- สุริน จันทรลา. (2532). *การศึกษาปัญหาการผลิตและการใช้สื่อการสอนของครูผู้สอนสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดเพชรบูรณ์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อุดมศึกษา.
- สุนันท์ นิลบุตร. (2533). *การศึกษาลักษณะการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อุดมศึกษา.
- สุนันท์ อินทนิล. (2542). "สถานภาพทางสถิติทัศนศึกษามหาวิทยาลัยทักษิณ," ใน *วารสารมหาวิทยาลัยทักษิณ*. ปีที่ 2 ฉบับที่ 1.
- สุนันทา โสรัจจ์. (2528). *การสำรวจความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ การศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนผิด และแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ผิดของนิสิต นักศึกษาในมหาวิทยาลัย*. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุนันทา เตชะมา. (2528). การศึกษาสถานภาพในการใช้สื่อการเรียนการสอนของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุภาณี ชินวงศ์. (2543). "ความสามารถในการเขียนงานเชิงวิชาการของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," ใน วารสารภาษาปริทัศน์. ปีที่ 18 ฉบับปี 2542-2543.
- สมาลี สังข์ศรี. (2543). "สภาพและปัญหาการอ่านออกเขียนได้และแนวทางการสอนอ่าน-
เขียนแก่สตรีโดยวิธีการศึกษาทางไกล," ใน วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ปีที่ 13 ฉบับที่ 3.
- สุรัชย์ ลิกขาบัณฑิต. (2541). "ทำห้องเรียนทางไกลให้เป็นห้องเรียนทางไกล," ใน
วารสารเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ : ชมรมเทคโนโลยีการศึกษา ปีที่ 5
ฉบับที่ 1.
- สุรีย์ นาคนิยม. (2528). ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตร
วิชาชีพพระยะสันของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดในเขตการศึกษา 2.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุวลักษณ์ บัณฑุธรรม. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ เป็นสัมภาษณ์
ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- เสนห์ จุ้ยโต. (2543). "การรื้อปรับระบบอุดมศึกษาไทย : พาราไดม์และมิติใหม่," ใน
วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
ปีที่ 13 ฉบับที่ 1.
- เสกสรรค์ ประเสริฐกุล. (2538). "ภาษาดีมีอะไรเป็นเครื่องวัด," ใน วารสารวัฒนธรรมไทย.
กรุงเทพฯ : ปีที่ 32. ฉบับที่ 10.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. (2536). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
เล่ม 3. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- หทัยรัตน์ ทับพร. (2534). การสำรวจสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตร
นาฏศิลป์ขั้นต้น วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรทัย บุญช่วย. (2542). การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญานิพนธ์
กศ.ม. (การอุดมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. อัดสำเนา.

- อรนพ นวกิจบำรุง. (2529). การสำรวจแนวทบทวนนักศึกษาตามการรับรู้ของนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- อัศรชิต ทีฆะทิพย์สกุล. (2530). การวิเคราะห์มูลเหตุจูงใจของนิสิตบัณฑิตศึกษาต่อการเข้าศึกษาในระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัศรา บุญทิพย์. (2535). การเขียน. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- อัจนรารวรรณ นารถพจนานนท์. (2537). ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- อัมพร สุขเกษม. (2533). การเขียน 2 หนังสือเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ไทยวัฒนาพานิช.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2543). "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ," ใน วารสารศึกษาศาสตร์. ปีที่ 4 ม.ค.-เม.ย. 2543. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อิงอร สมบัติสุวรรณ. อัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2543.
- อิงอร อมาตยกุล (2535). การศึกษาความสามารถทางการเขียนข้อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา. ปริญญาโท กศ.ม.(มัธยมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อัดสำเนา.
- อุทัย ภิรมย์รัตน์. (2542). "แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนชั้นใหม่," ใน วารสารศรีปทุม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีปทุม. ปีที่ 2 ฉบับที่ 1.
- อุไรรัตน์ ศรีสวย. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นปีและวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- Calkins, L.M. (1983). *Lessons from a Child : On the Teaching and Learning of Writing*. Portsmouth, NH : Heineman.

- Cronbach, Lee J. (1972). *Essential of Psychological Testing*. 3rd New York : Harper and Row.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th . Ed., New York : McGraw-Hill Book Co.
- Graves, D.H. (1983). *Writing : Teachers and Children at Work*. Portsmouth, NH : Heineman.
- Hume, Edward Ross. (1996). "An Investigation of Effects of Intensive Word Crossing Skills Practice on the Writing Quality and Revision Patterns of Grade 6 Students," *Dissertation Abstract*. The University of Manitoba (Canada) (0303). Apr.
- Meyer, John P. and Carmines Edward G. (1981). *Unidimensional Sealing*. London : Sage Publications.
- Wynne James D. (1982). *Learning Statistic*. New York : Macmillan Publishing Co.,Inc.,

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. นายราชันย์ บุญธิมา
ตำแหน่ง อาจารย์
สถานที่ทำงาน สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. นายทวีศักดิ์ ปิ่นทอง
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
3. นายอัครา บุญทิพย์
ตำแหน่ง รองศาสตราจารย์
สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา
กรุงเทพฯ 10110

มกราคม 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ และนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เนื่องด้วยดิฉัน นางสาวอัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน (TH 244) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต ซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ในการเป็นข้อมูลนำเสนอต่อผู้สอนและผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหงเพื่อพิจารณาปรับปรุงปัญหาในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนให้สอดคล้องเป็นประโยชน์และเหมาะสมกับความต้องการของนักศึกษา

ในการนี้ดิฉันเห็นว่าท่านเป็นผู้หนึ่ง ที่จะช่วยให้ข้อมูลเพื่อนำไปสู่ผลการวิจัยที่ถูกต้อง สมบูรณ์ ดิฉันจึงขอความกรุณาจากท่านในการตอบแบบสอบถามทุกข้อตามความเป็นจริงที่เป็นอยู่ คำตอบของท่านจึงถือเป็นความลับ และจะไม่กระทบกระเทือนต่อผู้ใดทั้งสิ้น ดิฉันจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากท่าน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวอัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์)
นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

ปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มุ่งสอบถามปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียน
วิชาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เกี่ยวกับด้านหลักสูตร
การเรียนการสอน สื่อการสอนเอกสารและตำราเรียนและการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา

2. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 สอบถามปัญหาการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน แบ่งเป็นปัญหา
ด้านหลักสูตร ปัญหาด้านการเรียนการสอน ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราเรียน
ปัญหาด้านบริการเทคโนโลยีการศึกษา

ตอนที่ 3 สอบถามความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ
การเขียน ด้านบริการเทคโนโลยีการศึกษา และในตอนท้ายเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้
นักศึกษาแสดงความคิดเห็น

โปรดตอบแบบสอบถามนี้ให้ครบถ้วนทุกข้อ และตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่ท่านประสบหรือตามความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับสถานภาพของท่านมากที่สุด

1. เพศ

☐ 1. ชาย

☐ 2. หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 25 ปี

☐ 25 – 30 ปี

☐ 31 ปีขึ้นไป

3. เหตุผลในการเรียนวิชานี้

☐ เป็นวิชาบังคับ

☐ เป็นวิชาเลือก

☐ เป็นวิชาเลือกเสรี

4. คณะที่ศึกษา

☐ คณะศึกษาศาสตร์

☐ คณะนิติศาสตร์

☐ คณะบริหารธุรกิจ

☐ คณะรัฐศาสตร์

☐ คณะเศรษฐศาสตร์

☐ คณะวิทยาศาสตร์

☐ คณะมนุษยศาสตร์

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

คำชี้แจง ขอให้ท่านพิจารณาว่าท่านมีปัญหาการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนในด้าน

หลักสูตร ปัญหาด้านการเรียนการสอน ปัญหาด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา
 ปัญหาด้านบริการเทคโนโลยีการศึกษามากน้อยเพียงใด แล้วขีดเครื่องหมาย ✓ ลงใน
 ช่องระดับปัญหาที่กำหนดให้ โปรดตอบให้ตรงตามสภาพความเป็นจริงของท่าน
 ซึ่งแต่ละช่องจะมีค่าระดับความหมายดังนี้

- 5 หมายถึง มีปัญหามากที่สุด
- 4 หมายถึง มีปัญหามาก
- 3 หมายถึง มีปัญหาปานกลาง
- 2 หมายถึง มีปัญหาน้อย
- 1 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด

ตัวอย่างเช่น

ข้อที่	ประเด็นปัญหา	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
1	เนื้อหาที่นำมาสอนไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในตำราเรียน	✓				

การที่ผู้ตอบขีดเครื่องหมาย ✓ ตรงช่องหมายเลข 5 หมายความว่า ผู้ตอบมีความเห็น
 ประเด็นที่ว่า “เนื้อหาที่นำมาสอนไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในตำราเรียน” มีปัญหามากที่สุด

ข้อที่	ประเด็นปัญหา	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
	ด้านหลักสูตร					
1	หลักสูตรของคณะไม่มีวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน ...	...				
2	ไม่เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยในการ ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการเขียน	...				
3	โครงสร้างของหลักสูตรมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่เน้น วิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะ	...				
4	หลักสูตรของมหาวิทยาลัยไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน วิชาที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะโดยเฉพาะ	...				
5	หลักสูตรกำหนดเวลาในการฝึกภาคปฏิบัติน้อยเกินไป ด้านการเรียนการสอน					
6	เนื้อหาวิชาทักษะการเขียนไม่เหมาะสมกับระดับ ปริญญาตรี	...				
7	ไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทักษะการเขียน	...				
8	ไม่สามารถจับประเด็นที่อาจารย์สอนได้	...				
9	เนื้อหาในตำราเรียนไม่สัมพันธ์กับคำบรรยาย	...				
10	ไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียน	...				
11	อาจารย์ไม่นำตัวอย่างงานเขียนมาให้นักศึกษาดู ทำให้ ไม่มีแบบอย่างในการเขียน.....	...				
12	รู้สึกว่ายากเกินไปแล้ว ไม่สามารถที่จะเรียนวิชา เกี่ยวกับทักษะได้	...				
13	มีปัญหาเกี่ยวกับการตั้งชื่อเรื่องที่เขียน และการสรุปเรื่อง	...				
14	ไม่มีความเข้าใจในการให้คะแนนสอบของอาจารย์ เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนมีรูปแบบการเขียนต่างกัน	...				
15	ไม่ได้รับการวิจารณ์งานเขียนที่ส่งผู้สอนอย่างละเอียด	...				
16	ผู้สอนไม่ส่งงานเป็นกลุ่ม ทำให้นักศึกษาไม่สามารถ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้	...				
17	เนื้อหาวิชาไม่มีความต่อเนื่องกันในการสอนแต่ละครั้ง	...				
18	จำนวนที่นั่งในชั้นเรียนมีจำกัด	...				
19	บรรยากาศไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน	...				

ข้อที่	ประเด็นปัญหา	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
20	อาจารย์ไม่มีเวลาพบนักศึกษานอกชั้นเรียน ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำราเรียน	...				
21	สภาพของชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้สื่อการสอน	...				
22	ไม่มีสื่อการสอนเกี่ยวกับวิชาทักษะ	...				
23	นักศึกษาไม่ค่อยสนใจสื่อการสอนนอกจากตำราเรียน	...				
24	ไม่มีเอกสารอื่นประกอบการเรียนนอกจากตำราเรียน การเขียนจากผู้สอน	...				
25	ตำราเรียนไม่มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน แบบมหาวิทยาลัยตลาดวิชา	...				
26	ตำราเรียนพิมพ์ล้าช้า	...				
27	เนื้อหาในตำรามีน้อยเกินไป ทำให้ไม่ได้รับความรู้ เท่าที่ควร	...				
	ด้านการให้บริการเทคโนโลยีการศึกษา					
28	ขาดที่ปรึกษาเกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียนในวิชาการ พัฒนาทักษะการเขียน	...				
29	ไม่มีห้องเรียนสำหรับการฝึกปฏิบัติวิชาทักษะโดยเฉพาะ	...				
30	ไม่มีการเปิดอบรมวิชาเกี่ยวกับการฝึกทักษะด้านต่าง ๆ เช่น ๆ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	...				
31	วิชาทักษะไม่ได้ส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไปตามศูนย์ ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย	...				
32	อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีที่ช่วยส่งเสริมการเรียน วิชาทักษะการเขียนมีน้อย	...				
33	ไม่มีการให้บริการด้านเทคโนโลยีการศึกษาเกี่ยวกับวิชา การพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	...				

ตอนที่ 3 สอบถามความต้องการความช่วยเหลือในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียน

ความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอน ความต้องการความช่วยเหลือ
ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ความต้องการความช่วยเหลือด้านบริการ
เทคโนโลยีการศึกษา

คำชี้แจง ขอให้ท่านพิจารณาว่าท่านมีความต้องการความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอน
ความต้องการความช่วยเหลือ ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา ความต้องการความ
ช่วยเหลือด้านบริการ เทคโนโลยีการศึกษามากน้อยเพียงใด แล้วขีดเครื่องหมาย ✓
ลงในช่องระดับของความต้อการที่กำหนดให้ โปรดตอบให้ตรงตามสภาพความเป็น
จริงของท่าน ซึ่งแต่ละช่องจะมีค่าระดับความหมายดังนี้

- 5 หมายถึง มีความต้องการมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความต้องการมาก
- 3 หมายถึง มีความต้องการปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความต้องการน้อย
- 1 หมายถึง มีความต้องการน้อยที่สุด

ตัวอย่างเช่น

ข้อที่	ประเด็นความต้องการ	ระดับของความต้อการ				
		5	4	3	2	1
1	จัดให้มีการทำรายงานในวิชาการพัฒนาทักษะ การเขียน		✓			

การที่ผู้ตอบใส่เครื่องหมาย ✓ ตรงช่องหมายเลข 4 หมายความว่า ผู้ตอบมี
ความเห็นประเด็นปัญหาที่ว่า “ผู้เรียนต้องการให้มีการทำรายงานในวิชาการพัฒนาทักษะ
การเขียน มีความต้องการมาก

ข้อที่	ประเด็นความต้องการ	ระดับของความต้องการ				
		5	4	3	2	1
	ด้านการเรียนการสอน					
1	จัดเนื้อหาในการเรียนการสอนวิชาทักษะให้มีความเหมาะสมกับระดับปริญญาตรี	...				
2	ให้อาจารย์ทบทวนเนื้อหาให้กับนักศึกษาก่อนสอบ	...				
3	ให้อาจารย์อธิบายเนื้อหาให้ละเอียดมากขึ้นในวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะ	...				
4	ให้นักศึกษามีโอกาสฝึกทำข้อสอบเก่าเกี่ยวกับวิชา การพัฒนาทักษะการเขียน	...				
5	ให้มีการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นระหว่างนักศึกษาด้วยกัน ในวิชาทักษะการเขียนและ. และวิชาอื่น ๆ	...				
6	จัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการฝึกทักษะด้านการเขียน หรือทักษะด้านต่าง ๆ	...				
7	ให้อาจารย์ชี้แจงเกี่ยวกับการให้คะแนนสอบเนื่องจาก นักศึกษามีแนวการเขียนต่างกัน	...				
8	ให้อาจารย์ชี้แจงจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนให้ ชัดเจน	...				
9	นักศึกษามีโอกาสพบอาจารย์นอกชั้นเรียนได้	...				
10	ให้อาจารย์สอบถามถึงปัญหาและความต้องการของ ผู้เรียน	...				
	ด้านสื่อการสอนเอกสารและตำรา					
11	เนื้อหาในตำราควรมีความชัดเจนเพื่อให้นักศึกษาที่ไม่มี โอกาสเข้าชั้นเรียนสามารถศึกษาเองได้	...				
12	ควรมีตำราในวิชาทักษะทุกวิชา	...				
13	ควรปรับปรุงตำราเรียนให้มีความสอดคล้องกับ สถานการณ์ปัจจุบัน	...				
14	อาจารย์แนะนำหนังสืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชา ทักษะการเขียน	...				

ข้อที่	ประเด็นความต้องการ	ระดับของความต้อการ				
		5	4	3	2	1
15	ให้รูปแบบของตำราเรียน วิชาทักษะการเขียนหรือทักษะอื่น ๆ มีความเหมาะสมกับการเรียนการสอนแบบมหาวิทยาลัยตลาดวิชา	...				
16	ให้การพิมพ์ตำราเรียนมีความรวดเร็วทันการเปิดเรียน	...				
17	ให้มีสื่อการสอนที่ทันสมัยเกี่ยวกับวิชาทักษะมากขึ้น ...	...				
18	ให้สภาพของห้องเรียนเอื้ออำนวยต่อการใช้สื่อการสอน	...				
19	ให้มีสื่อการสอนที่ตรงกับเนื้อหาวิชาเรียน	...				
	ด้านการให้บริการทางเทคโนโลยีการศึกษา					
20	ให้มีห้องเรียนเพื่อฝึกวิชาทักษะโดยเฉพาะ					
21	ให้มีการเรียนการสอนผ่านทางคอมพิวเตอร์	...				
22	มีความรวดเร็วในการแจ้งผลการสอบวิชาการพัฒนาทักษะการเขียนหรือวิชาอื่น ๆ	...				

ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการเรียน
วิชาการพัฒนาทักษะการเขียน

.....
.....
.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวอัญชลี วัฒนาสงวนศักดิ์
วันเกิด	25 มกราคม
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลราชวิถี
ที่อยู่ปัจจุบัน	1/523 หมู่บ้านชนะศรี ต.คูคต อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี 12130
ประวัติการทำงาน	อาจารย์พิเศษ วิทยาลัยพณิชยการบางนา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2530	ประถมศึกษา จากโรงเรียนประสาทวิทยา
พ.ศ.2533	มัธยมต้น จากโรงเรียนดอนเมืองจตุรจินดา
พ.ศ.2535	มัธยมปลาย จากโรงเรียนสตรีวรนาถบางเขน
	กรมการศึกษานอกโรงเรียน (กศ.น.)
พ.ศ.2540	ปริญญาตรี (ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ.2545	ปริญญาโท (การอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ